

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/20 • 3 Haziran 2000 • 5 DM.

“Zorunlu tasarruf”

soygunundan sonra şimdi de

“işsizlik sigortası” aldatmacası!

**Herkes iş, tüm çalışanlara
iş güvencesi!**

**Tüm çalışanlar için
genel sigorta!**

İÇİNDEKİLER

Sınıf hareketinin güncel sorunları ve sorumluluklar	3
“İşsizlik sigortası” aldatmacasıyla amaçlanan nedir?	4
İMF memuru hükümet sosyal yıkım programını harfiyen uyguluyor	5
KESK Genel Merkez Genel Kurulu'na hazırlanıyor.	6
Kamu emekçilerine ek zam 5 milyon TL!	7
“Norm Kadro Yönetmeliği” eğitimde özelleştirme saldırısının bir parçasıdır	8
Enerji emekçileri iş bıraktı	9
Sermaye medyası ihanet hançerini bileyor!	10
SASA grevi MHP'li sendikacılara satıldı	11
İEP 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı	12
İEP toplantısında yapılan konuşmalardan bölümler	13
İEP 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu Sonuç ve Kararlar	14
“Umut” operasyonu düzen bataklığına saplandı	15
Tarıma yönelik yıkım saldırısı yürürlükte (Orta)	16-18
AGSK (Avrupa Ordusu) ve emperyalist çekişmeler	19
Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik	20
Tecrit hapishaneleri	21
“Yeni Gündem” yeni misyonuyla yayın hayatına başladı!	22
Boğaziçi Üniversitesi'nde militan direniş.	23
Siyonizmin Güney Lübnan yenilgisi: Emperyalist “barış süreci”nin iflası	24-26
Komünist militanlardan parti programı üzerine	27
Parti içinde muhalif olarak Nazım:	28
Devrimin ve komünizmin şairi	29
Mücadelenin kültür cephesine daha fazla ilgi gösterilmelidir!	30
Ülkeyi emekçiler için yoksulluk cehennemine çeviriyorlar	31

Kızıl Bayrak'tan...

Saldırıyla yüklü bir haftayı daha geride bıraktık. Emperyalist finans kurumlarının heyetler halinde yaptıkları Türkiye turu beraberinde yeni saldırı kararlarının alınması ve yürürlükte olanlarının yoğunlaştırılmasıyla sonuçlandı.

Sermaye iktidarı, zorunlu tasarruf soygununun üzerine bir sünger çektiği gibi yeni soygun paketlerini de yürürlüğe sokmuş durumda. Zorunlu tasarruf fonu için yapılan kesintiler 1 Haziran'dan itibaren artık “İşsizlik sigorta fonu” için yapılacak. Demek ki, soygun devam ediyor. “İşsizlik sigortası” bir soygun paketi olması yanında tam bir aldatmaca olma özelliğine de sahip. “İşsizlik sigortası” ile işçilerin ağzına bir parmak bal sürülürken, sermaye, sınıfın pek çok hakkını gaspa hazırlanıyor, işten atılmaları kolaylaştırmanın hesabını yapıyor vs., vs.

İMF ve DB heyetlerinin gündemlerinde ki saldırı paketlerinden biri de tarıma yönelikti. Destekleme alımlarının kaldırılması, taban fiyatlarının düşük bir düzeyde belirlenmesi ve tarımsal işletmelerin özelleştirilmesini içeren paket tam anlamıyla tarımda çöküşü ve küçük üreticinin yıkımını getirecektir.

Düşük ücret zammı ve sosyal hakların gaspının dayatıldığı TİS'ler IMF ve DB'nın öncelikli gündemlerindendi. Emperyalizmin bu sadık köpekleri sermayeye TİS'ler konusunda hiçbir taviz vermemeleri için bir kez daha uyardı. Sermayenin TİS'lerde en küçük tavize dahi tahammülü yok. Bu uşaklar sermaye cephesinden açılacak en ufak bir gediğin dahi “istikrar” programlarını boşa düşüreceklerinden korkuyorlar. Çünkü sermaye cephesinden açılacak bir gedik sınıf cephesine moral sağlayacak ve bu gediğin büyütülmesi için mücadeleye ivme katacaktır.

Sermaye, sınıfı saldırılarına boyun eğdirebilmesinin yolunun bir kez daha sendika bürokrasisinden geçtiğini biliyor. Bu nedenle ESK'nın yeniden toplanması için girişimler yoğunlaştırılmış bulunuyor. ESK'da sınıfın nasıl teslim alınacağıının

planları yapılacak ve sendika ağaları kirli misyonlarını bir kez daha yerine getirmeye çalışacaklardır.

Sendika ağaları bu hafta içinde, başlamış olan SASA ve Antep grevlerini bitirmiş bulunuyorlar. Henüz yeni imzalanan bu TİS'lerin içeriği konusunda net bir bilgimiz yok. Ancak imzalanan bu TİS'lerin işçilerde belli rahatsızlıklara yol açtığı görülüyor. SASA grevinde sendika ağaları işçilerden “gelecek baskılara” karşı yapılacak bir şey olmadığı gerekçesini getirerek grevi bitirdiler. İşçiler bu gerekçeyi tepkiyle karşılamalarına rağmen, sendika ağalarını aşacak bir örgütlülüğe sahip olmadıkları için yenilgiyi kabul ettiler.

Sermayenin yürüttüğü saldırı dalgası beraberinde işçi-emekçiler cephesinden yeni eylem ve arayışları da beslemeye devam ediyor.

Bu hafta da sermayenin saldırı ve dayatmalarına karşı enerji emekçileri iş bırakarak alanlara çıkarken, büro ve eğitim emekçileri de basın açıklamaları yaptılar. Sınıf ve kitle hareketi cephesi önümüzdeki haftalarda çeşitli hareketlenmelere gebe. Halihazırda “Emek Platformu” tarafından Haziran ayının ortalarında gerçekleştirilecek olan bölgesel mitingler bugünden belirlenmiş olan eylemlerden bazılarıdır. Bu eylemler, sendika bürokrasisi tarafından hava boşaltma amaçlı olarak gündeme getiriliyor olsalar bile, sınıf hareketi için birer mücadele gününe çevrilmeleri zorunludur. Bu sınıf devrimcilerinin ve ileri-öncü işçilerin görevidir.

Sermaye cephesine karşı işçi ve emekçilerin devrimci barikatını örmek bugünün en temel ihtiyacıdır. Geçen bir haftanın tablosu bu ihtiyacın aciliyetini olduğu kadar ihtiyacı karşılayacak dinamikleri de bir kez daha göstermiştir.

Uzun süredir teknik nedenlerden dolayı ulaşım sağlanamayan web sayfamız hafta sonundan itibaren tekrar yayına girecektir. Sayfamıza www.kizilbayrak.de adresi üzerinden ulaşılabilir.

Çıktı! kitapçılarda!

“Programımızın temel teorik bölümü, kapitalizmin gelişmesini ve temel karakteristiklerini özlü çizgiler halinde vermektedir. Kapitalizmin bu tarihsel gelişim çizgisinden ve temel karakteristiklerinden, aynı zamanda kapitalizmin yıkılışına ilişkin temel tarihi yön, proletarya devrimi ve sosyalizmi hazırlayan ve olanaklı kılan maddi temeller çıkarılır. Aynı şekilde, sosyalizmden komünizme gidiş süreci ve dolayısıyla nihai hedefler çıkarılır. Bu sonuncular programın teorik bölümünün öteki temel öğeleridir. Programın evrensel-enternasyonal karakteri de buradan gelir. Uluslararası proletarya hareketinin nihai hedef birliğinin temelleri de buradadır, programın bu bölümündedir...”

“Mevcut program deneyimi ve pratiği üzerinden bakıldığında, Türkiye’de parti programının teorik bölümünün anlamı, kapsamı ve işlevinin anlaşılmadığı açık olduğuna göre, bu konu çok daha özel bir önem taşıyor...”

“Kapitalizmin en özel olan, en temel olan, en karakteristik olan yönünü; şu veya bu ulusa özgü olanı değil, daha bellir bir evreye özgü olanı değil, tüm uluslar için temel olanı ve aynı çağın tüm alt evreleri için kalıcı olanı vurgulayabilmelidir programın bu bölümü...”

“Bu bölüm, sadece modern kapitalist toplum gerçeğini vermekle kalmıyor, onun kendinden ileri bir toplumsal düzenin önkoşullarını ve toplumsal dinamiklerini kendi bünyesinde nasıl ürettiğini de veriyor. Bir başka ifadeyle, kapitalizmin tarih içerisinde nasıl varolma imkanı bulduğunu ve hangi kaçınılmaz gelişmelerin onu çöküşe götüreceğini, bunu sağlayacak etkenlerin ve toplumsal gücün ne olduğunu da veriyor.”

Fiyat: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Parti programı üzerine/2 Teorik ve ilkesel bölüm • Derleyen: H. FIRAT

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/20 • 3 Haziran 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

**Sermayenin sınıfa karşı saldırıda en büyük dayanağı,
halihazırda sendikal ihanet şebekesidir.**

**Sınıf düşmanını bu dayanaktan yoksun bırakmak,
yükselen hareketin temel gündemlerinden biri olabilmelidir.**

Sınıf hareketinin güncel sorunları ve sorumlulukları

Emperyalist soygun ve yıkım programlarının nasıl uygulandığını adım adım takip ve teftiş etmek için ikide bir kontrole gelen İMF ve Dünya Bankası memurları şu sıra yine ülkemizdeler. Ancak bu kez "teftiş" görevinin yanısıra, yükselen sınıf hareketine karşı işbirlikçilerine moral ve taktik destek de sunuyorlar. Bizden önce yıktıkları pek çok ülkede edindikleri engin deneyimleri Türkiyeli kapitalistlerin hizmetine sunuyorlar.

Bilindiği gibi sınıf hareketi bugün toplu iş sözleşmeleri (TİS) kavgası üzerinden yükselmekte. Ancak bu, İMF programının tümünü etkileyecek kilit bir konu. İşçilerin arzusu, doğal olarak, hak kayıplarını telafi edecek sözleşmeler yapmak. Kapitalistler ise, gaspettikleri hakları TİS'ler yoluyla geri vermek bir yana, bunu yeni hak gasplarının bir imkanına dönüştürmek istiyorlar. İMF'nin yıkım programı da bunu gerektiriyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin en yoğun sömürsü üzerinden sermayenin daha da palazlandırılması şeklinde özetlenebilecek İMF yıkım programlarının kapitalistlerce sıkı sıkıya sahiplenilmesinin nedeni de bu zaten. Kendi kârları güvenceye alınsın, ardından isterse tufan gelsin. Ülke tarımı çökecekmiş, ülke ekonomisi batacakmış, emperyalist tekellerin talanına uğrayacakmış, yaşadığımız topraklar nükleer çöplüğe dönüşecekmiş... Umurlarında bile değil. Neden olsun ki, soygun ve talanda ortak değiller mi? Peşkeş çekilen KİT'lerden onlara da pay düşüyor mu? Köleleştirilen işçi ve emekçi kitleleri onlar da sömürüyor mu?..

Ücretlerin yıkım programında kilit bir işleve sahip olduğu, en çok da kapitalistlerin TİS'lere yaklaşımında görülüyor. Yükselen sınıf hareketi beyleri telaşlandırmaktadır. Önce saldırının dozunu artırarak gözdağı vermeye kalktılar. Lastik grevine yasak çıkarttılar. Ancak bunun göz yıldırım bir yana, tepkiyi daha da artırdığını görünce, başka yöntemler aramaya başladılar. İMF programının en hızlı savunucularından Sabancı, kendi işletmelerinde grevleri engellemek için İMF programını deldi. %25'in üstünde zam oranlarıyla TİS'leri bir bir bağtılamaya başladı. Ancak şov yapmaktan da geri durmuyor. Bir yandan "ben işçime" şu kadar zam verdim diye övünürken, diğer yandan "İMF'nin yüzüne nasıl bakacağım" diyerek, yıkım programını sonuna kadar sahiplendiğini ilan ediyor.

Sabancı ve Koç, TÜSİAD ve başkanı başta olmak üzere, sermayenin tüm temsilci ve sözcüleri, tüm yüzüzlükleriyle, işçileri İMF'nin yıkım programını sahiplenmeye çağırıyorlar. Ancak böyle bir konuda kimlerle işbirliği yapabileceklerini çok iyi biliyorlar. Sözünettikleri "işçiler", sendikaların sözde işçi temsilcisi bürokratlarıdır. Olağan zamanda selam bile vermedikleri bu uşaklarını şimdi göreve çağırıyorlar. ESK'nın yeniden toplanmasından, toplumsal uzlaşmanın sağlanmasından söz ediyorlar. Fakat bir taraftan da tehditlerini sürdürmeyi ihmal etmiyorlar. Eğer uzlaşma sağlanmazsa, yani işçiler az-buçuk

yaşanabilir ücret talebini sürdürürlerse, tümüyle aç bırakmaktan çekinmeyeceklerini söylüyorlar. Patronlar sendikası TİSK'in Danışma Konseyi, işten çıkarma tehdidini toplu sözleşmeler gündemli toplantısının kararı olarak kamuoyuna açıkladı. İşçiye tehdit, sendika bürokratlarına uzlaşma çağrısı niteliğindeki bu kararı, hükümete çağrı kararları takip ediyor. Patronlar TİS'leri sadece düşük zamlarla kapatmakla yetinmek istemiyorlar. Hükümeti de yüklerini azaltması için uyarıyorlar. Sosyal güvenlik primleri, kıdem ve ihbar tazminatları, fonlar gibi yükümlülüklerden kurtarılmasını istiyorlar. Yani, bir yandan TİS'lerle sefalet ücretleri dayatılacak, diğer yandan, "sosyal güvenlik reformu" adı altında yürütülen saldırı programıyla kazanılmış tüm sosyal haklar gaspedilmeye devam edilecek. Bu öylesine açık bir emek düşmanlığı ki tarif etmeye bile gerek yok. Ancak yine de sermaye temsilcilerinin ağzından "işbirliği" sözü eksik olmuyor. İşçi-işveren ve hükümet, istikrar programının selameti için elele vermeliymiş.

Bu, işçiden kendi ölüm kararına imza atmasını istemektir. Bu, işçi sınıfıyla alay etmektir. Patronlara bu cesareti veren, düzenin aşağılık uşağı sendika bürokratlarıdır. Düzen bugüne dek bu hainlerden yararlanmasını çok iyi başardı. Tek tek etkili olamadıkları yerde platform oluşturarak çıktılar, sınıf hareketinin karşısına. Sosyal güvenlik saldırısı karşısında yükselen mücadeleyi sermaye devleti yatıştırıramadı, imdadına Emek Platformu yetişti. Ekonomik Sosyal Konsey'de sermaye temsilcileriyle elele, İMF programlarına onay ve destek verdiler. İşçi sendikalarının başını tuttular, fakat sermayeye hizmet ettiler. Şimdi sermaye yine onlardan hizmet bekliyor. TİS'lerin işçi sınıfı aleyhine bağıtlanması için elbirliği etmeye çağırıyor.

Ücret kavgası sadece TİS'lerde sürmüyor. Asgari ücrette ve memur maaş zamlarında da aynı sefalet oranları dayatılıyor. Böylece mücadelenin zemini de genişliyor. Sınıfın saflarında birleşik mücadele eğilimi güçleniyor. TİS kapsamındaki işçilerin başlattıkları eylemliliklerin, kamu çalışanlarıyla, asgari ücret mahkumlarıyla genişlemesi, büyümesinin yolu açılıyor.

Henüz başlangıç aşamasında olmasına rağmen, hareketin yükselme eğiliminin sermaye cephesinde yarattığı telaşı görmek ve iyi değerlendirebilmek gerekiyor. Sermayenin sınıfa karşı saldırıda en büyük dayanağı, halihazırda sendikal ihanet şebekesidir. Düşmanı bu dayanaktan yoksun bırakmak, yükselen hareketin temel gündemlerinden biri olabilmelidir. Kitleleri daha etkin hale getirecek eylemlerle bürokratik mekanizmaları sıkıştırmak, etkisizleştirmek gerekiyor. Sınıf kitlelerinin sermaye sınıfı ve devletiyle daha cepheden karşılaşmasının araçlarını yaratmak gerekiyor.

Sermaye sınıfının en zayıf noktalarından biri ise, her zaman olduğu gibi, kâr alanlarıdır. Yükselen

harekette patronları telaşa iten ana yönün grev kararları olması bunu açıklamaktadır. Grev, kâr musluğunun tümüyle kapatılması anlamına geliyor. Daha fazla kâr peşinde koşarken eldekini de yitirmekten korkuyorlar. Sermayeyi güçlendiren her şey işçi sınıfını zayıflatır ve zayıflatanları ise güçlendirir. Demek ki, işçi sınıfı TİS'lerde pazarlık gücünü artırmak için grevleri yaygınlaştırmalıdır. Sendikal kurumların olabildiğince devreden çıkarılması ve kitlenin sermaye ile doğrudan muhatap olabilmesi, hem sermayeyi bir dayanaktan yoksun bırakarak zayıflatacak, ve hem de, sınıf kitlelerinin çatışmada daha doğrudan yer alarak deneyim edinmesini sağlayacaktır.

Sermayeyi zayıflatan/sınıf hareketini güçlendiren bir başka araç da sokak eylemleridir. İşçi sınıfı TİS masasına gönderdiği sözde temsilcilerinin ağzından, neredeyse hiçbir talebini dile getirememektedir. Bu hainler, bırakın sınıfın daha genel ve ortak çıkarlarını savunmayı, masaya götürdükleri TİS taslağına bile çoğunlukla sahip çıkmıyor. Sadece patronlarla işçiler arasında mekik dokuyarak, işçileri taleplerin geri çekilmesine ikna etmeye yarıyorlar.

Patronların TİS masalarından galibiyetle kalkmasını engellemek için talepler sokağa taşınmalı, yürüyüş ve mitinglerde yükseltilmelidir. Sokaklarda talepler yükseldikçe, patronların da uşaklarının da huzuru kaçacak, TİS masalarında satışlar kolayından imzalanamayacaktır. Sokak eylemlerinin asıl işlevi, kuşkusuz, sürmekte olan TİS'ler üzerinde baskı yaratmak değildir. Eylemler sınıfın çeşitli bölüklerini birleştirir, talepleri çeşitlendirir, ortaklaştırır. Birleşik mücadelenin yolunu açar. Alanlarda buluşan sınıf kitleleri, ortak sınıfsal talepleri etrafında kaynaşmanın imkanlarını daha fazla yakalar. Dolayısıyla da, sermaye sınıfına ve düzenine karşı mücadelesinde daha da güçlenir.

Sınıfın gelişmekte olan hareketine müdahalemizin iki yönü olacağı açıktır.

Birincisi, sınıfın acil demokratik ve sosyal taleplerinin sonuna kadar takipçisi olduğumuzun anlaşılması için çaba göstermektir. Bunun için, güncel saldırıları aynı içerikteki taleplerle karşılayabilmek gerekiyor. Örnek verilirse; sermaye sahipleri bugün TİS'lerde fazla ücret talebinde direnen işçileri işten çıkarmakla tehdit ediyorlar. Demek ki bu tehdidin karşısına, "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebiyle çıkılacaktır.

İkincisi, acil talepleri için eyleme geçmiş kitlelere, güncel saldırıların ardında yatan sermayenin sınıf çıkarları gösterilebilmelidir. Dolayısıyla da bunun karşısındaki kendi sınıf çıkarları. Bir başka ifadeyle, eylem alanlarında buluşan sınıf kitlelerini politik taleplerle silahlandırmayı başarabilmeliyiz. Sermayenin genel saldırı programına karşı, sınıfı devrimci savaş programıyla silahlandırmanın yolu, devrimci sınıf programını en etkin biçimde kullanabilmektir.

Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Tüm çalışanlar için genel sigorta!

“İşsizlik sigortası” aldatmacasıyla amaçlanan nedir?

1 Haziran 2000'den itibaren ZTF (Zorunlu Tasarruf Fonu) kesintileri kaldırılıyor. Yerini bir aldatmacadan ibaret olan işsizlik sigortası kesintileri alacak. Buna göre, her ay işçiden yüzde 2, işverenden yüzde 3 oranında kesinti yapılarak bir fon oluşturulacak. İşsizlik sigortası uygulaması ise 2002 yılında başlayacak. Son 120 gün prim ödeyenler, eğer 3 yıl içinde 600 gün prim ödemişlerse, işten atıldıklarında 6 ay boyunca işsizlik parası alacaklar. Ancak bu para ücretin yarısını geçemeyecek ve asgari ücretin netini aşamayacak. Getirilen bir dizi sınırlama nedeniyle, sigortalı işçilerin bile ancak yarısı bu uygulamadan yararlanabilecek. Ayrıca, işveren işten atarken “haklı nedenlere” sahipse işsizlik sigortasından yararlanılamayacak. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun bulunduğu işi reddedenlere de ödeme yapılmayacak.

Kısacası, işten atılan bir işçi, eğer işveren “haklı olarak işten attım” demezse, primleri tam olarak ödenmişse, yasal sınırlamalara uyuyorsa, sonunda işsizlik parası almayı başarabilecek. Sadaka niyetine verilmiş bu para iş ararken harcayacağı yol parasına bile yetmeyecek. Kendisine İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun bulacağı sefalet koşullarındaki bir işi kabul etmezse, bu para da kesilecek.

İşçi sınıfı tüm çalışanlara genel sigorta istiyor, aldatmaca değil!

“Tüm çalışanlar için genel sigorta!”, işçi sınıfının acil sosyal taleplerinden biridir. Sermaye devletinin işsizlik sigortası adıyla ortaya sürdüğü uygulama ise tam bir aldatmacadır. Arkasında sınıfın talebini karşılama değil, saldırı programını hayata geçirme hesapları vardır.

Sermaye devleti son yıllarda bütün saldırılarını “reform” adı altında kitlelere sunuyor. Tarımda yıkıma yol açacak programı “tarım reformu”, zindanlarda tecrite, katliamlara yol açacak F tipi hücre saldırısını “cezaevi reformu” olarak sunuyor. İşsizlik sigortası da farklı bir özellik taşıyor. İşçi sınıfının bir istemini hayata geçiriyormuş gibi göstererek, kitleleri aldatmaya çalışıyor.

İşsizlik sigortası aldatmacası işten atmaları meşrulaştırmayı amaçlıyor

İşsizlik sigortası dünyada işten atılmaya karşı bir önlem olarak geliştirilmiş ve işçi sınıfının yıllar boyu verdiği mücadelelerle elde edilmiştir. Ancak bugün sermaye devleti işsizlik sigortası aldatmacasıyla sadece işten atmaları kolaylaştırıyor. İşveren işten atmakta “haklı”ysa, zaten işsizlik sigortası alınmıyor. “Haklı” değilse, işsizlik sigortası var! O halde işten atılmaya kim karşı çıkabilir? Nasıl olsa işsizlik sigortası ödenecek.

Bugüne kadar işverenler, işten atmaya mecbur olduklarını, yoksa işyerini kapatmak zorunda kalacaklarını, ücretlerin yüksekliğini, vb. gerekçe gösteriyorlardı. Şimdi bir de işsizlik sigortasını kullanacak. Daha ne istiyorsunuz, işsizlik sigortası verdik denilecek. İşsizlik sigortasının bir aldatmaca olduğu, sadakadan başka bir anlamı olmadığı ise gizlenecek.

İşsizlik sigortası aldatmacası özelleştirmeyi kolaylaştırmayı amaçlıyor

Bugüne kadar yapılan özelleştirmelerle onbinlerce işçi sokağa atıldı. Sermayenin özelleştirme programı yüzbinlerce işçinin daha sokağa atılmasını gerektiriyor. Özelleştirmeci akıl hocaları, özelleştirmenin yaratacağı sosyal sonuçlardan korktuklarını, bunun için önlem alınması gerektiğini söylüyorlar. Tabii ki bahsettikleri, işçilerin haklarını korumak değil. Sadece yükselecek tepkileri bastırarak bir takım aldatmacaların gerektiğini anlatmak istiyorlar. İşte işsizlik sigortası yalanı da bu aldatmacalardan biri.

Özelleştirilecek kuruluşların önemli bir kısmı sendikali ve yıllardır yapılan toplu sözleşmelerle ücretler bir miktar da olsa yükseltilebilmiş. Yoksulluk sınırının 500 milyona dayandığı bir ülkede KİT'lerdeki işçilerin aldıkları ücretler yoksulluk sınırının çok altında olsa da, 80 milyon liralık asgari ücretin üstündedir. Özelleştirilecek kuruluşlardaki işçiler için işsizlik sigortası eski ücretlerinin yanında hiçbir anlam taşımayacaktır.

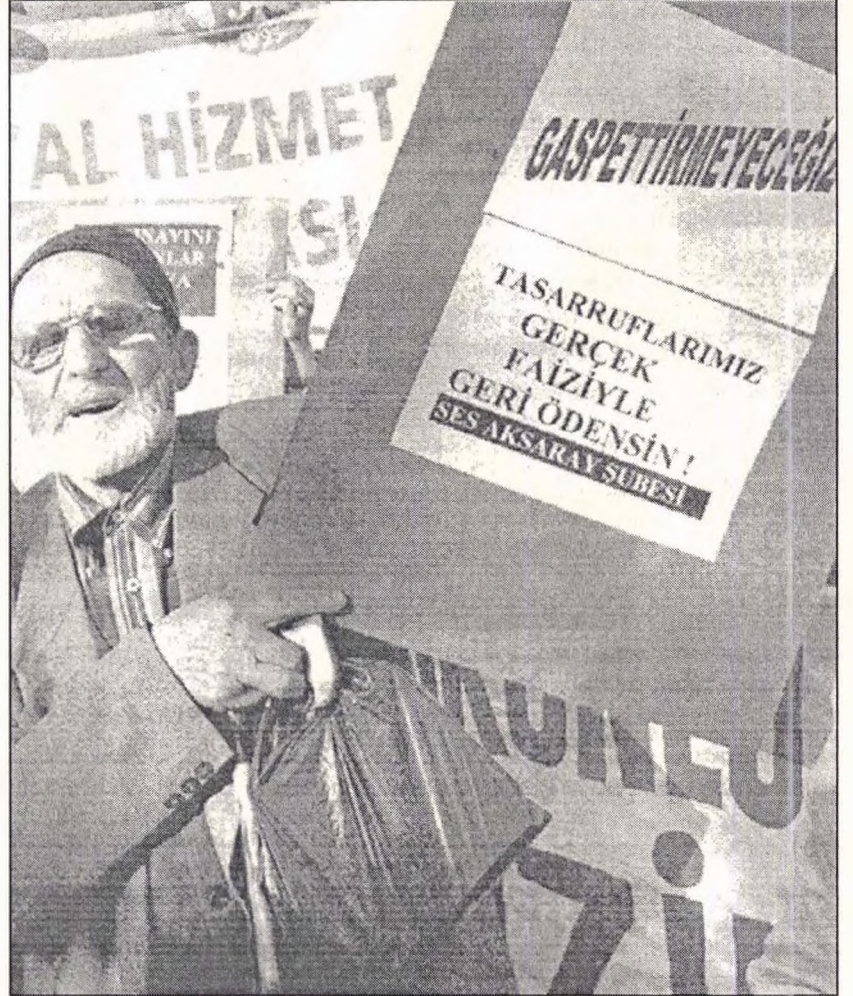
İşsizlik sigortası aldatmacası kıdem tazminatlarını gasp etmeyi amaçlıyor

İşsizlik sigortası 2 yıl sonra ödenmeye başlanacak. Bu 2 yıl boyunca prim kesintileri yapılacak. Ancak patronlar daha bugünden kıdem tazminatlarını ağızlarına doladılar bile. TÜSİAD, TOBB gibi sermaye kuruluşları diyorlar ki, “madem işsizlik sigortası vereceğiz, kıdem tazminatlarını kaldıralım”.

Herşeyden önce, işsizlik sigortası fonu için işverenin vereceği yüzde 3 gerçekte yine işçinin cebinden çıkmaktadır. İşverenler yaptıkları bütün harcamaları işçi maliyeti olarak hesaplamaktadır. Kaldı ki, daha önce oluşturulan ZTF ve Toplu Konut Fonu gibi fonların başına ne geldiğini biliyoruz. Çalışanlardan kesilen paralar, yüzde 100 enflasyon yaşanırken, yüzde 5-10 faizle iç edildi. Özelleştirmelere, banka ve şirket kurtarmalara, sermaye teşviklerine harcandı. İşsizlik sigortasının geleceği de farklı olmayacaktır.

Kıdem tazminatı ve ihbar ödentileri işçilerin işgüvenliği araçlarından biridir. İşten atılan işçiye çalıştığı yıla göre kıdem tazminatı, iş bulma süresi için de ihbar ödentisi ödenir. Bunlar, özellikle kıdem tazminatları, işverenlerin yıllardır çalışan işçileri istedikleri zaman kolundan tutup sokağa atmalarını önleyen bir araçtır. Aynı zamanda işten atıldığında bir süre yaşamasını sağlayan bir birikimdir.

Patronlar işçilere çalışmalarını sürdürülebilmek için

kuru ekmecek veriyorlar, bu arada önlerine bir avuç küspe atıyorlar. Sonra da “madem sana bu küspeyi veriyoruz, o zaman kuru ekmecek vermemeze gerek yok” diyorlar. “Bir avuç küspeyle hayvanlar bile yaşayamaz” denecektir. Ama patronlar için işçilerin hayvandan daha değerli olduğunu kim iddia edebilir ki? Köpeklerine yedikleri mamalar bile bizim yediklerimizden daha pahalı değil mi?

“İşsizlik sigortası” gibi cazip görünen bir uygulamanın, ancak alçakça bir aldatma yöntemi olduğunu işverenler kendi ağızlarıyla söylemiş oluyorlar. İşsizlik sigortasını ver, kıdem tazminatını geri al. Yani küspeyi ver, kuru ekmeği geri al.

İşsizlik sigortası aldatmacası zorunlu tasarruf nemalarını gasp etmeyi amaçlıyor

“İşsizlik sigortası” fonunun oluşturulması ile zorunlu tasarruf fonu kaldırılıyor. Böylece zorunlu tasarruf kesintileri yerine işsizlik sigortası kesintileri başlıyor. “İşsizlik sigortası” fonunun dolması için 2 yıl bekleneneğine, ödemeler iki yıl sonra yapılacağına göre, ZTF’de biriken paraların da işçilere geri ödenmesi gerekir değil mi? Ama, hayır? Devlet Bakanı Recep Önal “nemaların ödenmesini aklınıza bile getirmeyin” Hem de bunu Türk-İş’in düzenlediği bir panelde söyleyebiliyor.

Eğer ZTF işsizlik sigortası fonuna aktarılacaksa, neden işsizlik sigortası ödemeleri için iki yıl bekleniyor. Yıllardır işçilerin alımları bu fona aktarılmadı mı?

Yıllardır işçilerin paraları çarçur edilmedi mi? Eğer işsizlik sigortası ödemeleri iki yıl sonra başlayacaksa, neden nemalar dağıtılmıyor? Nedeni açıktır; eğer işçilerin sesi çıkmaz ya da kısılırsa, nemalar gaspedilecektir.

Recep Önal'ın "aklına bile getirmeyin" dediği ZTF'deki nemalar 6 milyon dolar tutuyor. Zaten işçilere ait olan bu paranın dağıtılmasının mümkün olmadığı söylenirken, bankanın kurtarılması için devlet 5 milyar dolarlık tahvil çıkarıp, elde ettiği parayı bu bankaların kasasına koymayı planlıyor. Yani kurdukları bankaları soyup soğana çevirenlere para bulmak için devlet borç alacak. Tabii bu borcu da işçilere ödettirecek. İşçilere ise kendi paralarını bile geri ödemeyecek. 8 bankaya ödeyeceği para, işçilere geri vermesi gerekenin tam 800 katı. Bunun adı haramiliktir, haydutluktur.

İşsizlik sigortası aldatmacası sefalet ücretlerini amaçlıyor

Patronlar her zaman işçilik maliyetlerini düşürme amacıyla hareket ederler. Bunun işçiler için anlamı, eğer mücadele etmezlerse sefalet içinde yaşama mahkum olmalarıdır. İşçilik maliyetini düşürmenin en kolay yollarından biri, ücreti bir parça yükselen işçileri işten atıp asgari ücretle işçi almaktır. İşsizlik sigortası aldatmacası ile işten atılmalar kolaylaştırılarak işçilik maliyeti de düşürülecektir.

"İşsizlik sigortası" işçiler için değil, tersine patronlar için bir cennet sunuyor. İstedikini işten at, işsizlik sigortası ödemelerini işçilerden kestiğin paralarla yap, yerine düşük ücretle işçi al. "İşsizlik sigortası" işçilerin işten atılmaları durumunda onlara yapılacak bir ödeme gibi görünürken, gerçekte işçi sınıfının yaşam düzeyini giderek düşürecek, her geçen gün daha ağır sefalet koşullarını getirecek bir uygulamadır.

İşsizlik sigortası aldatmacasına karşı neleri talep ediyoruz?

"İşsizlik sigortası" aldatmacası herşeyden önce işgüvenliğini tehdit etmektedir. İşçi sınıfı "**Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi**" talebini yükselterek saldırının karşısına çıkmalıdır. Bunun için "**Tüm çalışanlar için genel sigorta**" talep edilmeli, bütün çalışanlar işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık gibi sigortalardan yararlanmalıdır. İşsizlik sigortası tarım işçileri gibi kapsam dışı bırakılan bütün çalışanları kapsamalıdır. Prim ödemeleri işçiler tarafından değil, devlet ve işveren tarafından yapılmalıdır. İşçilerden bugüne kadar yapılan bütün kesintiler ve çarçur edilen paralar, devletin değil işçilerin belirleyeceği gerçek faizleriyle birlikte derhal ödenmelidir. İşsizlik sigortasının yönetim ve denetimi işçilerin eline verilmelidir.

İMF memuru hükümet sosyal yıkım programını harfiyen uyguluyor

İlk olarak İMF heyeti geldi. Ardından Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn. Aynı son günlerinde de Japonya Uluslararası İşbirliği Bankası'ndan (JBIC) bir heyet ile Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nden (OECD) bir heyet...

Hemen hepsi, ekonomik reformlar olarak adlandırılan, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları gözden geçirerek, yeni kredi ve anlaşmaların önünü açmaya geliyorlar.

İMF'nin emir hükmünde "tavsiyeleri"

Ekonomi sınavı için ilk gelen İMF heyeti oldu. Yakında iki uzmanını sürekli olarak Ankara'da bulundurmaya hazırlanan İMF, şimdilik her üç ayda bir gelerek dikte ettirdiği reçetenin ne ölçüde yaşama geçirildiğini inceliyor. Böylece bir sonraki çeyrek krediyi serbest bırakıp bırakmayacağını kararlaştırıyor.

İMF Türkiye masası şefi Carlo Cottarelli, bir önceki incelemeleri sırasında özelleştirme ve ücretler üzerinde hassasiyetle durmuş, özelleştirmelere ağırlık verilmesi yönünde ısrarlı "tavsiyeler"de bulunmuştu. Gerçekte birer tartışmasız direktif olan bu "tavsiyeler" aynen uygulandı, İMF'nin emir eri gibi çalışan hükümet tarafından özelleştirmeler hızlandırıldı.

Cottarelli yine özelleştirme ve ücretler konusundaki hassasiyetini koruyor. Ne var ki bu kez, güncelliğinden ötürü, ücretlerin özel sektörde de hedeflenen enflasyon oranının üzerinde olmaması gerektiği konusunda ısrarla "tavsiye"de bulunuyor. Bu tür "tavsiye"leri emir bilip harfiyen uygulan hükümet, yasadışı bir biçimde grev ertelemelerine bile gidebiliyor.

Cottarelli, kamu emekçilerine verileceği söylenen ek zammın dengeleri sarsacağından dolayı verilmemesini, ya da mümkünse Temmuz zammına yedirilmesini öneriyor. Ayrıca deprem vergisi gibi ek vergilerin sürekli hale getirilmelerinin program açısından oldukça hayırlı olacağını belirtiyor. Bu deprem vergisinin gerçek amacına da ışık tutuyor.

Bankacılık ve fonlar konusunda da bir takım tavsiyelerde bulunan İMF heyetinin ağırlık verdiği bir diğer konu da tarım reformudur. Bu sorun üzerinde bu sayımızda kapsamlı biçimde ayrıca durulduğu için burada anmakla yetiniyoruz.

Dünya Bankası'ndan "mucize" övgüsü

Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn 24 Mayıs'ta Türkiye'ye geldi. Geldiği günden itibaren İMF heyeti gibi pembe tablolar çizen Wolfensohn'un yaptığı inceleme sonucunda sermaye hükümetine verdiği tepki oldukça çarpıcı: "Mucize yaratmışsınız!"

Dünya Bankası, bu "mucize" ve asıl olarak verilen sözler karşılığında 760 milyon dolarlık krediyi onayladı. Dünya Bankası'na verilen 30 maddelik sözler manzumesi, İMF'ye verilen niyet mektuplarından farksız. Ücretlerin hedeflenen enflasyonla sınırlandırılması, sosyal saldırı paketinin ve özelleştirmelerin bir an önce yaşama geçirilmesi ve "tarım reformu"nun uygulamaya sokulması, verilen sözlerin temel maddelerini oluşturuyor.

İMF heyeti ve Dünya Bankası başkanı gibi, JBIC ve OECD heyetlerinin de benzer biçimde "mucize"den sözedeceklerini söylemek hiç de yanlış bir tahmin olmayacaktır. Çünkü Türkiye'de, İMF programı gibi adeta sosyal patlamayı zorlayan bir programın cüretkâr bir biçimde uygulanması ve hala bir sosyal patlama olmaması, bunu koşullayan nedenler bir yana, gerçekten de bir mucizedir. Bu mucizeyi gerçekleştiren sermaye, emperyalistlerin haklı takdirini almaya devam ediyor.

Mucizenin diğer yüzü

Mucizenin bir yüzünde sermayenin kazanç hanesine yazılan

tatlı kârlar var. Diğer yüzünde ise, yoksulluk sınırının 440 milyon lira olduğu koşullarda, asgari ücretin 82 milyon küsur olması gerçekliği... İşçi ve emekçilerin sosyal saldırı uygulamasıyla sağlık hizmetlerinden tümüyle yararlanamaz hale gelmesi var. Mezarda emekli olmak, dahası hiç emekli olamamak var. Özel sektörde de ücret zammının hedeflenen enflasyon oranının üzerinde olmaması var.

Burada öncelikle görülmesi gereken, sermayenin ve sadık hükümetinin İMF programını uygulamadaki cüretidir. Burada 12 Eylül yasaları bile zorlanıyor. Bir anlamda yasadışılık var. Lastik sektöründeki grevin ülkenin "milli birliği"ni bozacağına kimse inanmıyor elbette. Ama inanılıp inanılmamasının hiç önemi yok. Önemli olan programın hayat bulmasıdır. Demek oluyor ki, sermaye, programı hayata geçirmek için her türlü yöntemi kullanmakta karardır. Dalavere ve ayak oyunlarının yetmediği yerde yasadışı yasaklamalara başvurulacak. Bunun da yetmediği yerde, işçi ve emekçilere devlet terörü uygulanacak.

Yasallık duvarına çakılmadan...

Yasalar hemen her seferinde işçi sınıfının karşısına, haklarını almaları konusunda bir duvar olarak çıkarken, sermayenin hak gaspına yol düzleyici ve yol açıcı oluyor. Sendikacı olmak için işçilerin sendikalaşmayı alabildiğine zorlaştıran bir dizi koşulu yerine getirmesi gerekirken, bu koşulları yerine getirip sendikacı olsa bile, işveren tarafından rahatlıkla işten atılabiliyor. İşçilerin grev silahı yasalar ve türlü dalaverelerle işçinin elinden alınıp silahsızlandırılırken, işverene lokavt silahını hoyratça kullanma hakkını veriyor yasalar. Bunlar da işe yaramazsa, Bakanlar Kurulu 12 Eylül yasalarını bile zorlayarak grev erteleyebiliyor. Bu da gösteriyor ki, yasa duvarına çakılıp kalındığı sürece, değil İMF programını püskürtmek, kısıntı haklar alabilmek bile imkansızdır.

İşçilerin ve emekçilerin ekmeği ve emeği için mücadele etmesinden daha meşru bir şey olamaz. İşçi sınıfının tarihsel misyonu gereği olduğu kadar, insani bir hak ve görevdir de, emeği ve ekmeği için mücadele vermek. Bu meşruiyet esas alınmadığı sürece, sefalet içinde yok olmak işten bile değildir.

Emek cephesi işçi, memur, sözleşmeli personel, taşeron işçisi, sigortalı-sigortasız işçi, sendikacı-sendikasız işçi ve işsizler olarak sermaye sınıfı tarafından bölünüp parçalanmış ve bu yasal teminat altına alınmıştır. Oysa saldırı, küçük üreticiler de dahil, tüm emek cephesindedir. Sermayenin yasalarla teminat altına aldığı bölünmüşlük, parçalanmışlık zincirleri kırılmalı, yine meşruiyet zemini üzerinde birleşilerek mücadele edilmelidir.

İMF programının emek cephesine yönelik topyekûn bir saldırı olma niteliği, emek cephesinin birleşik mücadelesinin örülmesi için önemli bir imkandır. Bu imkânın en iyi biçimde değerlendirilmesi ihmal edilemez bir sorumluluktur.

KESK Genel Merkez Genel Kurulu'na hazırlanıyor

KESK, Mayıs'ta listelerin hazırlanmasıyla başlayan, Haziran'da şubelerde yapılacak delegelelik seçimleriyle devam edecek ve 15-16 Temmuz'da Genel Merkez Genel Kurulu ile toplanacak olan kongre sürecine girmiş bulunuyor.

Bu süreç kamu emekçileri için iki açıdan önem taşımaktadır.

Birincisi; KESK reformistlerinin seçim sürecinde, genelde tüm sınıfı özde ise kamu emekçilerini ilgilendiren saldırılara karşı yine kör, sağır ve dilsizi oynayacak olmasıdır.

İkincisi; son süreçte KESK reformistlerinin KESK'i giderek uzlaşmacı-pasif çizgiden teslimiyet çizgisine doğru evirtme çabaları ve tabanın bu reformist anlayışlarla hesaplaşma olanağıdır.

Uluslararası sermayenin dayattığı ve yerli uşakları aracılığıyla hayata geçirmeye çalıştığı saldırı programı kapsamında; özelleştirmeler, sosyal hakların gaspı ve dolayısıyla sosyal kurumların tasfiyesi, örgütsüzleştirme, işsizlik ve sefalet ücretleri bulunmaktadır. Saldırıların yıkıcı etkisi emperyalizmle bağımlı az gelişmiş ülkelerden gelişmiş kapitalist ülkelere doğru genişlemektedir. Bu, sömürüye maruz kalan işçi-emekçi, işsiz ve toplumun ezilen tüm kesimlerinin öfke ve tepkisini de beraberinde getirmektedir. Emperyalist zirvelerin yapıldığı ülkelerde yükselen gösteri ve protestolar, açığa çıkan bu tepkinin bir yansımasıdır.

KESK'in emperyalist sömürüye karşı "küresel direniş"i

Artarak devam eden emperyalist sömürü ve talana karşı, KESK'in de içinde bulunduğu emekçi örgütleri, "Küresel saldırıya küresel direniş" şiarını yükseltme gerekliliği duymuşlardır. Bunun masabaşı açıklamaları sınırlı kalması, KESK bürokratlarının tabanın öfke ve tepkisini oyalama niyetlerinin bir göstergesidir. Küresel direnişin sözde değil fiilen örülmesi ihtiyaç ve zorunluluğu taban tarafından görülürken, bürokratlar hiçbir adım atmamaktadırlar. Bu durumda "küresel direniş" sloganı ayakları yere basmayan boş bir söylem düzeyinde kalmaktadır.

İMF'nin direktifleri doğrultusunda kamu emekçilerine dayatılan %25'lik sefalet artışını kabullenmekten başka bir şey yapmayan KESK bürokratları, böylece bundan sonra gelen saldırılara da cepheden tavır almak niyetinde olmadıklarını göstermişlerdir. Onların tek derdi siyasal iktidarın muhatabı olma yarışında ipi ilk göğüslemektir.

KESK yönetimi, devrimci kamu emekçilerinin on yıllık fiili-meşru mücadelesiyle halihazırda kazanmış oldukları sendikalaşma hakkını "kitleselleşme" adına siyasal iktidara teslim eden bir tutum içerisinde. Hak alma çizgisinde bir militan mücadele yerine, düzen içi hesapları için "kitleselleşme" adı altında Türk Kamu-Sen'in gerici-faşist kitlesine oynamaktadır. Böylece devrimci-ilerici unsurlardan mümkün olduğunca uzak ve yalıtılmış, liberal, teslimiyetçi ve bürokratik bir KESK hedeflenmektedir. Bu amaç ve çabaların bir sonucudur ki, ekonomik talepleri için dahi eylemlere katılmayan bir "kamu emekçi kitlesi" gerçeği ile yüz yüze bugün. Halihazırda KESK'in düzenlediği eylemlere katılım sağlayan kitle ise, tüm çabalarına rağmen eritemedikleri devrimci-ilerici kamu emekçilerinden ibarettir. Niceliğin sağlanması için nitelikten korkan ve kaçan KESK reformistleri, "önce

bir kitleselleşim" masalıyla tabanı oyalamakta, hak almanın yolunu nitelikten uzak bir "kitlesellik" açıklamaktadırlar. Oysa ki, gelen saldırıları püskürtme ve hak almanın tek yolu devrimci-kararlı-militan bir mücadeleyle mümkündür. Bunun böyle olduğunu 4 Martlar'ı yaratan kamu emekçileri görmekte ve bilmektedirler.

Sendikal bürokrasinin ilkesiz-göstermelik birliği olarak Emek Platformu

Yasaklanan grevler ve TİS sürecinde yaşanan anlaşmazlıklardan dolayı yükselme seyri gösteren sınıf hareketinin basıncıyla, KESK'in de içinde bulunduğu Emek Platformu yakın süreçte nihayet yeniden toplanmak zorunda kalmıştır. Bu platformun zamanında kurulmasına neden olan da gene tabanın öfkesi, mücadele isteği ve eğilimidir. Emek Platformu'nun oluşması, sendika bürokratlarının tabanın bu tepkisini sistem içine çekme ve eritme kaygısının bir ürünüdür. Bu platform, sınıfın birleşik güçlerinin değil, sendika bürokratlarının göstermelik birliğidir. İçindeki bileşenlerin niteliği ve son toplantıdan kararsız ve sonuçsuz çıkılması, tabanı oyalamaktan başka bir niyetleri olmadığını bir kez daha göstermektedir.

Her seçim döneminin klasik tablosu

KESK yönetiminin reformist bürokratları, sermaye saldırılarının arttığı bir dönemde kongre sürecine hazırlanıyorlar. Kongrede eski yönetim iki yıllık sürecin değerlendirmesini yaparak eleştiri ve özleştirme sunacak. Özleştirilerinde; emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin saldırılarından söz ederek, emekten yana birleşik bir mücadelenin zorunluluğundan bahsedecekler. Son süreçteki saldırıların kapsam ve içeriğine değinerek, yaptıkları değil yapacakları üzerinden hesap verecekler. Klasik "kitlesel olunmadan güç olunmaz" demagojisiyle, hak alma yolunu gene şeksiz kitleselliğe bağlayacaklar. Bir süre önce sahte sendika yasasına "sahte değil eksik sendika yasası" diyen KESK reformistleri, tabandan gelen tepki üzerine ağız değiştirerek, "Fiili-meşru mücadelemizden asla vazgeçmeyeceğiz, sahte sendika yasasına geçit vermeyeceğiz" demek zorunda kalmışlardı. Şimdi tasarıya toplu görüşme yerine toplu sözleşme maddesinin (kabul edildiği kesin olmamakla birlikte) eklenmesine ise, "geçerken kazandığımız bir hak" diyecekleri bellidir. Bir kez daha devrimci söylemlerle tabanı oyalayarak niyetlerinin üstünü örtmeye çalışacaklar. Ve bu ihanetlerinin üzerinden kalkıp tekrar yönetime talip olacaklar. Yönetime gelebilmek için ilkesiz ittifaklarla kulis oluşturacaklar. KESK'i MGK güdümlü sendika yapabilmek için de ilerici, devrimci-sosyalist kamu emekçilerini sendikalardan ve seçimlerden yalıtma yoluna gidecekler.

Bu koşullarda KESK'i, reformist bürokratların uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayışlardan temizleyerek

devrimci-ilerici bir konuma taşımak, devrimci-sosyalist kamu emekçilerinin önemli bir görevidir. Kongre süreci bunu gerçekleştirmenin bir fırsatıdır.

Devrimci-ilerici kamu emekçileri seçim sürecinde nasıl bir politika izlemelidir?

Uluslararası ve yerli sermayenin ortak çıkarları için yürütülen saldırı programlarına karşı işçi ve emekçilerin yükseltecekleri mücadele, bugüne kadar kazanılmış hak kırıntılarının korunması ve yeni hakların kazanılması açısından oldukça önem taşımaktadır. "Küresel saldırılara küresel direniş" şiarının hayat bulması da, örgütlü sınıf güçlerinin fiilen ortak hareket etmesiyle olanaklıdır. Fiilen örülen sınıf dayanışması, ancak devrimci bir karşı duruş ve mücadele pratiğiyle amacına ulaşabilecektir.

Bu gerçekliğin farkında olan öncü, ilerici-devrimci, sosyalist kamu emekçileri, kapitalist emperyalizmin, yerli kaynakları ve insan emeğini sınırsız sömürebilmesi için dayattığı örgütsüzleştirmeye, sosyal hakların gaspına, işsizliğe ve sefalet ücretlerine karşı;

- Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtin yasaklanması.
- Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü.
- Her türlü ulusal baskı, eşitsizlik ve ayrıcalığın ortadan kaldırılması. Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı.
- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmaların iptali.
- NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkilerin kesilmesi.
- İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmesi.
- Tüm dış borçların geçersiz sayılması ve borç ödemelerinin durdurulması.
- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi.
- Herkese parasız sağlık hizmeti.
- Her düzeyde parasız eğitim. 17 yaşına kadar zorunlu eğitim. Bilimsel, demokratik ve laik eğitim. Özerk-demokratik üniversite.
- Tüm çalışanlar için genel sigorta (işsizlik, sağlık, kaza, yaşlılık vb.). Sigorta primlerinin devlet ve işveren tarafından ödenmesi. Sosyal sigorta kurumlarında işçi ve emekçi denetimi.
- Her türlü dolaylı verginin kaldırılması. Artan oranlı gelir ve servet vergisi.
- 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası.
- Eşit işe eşit ücret.
- Her türlü fazla mesainin yasaklanması.
- İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret.

- Kadın emekçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.

- 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasının yasaklanması. 14-18 yaş arası çocuklar için madde üretimin genel ve mesleki eğitimle birleştirilmesi.

- İş yasanında tarım işçileri aleyhine olan tüm hükümlerin kaldırılması.

Genel hatlarıyla çizdiğimiz acil demokratik-sosyal istemlerin yer aldığı bir mücadele programı çerçevesinde ortaklaşmalıdır. Bunun yanısıra, bazı kamu sektörlerinin özgülünde adı değişse de amacı aynı olan; özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın, sözleşmeli personel çalıştırılmasının olanaklarını yaratan vakıflar, norm kadro gibi yönetmeliklere karşı da devrimci perspektifle mücadele yürütecek bir program benimsenmelidir.

Sermayenin ekonomik ve sosyal saldırıları aynı zamanda siyasal içeriklidir. Sermaye tüm bu saldırıları hayata geçirmek için siyasal iktidarı ve faşist-militarist zoru kullanmaktadır. İşçi ve emekçilere olduğu gibi, sınıfın öncüleri devrimci tutsaklara karşı da aynı baskı, şiddet ve imha politikası uygulanmaktadır. Bundan dolayı devletin faşist baskı ve terörüne karşı mücadele, sınıfın demokratik, sosyal, ekonomik talepli mücadelesinden bağımsız değildir.

Mücadeleyi omuzlayanlarla bağımsız devrimci platformlar oluşturulmalı

KESK bürokratlarının aldığı eylem karar ve biçimleri tabanın söz, yetki ve kararıyla değil, tavandan tabana dayatılan bir şekilde işletilmektedir. Örgütlülüğün en önemli ayağı olan işyerleri ve buralardan yükselen tabanın öfke ve sesi, bürokratik engellere takılmaktadır. Mevcut seçim sistemiyle, tabanın seçimlere doğrudan ve demokratik katılımının önü kesilmekte, yönetimlere kafa-kol ilişkileri ve ayak oyunları üzerinden şekillenen, sınıfın değil kişisel ya da reformist grup çıkarlarının gözetildiği anlayışlar yerleştirilmektedir. Bunun yerine, taban inisiyatifinin hayata geçmesini, seçim süreçlerine tüm üyelerin doğrudan ve demokratik katılımını sağlayan bir seçim sistemi uygulanmalıdır. KESK'i, tabanın söz, yetki ve kararını yansıtmayan ve sınıfın politikleşmesinin önünü tıkayan işleyişten arındırmak, bu durumu tersine çevirecek faaliyet ve işleyişe kavuşturmak öncü-devrimci kamu emekçilerinin görevidir.

Politik kimliğinden bağımsız olarak bakışı ve duruşu devrimci olan, KESK'i kamu emekçilerinin hak olma mücadelesinde ileri taşımaya çalışan ve sendikal mücadeleyi fiilen yürüten unsurlarla ortak hareket edilebilmelidir.

Sosyalist kamu emekçileri, seçim sürecinde sınıfın çıkarları için mücadele yürüten ve yürütmek isteyen devrimci-ilerici tüm unsurlarla bu çerçevede ortaklaşmalı, bağımsız platformlarda birlik sağlamalıdır. Devrimci platformlar oluşturmak, oluşturulan platformlarda yer almak ve tabanın müdahalesini kongre sürecine taşımak bilinciyle hareket edilmelidir.

Sosyalist Kamu Çalışanları

Devlet soygunculuğunun sonu gelmiyor...

Zorunlu tasarruf soygununun yerini şimdi de

"İşsizlik sigortası" soygunu aldı...

Kamu emekçilerine ek zam 5 milyon TL!

Memura 5 milyon lira ek zam. Bozdur bozdur harca... Sadaka dedikleri tam da bu olsa gerek.

Sözde enflasyona karşı mücadele veriyorlar. Ve bu yüzden gene sözde enflasyon oranında zam veriyorlar. Enflasyona karşı mücadele adına %25 zam oranını dayatarak, geçmiş dönemdeki ücret kayıplarının üzerine sünger çektiler.

Geçmiş unutulmuş, geleceğe bakın diyorlar. Geçmiş nasıl unutulmuş. Son kez fedakarlık, bu sefer düze çıkacağız, biraz daha kemer sıkın, yarın bunun karşılığını fazlasıyla alacaksınız, sözlerini nasıl unutulmuş. Bugünkü sefaletimiz bize bu geçmiş yalanlardan miras kaldı. Unut demekle unutulmuyor, bu sefaleti her gün yaşıyoruz. Şimdi enflasyona karşı mücadele masalıyla bizim yoksulluğumuzun "istikrarı"na güvence altına almaya çalışıyorlar.

Peki verdikleri ücret zammı gerçekten enflasyon oranında mı? Mutfaktaki gerçek enflasyon oranı devletin açıkladığı rakamlardaki gibi mi? Hayır! Bir de bu yolla ücretleri eritmeye, yoksulluğumuzu derinleştirmeye devam ediyorlar. Sermaye hücumu IMF'ye verdiği niyet mektubunda 2001 yılı için memura %12, 2002 yılı için ise %7 zam vereceğini açıklamış durumda. Yani yapılan dayatmalara karşı emek cephesindeki suskunluktan da cesaret alan sermaye hükümeti, saldırılarında sınır tanımıyor, gitgide pervasızlaşıyor.

Hak verilmez, alınır!

Kamu emekçileri "Sadaka değil grevli TİS'li sendika hakkı!" diyerek mücadelesini yükseltti. On yıl sonra hala devletin sadaka dayatması ve adeta aşağılamasıyla yüzyüze. Bu nedenle çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesi için ve sahte sendika yasasına karşı grev silahının kullanılmasının en çok gerektiği bir dönemdeyiz.

Ama öyle anlaşılıyor ki KESK yöneticileri hal ve gidişten memnunlar. Arada bir demeç verip, arada bir de suya sabuna dokunmayan eylem yapıp, sonra gerisin geri koltuklarında uyukluyorlar.

KESK yöneticileri tabii ki boş durmuyor, hep istiyor. Ücretlerde geçmiş yılın enflasyon kayıplarının giderilmesini istiyor. %25 zam dayatmasının kaldırılmasını istiyor. Zorunlu tasarruf yağmasının son bulmasını ve buradan doğan kayıpların geri ödenmesini istiyor. Grevli TİS'li sendika yasası istiyor. İstiyor da, istiyor...

Ama hak almasını bilmiyor. Bunca soygun, yağma, sömürü karşısında genel grev genel direnişle barikat örme, hesap sorma yolunu tutmuyor. Oysa kamu emekçileri mücadeleye "Hak verilmez, alınır!" şiarını rehber alarak çıkmışlardı. '90'lı yıllara damgasını vuran büyük mücadele sürecinin, fiilen kurulup yaşatılan mevcut sendikal örgütlülüklerin gerisinde hep bu bakış açısı vardı. Bu bakış açısı KESK bürokratlarının marifetiyle kırılmalı beri, yerine hak dileme acizliği geçireli beri, kamu çalışanları hareketi de gerileyip duruyor.

Bu hırsızın cezasını kim verecek?

Aç bıraktığı, işsiz bıraktığı çocuklara, gençlere baklava çaldıkları gerekçesiyle onlarca yıla varan hapis cezası keser bu devlet. İş sermayenin mülkiyet hakkını, çıkarlarını korumak olunca ise insaf tanımaz. Adalet

bilmez. Gözyaşı dinlemez. Gençcik bedenleri dört duvar arasında çürütür.

Ama kendisi hırsızların en büyüğü ve en örgütlüsüdür. Onun her icraatı organize suçlar kapsamına girer. Sadece bu sömürü ve soygun düzenine bekçilik ettiği için değil. Kendi gaspçı elini de işçi sınıfı ve emekçilerin cebinden hiç eksik etmez.

Konut edindirme fonu der, yağmalar. Zorunlu tasarruf der, soyar. SSK fonları der, çalar. Soygunların en büyüğünü göstere göstere yapar. Bu konuda hiç kimse devletin eline su dökemez.

Sözde tasarruf adıyla 8 milyon kişinin ücretlerinden zorunlu kesinti yapar. Milyonların boğazından keser, katrilyonlarca lira para toplar. Fonda biriken paraları en düşük faiz ile nemalandırır. Hazine bonolarını, devlet tahvillerini %150 faizle sattığı yıllarda, zorunlu tasarruf birikimlerini yerinde saydırır. Biriken para, enflasyon karşısında erir gider. Daha doğrusu, devlet, ücretliden çaldığı bu parayı hazine bonusu, devlet tahvili, teşvik, kredi vb. olarak bol keseden sermaye tekellerine ve eşine, dostuna dağıtır.

Devlet bütçenin yarısından çoğunu yutan, halkın kanını emen bu rantiyelere borç ve faiz ödemesini bir gün geciktirmez, bir kuruş eksiltmez. Karşı çıkan olursa "piyasa kuralları", "liberal ekonominin kanunları" hatırlatılır. Ama işçinin parası sözkonusu olduğunda ne kural kalır ne de kanun.

KESK'in araştırmasına göre 1994 başında; devalüasyon öncesinde zorunlu tasarruf fonunda biriken 6.5 milyar dolar Türk lirasına çevrilerek 2.5 milyar dolara düşürüldü, 4 milyar dolar böylece çalındı. 1996 yılında; Ziraat Bankası mevduata yüzde 89 faiz verirken, zorunlu tasarruflara yüzde 5.17 faiz uygulandı. 1998 yılında, enflasyon yüzde 70'lerde seyrederken, devlet yüzde 140 faizle borçlanırken, zorunlu tasarruflara yüzde 3.3 faiz uygulandı. 1999 yılında; enflasyon yüzde 69 iken, zorunlu tasarruflara yüzde 1.6 faiz uygulandı.

Yapılan kesintiler dolar olarak değerlendirilseydi, bir çalışanın ortalama 2.9 milyar parası olacaktı. Oysa, şu anda bir kişinin ortalama alacağı 1.3 milyar lira. Yani her kişinin yaklaşık 1 milyar 600 milyon lirası çalındı. 1988-1998 arasında enflasyon 132 kat, dolar 105 kat, mark 109 kat arttı, zorunlu tasarruf nemaları ise sadece 15 kat arttı. Zorunlu tasarrufların toplamı eğer dolar olarak değerlendirilseydi yaklaşık 41 katrilyon lira, enflasyon oranında değerlendirilseydi 28 katrilyon lira, Hazine bonusu olarak değerlendirilseydi 165.9 katrilyon liraya ulaşacaktı.

Devlet denen bu büyük hırsıza boyun eğdiğimiz sürece...

Bunun adı soygundur. Bunun adı silahlı gaspdır. Bu devlet hırsızdır. Bu devlet yalancıdır. Zorunlu tasarruf dediği, tasarruf değil, yağmadır. İşçiden zorla aldığını tekellere, rantiyelere, eşine, dostuna bol keseden dağıtmaktır.

İşçi sınıfı bu hırsızın karşısına dikilmedikçe, emeğinin hakkını savunamaz. Savunsa da sözde kalır. Adı devlet olan bu büyük hırsıza boyun eğdiğimiz sürece, sefaletimizin sonu hiç gelmeyecek. Yoksa bir soygun defteri kapanırken diğeri açılır. Zorunlu tasarruf soygunu bitmeden, şimdi olduğu gibi, işsizlik sigortası soygunu devreye sokulur.

Norm Kadro saldırısı üzerine kamu emekçileriyle konuştuk:

"Norm Kadro Yönetmeliği" eğitimde özelleştirme saldırısının bir parçasıdır

Saldırı bütünselliği içinde ele alınmalıdır

- Son dönemde NKY (Norm Kadro Yönetmeliği) adı altında kamu emekçilerine yönelen saldırı sizce neyi hedefliyor?

1. kamu emekçisi: Tekelci-militarist-polis devletinin eğitimle ilgili yetkilileri, Norm Kadro Yönetmeliği'ne gerekçe olarak şunları söylemektedirler: Öğretmen dağılımındaki adaletsizlik giderilecek; öğretmen yığılmasının önüne geçilecek; öğretmensiz okul kalmayacak; personel ve kaynaklar dengeli dağıtılacak; eğitimde fırsat eşitliği sağlanacak; artık atamalarda torpil yapılmayacak.

Belirtilen gerekçeler, eğitim sisteminin içinde bulunduğu durumu hiçbir yoruma gerek bırakmadan gözler önüne seriyor.

Yapılan saldırıları bir bütünsellik içerisinde görmek gerekiyor. Aynı zamanda tarihsel arka planını da görmek gerekiyor. Emperyalist kapitalizmin hem yerel-ulusal düzeyde, hem de evrensel-uluslararası düzeyde gündemini bilmek gerekiyor. Kısaca belirttiğim hususları açayım.

Ekim Devrimi'nin baskısı ve batıda yoğunlaşan sınıflar savaşı, kapitalizmi taviz vermeye yöneltti. Sınıf iktidarını korumak için bu taviz "sosyal devlet" biçimine büründü. Reel sosyalizmin çözülmesiyle birlikte dengelerin kapitalizmin lehine işlemesi, sosyal devletin tasfiyesine yöneltti emperyalist kapitalizmi. Şimdi bu tasfiye süreci işliyor. Sürecin sancılı gerçeğinin ve ters çevrilebileceğinin tehlike ve olanaklarını her olay ve olguda gözlemlemek mümkün.

Dünyanın tek bir kapitalist pazara dönüşmesi, emperyalistler arası hegemonya krizini derinleştirmiştir. Hegemonya krizinin bölgeye ve coğrafyaya yansıması biçimi, bölgedeki ve coğrafyadaki kapitalist ülkelere çeşitli fırsatlar tanımaktadır. Bölgede fırsattan yararlanmak isteyen TC ve İran İslam Cumhuriyeti'dir. Irak Körfez Savaşı ile adaylıktan çekilmek zorunda kalmıştır. Alt-emperyal bir dönüşüme uğramak isteyen bu aday ülkelerde "reform" sözcüğünün en çok sözkonusu edilmesinin, bu sürece uygun yasal düzenlemeler yaparak ekonomik-askeri-kültürel-siyasal alanlarda yeniden konumlanmasının altında, bu nesnellik ve mantık yatmaktadır. Kuşkusuz, bu krizli süreci belirleyecek olan, bölgedeki ve coğrafyadaki sosyal ve ulusal kurtuluş savaşımının gücü, stratejisi, örgütlülük düzeyi olacaktır.

"Reform" sürecini bir bütünsellik içerisinde, Norm Kadro Yönetmeliği'ni de bunun bir parçası olarak görmek gerekiyor. Sosyal Güvenlik Yasası, Kamu Görevlileri Sendikası Yasa Tasarısı, Personel Rejimi Yasa Tasarısı, 657 Sayılı Devlet Memurluğu Yasası'ndaki kimi maddelerin değiştirilmesi, Eğitime Katkı Payı Vergisi-yönetmeliği- uygulaması, Yerel Yönetimler Yasası'nda yapılan ve yapılması tasarlanan kimi değişiklikler, Anayasa'da sosyal devletle ilgili hükümlerin değiştirilmesi, Toplam Kalite Standartı Yasası, Norm Kadro Yönetmeliği vb. ile ilgili yasal düzenlemeler ve yasal düzenleme hazırlıkları, saldırıların çok geniş kapsamlı, topyekûn, uzun vadeli, stratejik olduğuna işaret etmektedir. MAİ, MİGA, Tahkim'i de bu bütünsellik içine alabilmeliyiz. Norm Kadro Yönetmeliği'ni saldırıların bütünselliğinden kopardığımızda, darlaşma ve ufuksuzluğa kapı aralayacağını unutmamalıyız.

İmalat sektöründe uygulanan ve yoğun işsizliğe-örgütsüzleştirmeye yolaçan "Toplam Kalite Kontrol Çemberleri" uygulamasının hizmet sektöründe de uygulamaya başlama çalışmalarına dikkat edilmelidir.

Saldırıları bir de bu boyutuyla bakmak gerekir. Yine "endüstriyel demokrasi" uygulamalarıyla "iş yerinde yönetime katılma"nın yapmış olduğu tahribata (Yeni Fordist ve Taylorist uygulamalar) dikkat edilmelidir. Bu açıdan Toplam Kalite Standartı Yönetmeliği ile Norm Kadro Yönetmeliği titizlikle incelenmeli, sonuçlar çıkarılıp müdahale noktaları belirlenmeli ve müdahale edilmelidir.

Norm Kadro saldırısı eğitimde özelleştirmenin bir ayağıdır

2. kamu emekçisi: Norm Kadro saldırısı genel saldırıların bir parçası olan eğitimde özelleştirmenin bir ayağıdır. Dengesiz öğretmen dağılımını önlemek, açık olan öğretmen ihtiyacını gidermek, partici yaklaşımlarla yapılan siyasal kadrolaşmayı önlemek vb. gibi gerekçelerle masumane gibi gösterilmeye çalışılan Norm Kadro uygulamasının özü tamamen eğitime yapılan genel saldırıların politik kurnazlıkla uyarlanmasıdır.

"Yeni dünya düzeni" adı altındaki emperyalist saldırıların böl-parçala-örgütüle-yönet taktiğinin ta kendisidir. Eğitim emekçilerinin iş güvencesini elinden alan, sözleşmeli öğretmen statüsünü getiren, özelleştirmeyi hızlandıran, eğitimcileri birden fazla iş yerinde çalıştırarak verimi düşüren, deneyimli öğretmenleri emekliliğe zorlayan, öğretmenler arasında rekabeti artırarak birbirine düşüren, ailenin bütünlüğünü parçalayan, nihai olarak ise sendikasılaştırmayı, örgütsüzleştirmeyi hedefleyen bir uygulamadır.

Kısacası özelleştirme saldırısıyla devletin sırtında bir kambur olan eğitimi sırtından defetmeyi, IMF direktiflerini yerine getirmeyi hedeflemektedir. Bu direktifleri yerine getirirken de emekçileri bölüp parçalayarak ve kendi güdümündeki örgütlülüklerde eriterek yönetmeyi seçmektedir.

Kaba ayrıcalık: Subay, polis ve bürokrat eşleri kapsam dışı!

- Norm Kadro uygulaması asker eşlerini kapsam dışı tutuyor. Bu uygulamaya hakkında ne düşünüyorsunuz?

1. kamu emekçisi: Eğitim işçilerinin "ayrıcalıklı" olan bu kesiminin ayrıcalığı iyice perçinlenecek. Bu yeni bir uygulama değil. Subay, astsubay, polis, bürokrat eşlerinin atamaları erkeğin durumuna göre yapılmaktaydı. Erkeğin atandığı yere kadın da zorunlu olarak atanmaktaydı.

Eğer karşı duruş gerçekleştirilmezse, eğitim işçilerinin homojen olmayışları nedeniyle bu uygulama, iç rekabeti derinleştirecek, iç bölünmeyi arttıracaktır. Kendi iç bütünlüğünü sağlayamayan, iç rekabeti aşamayan Kamu işçileri hareketi sürekli bölünme ve zayıflama ile yüzyüze kalır. Bölünmenin panzehiri, sınıf bilincini canlı

tutmak ve geliştirmektir. İşçi sınıfının örgütlü ve örgütsüz kesimlerine yönelirken, hizmet sektöründeki işçilerin işçi sınıfının bir bileşeni olduğu, imalat ve hizmet sektörü işçilerinin tek bir konfederasyonda örgütlenmeleri gerekliliği bilince çıkarılmalı, mevcut dört konfederasyon aşılmalıdır. Bunun yolu da işçi sınıfının siyasal-sendikal birliğinden geçer.

Norm Kadro Yönetmeliği uygulamada bazı kurumları da kapsam dışında tutmaktadır. Hem asker eşlerinin hem de "bazı kurumların" kapsam dışında tutulması, kendi anayasalarında da bulunan "eşitlik ilkesine" de aykırıdır.

2. kamu emekçisi: Evet, Norm Kadro Yönetmeliği asker eşlerini kapsamıyor. Niçin kapsamın ki? Devlet, askerin, polisin devleti olduğunu, bu uygulamaya asker ailelerini tabi tutmayarak bir kez daha kanıtlamıştır.

Eğitim-Sen tutarsızlıkları bir yana bırakmalıdır

- Eğitim-Sen'in Norm Kadro Yönetmeliği uygulamalarına karşı yaptığı eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce bu saldırı nasıl püskürtülebilir?

1. kamu emekçisi: Bu sorunun yanıtı bir önceki soruya verdiğim yanıtta vardı aslında. Eğitim-Sen'in çıkarmış olduğu "Norm Kadro Yönetmeliği'nin Anormallığı" broşürü (Nisan 2000), bizim karşı çıktığımız şey, bu yönetmeliğin (NKY) arka planındaki 'asıl niyetler'dir, diye söze başlıyor ve bu niyetler özetleniyor: "Yeni Dünya Düzeni" adıyla bir "özelleştirme" fırtınası estirildi ve bu fırtınanın "yıkıcı etkisi" IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası kuruluşlar aracılığıyla ülkemizde de hissettirilmeye başlandı, deniliyor Eğitim-Sen bu belirmelerle yarım doğruları dillendirmekte, gerçekliğin kıyısında-köşesinde dolaşmaktadır.

Eğitim-Sen aynen "Katkı Payı"nda olduğu gibi bir tavır sergilerse, Norm Kadro Yönetmeliği de hayat bulur. Eğitim-Sen "Katkı Payı" konusunda üyelerini ikna edememiş, katkı payını toplama ve harcama

İzmir:

Eğitim emekçilerinin "Norm Kadro" saldırısına karşı eylemi

Sermaye devletinin saldırıları adım adım hız kazanırken, eğitim emekçileri de paylarına düşeni alıyorlar. Öğretmen dağılımını dengelemek, derslerin boş geçmesini önlemek ve partizanca atamalara son vermek amacıyla başlatıldığı söylenen "Norm Kadro" uygulaması, gerçekte eğitim emekçilerine yönelik bir saldırı olmaktan öte bir anlam taşımıyor.

26 Mayıs günü 300 eğitim emekçisi, gerçekleştirdikleri eylemle, "Norm kadro" saldırısına sessiz kalmayacaklarını ortaya koydular. Eğitim-Sen tarafından örgütlenen eylem, Sümerbank önünden Konak Meydanı'na yapılan yürüyüşle başladı. Eğitim-Sen 1 No'lu Şube pankartının taşındığı eylemde, "Gerici-faşist eğitime son!", "Baskılar, sürgünler bizi yıldırılmaz!", "Sürgün yasası istemiyoruz!", "Yaşasın çağdaş, demokratik eğitim mücadelemiz!", "Direne direne kazanacağız!" vb. sloganları atıldı.

Eğitim-Sen İzmir şubeleri adına Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı tarafından bir basın metni okundu. Yukarıdan dayatma ve haksız uygulamalarla sorunların çözülemeyeceği, tersine çoğalacağı; Eğitim-Sen'in her türlü haksız uygulamanın karşısında olacağı; eğitimde kalitenin artırılması, herkese parasız, çağdaş, bilimsel ve anadilde eğitim verilmesi, karar süreçlerinin demokratikleştirilmesi için mücadele edileceği vurgulandı.

Basın metninin okunmasının ardından eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

komisyonlarında şube yöneticileri bile görev almıştır. Uygulamaya karşıyız demenin, somutta karşılığını bulamıyorsa eğer, "bir anlamı" olmasa gerek. Üstelik belirtilen komisyonlarda görev alan üyeleri hakkında da bir yaptırım olmamış, adeta uygulamaya 'göz yumulmuştur'. Aynı kaygıları Norm Kadro Yönetmeliği için de taşıyorum. Umarım yanılırım.

Eğitim-Sen mücadele gündemini kendisi belirlemeli, kendi dışından dayatılan gündemlere girmemelidir. Eğitim alanında temel sorunlara yoğunlaşarak çeşitli kampanyalar düzenlenmelidir. 30 kişinin üzerindeki öğrencileri sınıflara almama, ücret karşılığı girilmesi zorunlu ders sayısının dışında derse girmeme, birinci kademedeki sınıf öğretmenlerinin ikinci kademedeki branş derslerine girmemesi, katkı payı toplamama gibi kampanyalarla bu yönetmeliğin uygulanması engellenebilir. Eğitim sisteminin 'aşıl topuğu' bu basit gibi görünen noktalardadır. Bu noktalardan hareketle işyerlerinde dinamizm sağlanabilir ve somut kazanımlar elde edilebilir.

Uzlaşmacı-icazetçi anlayışla bu saldırı geri püskürtülemez

2. kamu emekçisi: Bu saldırı özünde eğitimin özelleştirilmesi, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme amacıyla yapılan bir saldırı. Saldırı ciddidir. '95 yılında çıkarılan bu yönetmelik uygulanmaya çalışılmış, çeşitli kaygılarla daha sonra geri çekilmiştir. Yaklaşık 5 yıllık bir süre geçmesine rağmen eğitim emekçileri bu uygulama konusunda bilgilendirilmemiş, "bekle gör" politikası güdülmüştür. Sendikalara egemen olan reformist-uzlaşmacı anlayış sendikal hareketi dibe vurdurmuştur. 5 yıl bekletilen bu uygulamanın niçin bu süreçte gündeme getirildiği sorusunun cevabını ise devlet vermiştir. Çünkü en örgütsüz, en dağınık, en dibe vurduğu bir süreçtir. Bu süreç devlet tarafından iyi değerlendirilmiştir.

Eğitim-Sen'in fiili-meşru mücadele hattından uzaklaşması, aldığı 'eylem' kararlarıyla da kanıtlanmaktadır. Kokart takma, basın açıklaması, parti ziyareti gibi kararlar da göstermiştir ki, sendika bürokrasisi "günah savma" niyetindedir.

Norm Kadro Uygulaması, gününbirlik kararlarla eylemsizliği özendiren, devletten beklenti içerisinde olan, uzlaşmacı-icazetçi anlayışla geri püskürtülemez. Eğitim-Sen'e hakim olan egemen anlayışların pratiği de göstermiştir ki, fiili-meşru mücadele hattında yürümeden hiçbir saldırı geri püskürtülemez. Eğitimde harç, katkı payı vb. saldırıların geri püskürtülemediği gibi.

Genel Kurul sürecinde olduğumuz şu günlerde, sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket eden tüm devrimci-demokrat eğitim emekçilerinin görevi, işçiye, köylüye, öğrenciye, tutsaklara yönelen saldırıların bir parçası olan eğitimde özelleştirme, sendikasılaştırma, örgütsüzleştirme saldırılarına karşı, sınıf sendikacılığı perspektifiyle hareket etmelidir. Sınıfa yönelik saldırılara karşı ortak duruşu sergilemek, sendika genel kurullarını, kelle hesaplarıyla, ilkesiz, küçük-burjuva kaygılarla değil, ilkeli, tutarlı, ısrarlı mücadele azmi ve pratiğiyle dönüştürmekten geçer.

İzmir:

Enerji emekçileri iş bıraktı

Enerji Yapı Yol-Sen'in, ek ücret zammı ve özlük haklarının düzeltilmesi için, ilk adımı 7 Mart'ta birçok ilde iş bırakarak atılan bir eylem programı bulunuyordu. O tarihte Enerji Yapı Yol-Sen tarafından konuya ilişkin talepler kamuoyuna duyurulmuştu. Bu talepler şunlardı;

- Eşit işe eşit ücret,
- Enflasyon farkını giderecek zam verilmelidir,
- Özel Hizmet Tazminatı ve Ek göstergeler artırılmalıdır,
- Lojman tazminatı,
- Fazla çalışma ücreti ve gündelik harcırahlar yeterli düzeye çıkartılmalıdır,
- Sürgün ve kadrolaşma politikalarından vazgeçilmelidir,
- Sendika yasa tasarısı,
- Çalışanların tasarruf kesintisi nemalarıyla birlikte derhal ödenmelidir.

Bu taleplerin sunulmasının üzerinden geçen zaman, emekçilerin bu taleplerinin kabul edilmesi bir yana mevcut haklara yönelen yeni saldırılarla yüzyüze olduğunu gösteriyor.

Tüm bunlara karşı Enerji Yapı Yol-Sen bu kez 31 Mayıs ve 7 Haziran tarihlerinde üretimden gelen gücü kullanma kararı aldı.

Enerji Yapı Yol-Sen İzmir Şubesi'ne üye emekçiler, bu kararı hayata geçirmek için 31 Mayıs'ta iş bırakarak Konak Meydanı'na çıktılar.

Alana büyük bir balona asılmış olan, "İşte İMF bordroları, 25 yıllık memur maaşı-130 milyon, 25 yıllık mühendis maaşı-270 milyon. Yoksulluk sınırı 480 milyon" yazılı pankart dikkat çekiyordu. Ayrıca Enerji Yapı Yol-Sen imzalı "Grev ve toplu sözleşme hakkımızı alıncaya kadar direneceğiz", "Bayındırlık tazminatı, enerji tazminatı, yatırım tazminatı, skala ayarlaması, ek zam istiyoruz" ve TMMOB pankartlarında göze çarpıyordu.

Enerji emekçileri "Ek zam istiyoruz", "Direne direne kazanacağız", "Bayındırlık tazminatı istiyoruz" gibi çeşitli taleplerin yazıldığı önlükler giymişlerdi. Tabip Odası'ndan doktorların, TES-İŞ 1-2 no'lu şubelerinin, Yol-İş Sendikası'nın, İHD, EMEP, ÖDP, CHP ve İP'nin yanı sıra devrimci çevrelerin destek verdiği eylemde, "Direne direne kazanacağız", "Söz, yetki, karar çalışanlara", "Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye", "Sadaka değil toplu sözleşme", "İMF defol, bu memleket bizim", "Tazminat yoksa üretim de yok", "Zafer direnen emekçinin olacak" ve "Yılgınlık yok direniş var" sloganları öne çıkan sloganlardı.

TES-İŞ, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" yazılı bir pankart açmıştı.

Haziran'da eylem için referandum

Eylemde açık oylama yapılarak eylemlilik sürecinin devamına topluca karar verildi. 31 Mayıs ve 7 Haziran tarihlerinde yapılacak olan üretimden gelen gücü kullanma eyleminin bir uyarı niteliğinde olduğu, taleplerin gerçekleşmemesi durumunda ne tür eylemlerin yapılacağını belirlemek için, Haziran ayında işyerlerine sandıklar konularak referandum yapılacağı ve bunun sonunda karar üretimden gelen gücü kullanma olarak çıkarsa, bu eylemi hayata geçirmekte hiçbir tereddüt gösterilmeyeceği, Enerji Yapı Yol-Sen İzmir Şube Başkanı Alim Murathan tarafından ifade edildi.

Yaklaşık bir saat süren basın açıklamasının ardından enerji emekçileri işyerlerine değil evlerine, sendika yöneticileri de otoyollarda yapılan eyleme destek vermeye gittiler.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara:

"Zafer direnen emekçinin olacak!"

Ek ücret zammı ve özlük haklarının düzeltilmesi için Enerji Yapı Yol-Sen tarafından yapılan iş bırakma eylemi geniş bir katılımı gerçekleştirildi.

Karayolları Müdürlüğü'nün ve DSİ'nin önünde toplanan emekçiler Maliye Bakanlığı önüne yürüyerek burada buluştular. Maliye Bakanlığı önünde yaklaşık 2500 kişinin katıldığı kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına diğer sendikalardan yönetici düzeyinde bir katılım gerçekleşti.

Basın açıklaması sırasında emekçiler sık sık "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını attılar.

Enerji Yapı Yol-Sen adına konuşan Genel Başkan Cengiz Faydalı, 7 Mart'ta yine ek zam ve özlük haklarının düzeltilmesi talepleriyle yaptıkları iş bırakma eylemini ve basın açıklamasını hatırlatarak, emekçilerin taleplerini bir kez daha dile getirdi.

31 Mayıs'ta gerçekleşen iş bırakma eylemine TEK'de yüzde 100'lük bir katılım sağlanırken, DSİ'den yüzde 80 oranında bir katılım gerçekleşti.

Sendika yöneticilerinin Maliye Bakanı ile görüşme isteğine Bakan oradan kaçarak yanıt verdi. Müsteşarla görüşme istemi ise müsteşarın bulunmadığı gerekçe gösterilerek kabul edilmedi. Ancak daha sonra sendika yöneticileri müsteşarların odalarını tek tek gezerek müsteşarı odasında buldular. Müsteşara talepler iletildi, fakat bu talepler kabul edilmedi.

Bunun üzerine daha önce belirlenen programa uyularak, 7 Haziran günü iş bırakılacağı söylendi ve eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir:

BES zorunlu tasarruf soygununa karşı eylem yaptı

Zorunlu tasarruf fonundaki birikimlerin gaspına hayır demek ve diğer bir dizi istemi gündemleştirmek için, BES bir eylemlilik süreci başlattı.

BES üyesi emekçiler daha önce örgütlü oldukları işyerlerinde, zorunlu tasarruf soygunuyla ilgili bir imza kampanyası başlatmıştı. Zorunlu tasarruf soygununun bitiş tarihi olan 1 Haziran'da, toplanan 2500 imza (ki bu rakam, BES'in örgütlü olduğu ve bu hırsızlığın mağduru olan kamu emekçilerinin yüzde 90'ına tekabül etmektedir) Basmane Postanesi'nden meclise toplu olarak postalandı.

Dilekçeler gönderilmeden önce bir basın açıklaması yapıldı. BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam'ın okuduğu basın metninde özetle şunlar söylendi: "440 milyon olan yoksulluk sınırı belirlemesinden sonra, biz büro emekçileri, kamu emekçileri yoksul olma hakkına bile

sahip değiliz. Yapılacak ek zamlarla bile maaşlarımız 150 milyona ulaşmaktadır. Yılbaşından bu yana beş aylık süreç içerisinde sadece gıda harcamalarına yüzde 17 zam gelmiştir. Bu hesapları yapan hükümet yetkilileri bizlere verilecek paraların makro-ekonomik dengeleri bozacağını idda ediyorlar. Ama herkes biliyor ki, biz yaşamı üretkenler değil, asıl gelir adaletsizliğini bozup, bizi yoksul bile yaptırmayan bir avuç asalak soyguncu dengeleri bozuyor..."

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Direne direne kazanacağız", "Nemalar hakkımız söke söke alırız", "Hükümet zammını al başına çal" sloganları en çok atılan sloganlardı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sermaye medyası ihamet hançerini bileyiyor!

Yeni Binyıl gazetesi, Türk-İş'li sendika ağalarının ILO tatilini, "Türk-İş bu ne iş?" diyerek manşet yaptı. ILO'nun Cenevre'deki toplantısına, işveren temsilcilerinin 8, Türk-İş'in ise 45 kişilik heyetle katılacağı yazıldı. Geziye katılacak sendikacıların tek tek isimleri verildi. Bu gezi için tam 250 bin dolar (150 milyar) harcama yapacakları deşifre edildi. Sendika ağalarının bu tür gezilerde toplantılara bile katılmadıkları, sendika harcırahlarıyla hovardalık yapıp geri döndükleri ifade edildi.

Evet yazılanlar doğrudur ve sadece küçük bir kesittir. İşçi sınıfının sırtına kene gibi yapışmış olan sendika ağaları, işçilerin parasını işte böyle har vurup harman savuruyorlar. Sözde istikrar programı için, sözde enflasyona karşı mücadele için, sözde tasarruf tedbirleri için işçi sınıfı adına "fedakarlık" nutukları atanlar, günde binlerce dolar harcırahlarla bayram ediyorlar.

Onlar bunu hep yapıyor ve her fırsatta

yapıyorlar.

Maaşları soygun, harcamaları soygun, yollukları soygun, tazminatları soygun...

Ama pek olağan olmayan, sermaye medyasının tüm bunları manşet yapması. Amaçları ne? Sermaye medyası sendika ağalarını neden hedefe koymuş görünüyor?

Asıl hedefleri sendika ağaları değil. Amaçları TİS sürecinde sendika ağalarına gözdağı vermektir. Eğer tabandan gelen mücadele basıncına yeterince göğüs germez ve bize TİS sürecinde zorluk çıkartırsanız, tüm pisliklerinizi ortalığa sereriz, sizi harcarız, mesajını gönderiyorlar. Yani ihamet hançerini bileyiyorlar.

Hepsi birbirlerinin pisliklerinden haberdarlar. Çaldıkları çırptıkları, yedikleri içtikleri, yattıkları kalktıkları ellerinde belgeli. Devletin istihbarat

örgütleri

bu işi de yapıyor. Medyanın çekmeceleri bu tür dosyalarla dolu. Ucundan şöyle bir gösterip, sonra geri çekiyorlar. Sınıf saltanatlarını sendika ağalarının desteğiyle sürdürenlerin buradaki asıl amaçlarının sendika ağalarının pisliğinden geri kalır yanı yok.

Bu pisliklerin hesabını işçi sınıfı kendi elleriyle sormadıkça, hançerleri sırtımızdan hiç eksik olmayacak.

Bugün "Türk-İş bu ne iş!" diyen sermaye medyasının aynı gazetelerinin, yarın işçiler sendika ağalarının yakasına yapışıp hesap sorduklarında, "terör ve anarşi hortluyor", "devletin polisi görev başına!" vb. manşetleri atarak, Bayram Meral'lerin imdadına nasıl koşacaklarını hep birlikte göreceğiz.

İşveren TİS görüşmelerinde sosyal hakların gaspını dayatıyor...

Mamak Belediyesi'nde greve doğru...

DISK/Genel-İş Sendikası Mamak-Altındağ Şubesi ile Mamak Belediyesi arasında 25.02.2000 tarihinde başlayan TİS görüşmeleri, 2,5 ayın sonunda, işverenin katı tutumu neticesinde tıkanıp. Bunun üzerine görevli makam arabulucuyu re'sen atamıştır. Arabulucu yasal süresi içinde tarafları bir çok kez bir araya getirmiş, ancak işverenin katı tutumunda bir değişiklik olmadığı için, birkaç yasal madde ile bunlara bağlı birkaç paragraf dışında, tıkanıklık çözülemedi.

Bunun üzerine DISK/Genel-İş Sendikası 31 Mayıs Çarşamba günü grev kararı alarak işyerlerinde ilan etti. Grev kararı 60 gün içerisinde uygulanacaktır.

1992 yılından bu döneme kadar Mamak işçileri TİS ile ekonomik, sosyal ve diğer pek çok konuda kazanımlar elde etmiştir. Şimdi ise Fazilet Parti'li Belediye Başkanı Gazi Şahin, çalışanların bu kazanımlarını kökünden gaspetmek istiyor. Gasp edilmek istenen haklarımız şöyle;*

(...)

Sendika yönetimine eleştiriler...

Bu sürece nasıl geldiğimizi anlatmaya çalıştım. Peki bu sorunların bu aşamaya gelmesinde

* Metnin işverence gasbedilmek istenen ekonomik, sosyal ve öteki haklara ilişkin nispeten uzunca bölümüne yer veremediğimiz için işçi okurumuzun bizi anlayışla karşılayacağını umuyoruz...

sendikamız Genel-İş ve Şube Yönetimi'nin hataları ve eksikleri yok muydu? Elbette ki vardır. Bir kez Genel-İş Sendikası'nın doğru dürüst bir TİS politikası yoktur. Genel-İş Sendikası'nın TİS Daire Başkanlığı, Mamak Belediyesi'ndeki TİS görüşmelerinden bihaberdi. 2.02.2000 tarihinden bugüne kadar, hiç ama hiç TİS görüşmelerine katılmadı. Genel Başkan ve güruhu zaten Mamak işçisini gözden çıkarmışlardı. Öyle ki, 1999 yılında 9 ay maaş alamayan Mamak işçisi burunlarının dibindeyken, kendileriyle baş başa bırakılmışlardı. Ekim '99 yılında yapılan eylemde genel merkezden birilerinin eylem yerinde olmayışları tesadüf müdür?

Genel merkezin tutumu ve davranışı ortadadır. Ya şube yönetiminin ve özellikle şube başkanının eksileri, hataları yok mu? Elbette var.

En önemli eksikliklerden birkaç tanesini sırası gelmişken açıklamak istiyorum.

-TİS süresi başlamadan önce, TİS'i hazırlayacak ve sonuçlandırarak bir komisyonun kurulmaması,

-TİS süresince işçiyi gerek ekonomik gerekse psikolojik olarak greve hazırlayacak komitelerin oluşturulamaması (hala da bu komiteler oluşturulmadı),

-İşyerinde örgütlülüğü geniş anlamda sağlayacak olan işyeri meclislerinin oluşturulamaması,

-Gelişmelerin işçilere gününbirlik anlatılmaması,

-Zaman zaman güven zedeleyici davranışlar sergilenmesi,

-Tek adam mantığının ön plana çıkartılması,

-Sendikalarla başka kurumları birbirine

karıştırmaları,

-En önemlisi de arkadaşlıkların ve dostlukların basit çıkarlar uğruna feda edilmesi.

Önerilerim:

-Şubede ve işyerlerinde sendikal demokrasi işletilmelidir.

-Sendikal politikalarda farklı görüşte olanlara karşı ön yargısız yaklaşılmalı, onların deney ve birikimlerini demokratik ortamda sendikamıza yansıtılmalarına imkan tanınmalı.

-Şubemizde eleştiri ve özeleştiri mekanizması gelenek haline getirilmeli ve kurumsallaştırılmalı. Farklı düşüncelere saygı gösterilmeli, onların sendika içinde kendilerini ifade edebileceği imkanlar tanınmalı ve çoğunluk olma haklarının korunması sağlanmalıdır,

-Profesyonel sendikacılığı sorgulayan bir yerde olunmalı ve profesyonel olma hevesine kapılarak omurgasız duruma gelinmemelidir

-Sendikacılık bir meslek ve geçinme alanı olarak asla görülmemeli, bireysel çıkar ve menfaatler sendikal politikaların önüne çıkartılmamalı, sendika sınıf atlama aracı olarak görülmemelidir.

Kısaca; yapmamız gerekeni zaman geçirmeden ve en etkili bir şekilde yapmak, yapmamamız gerekenden hızla uzaklaşmak, açık, şeffaf, samimi, dürüst ve ilkeli olmak ve herşeyden önce kendini sınıfa adanmak şarttır.

Bir Mamak Belediye işçisi

SASA grevi MHP'li sendikacılarca satıldı...

Bir işçi direnişi daha ihanete uğradı

SASA grevi, Petrol-İş Adana Şubesi'nde 27 Mayıs Cumartesi günü yapılan oturumda, grevin 12. günü sona erdirildi. Toplusözleşmenin, 137.500.000 TL + %15 zam ve 137 taşeron işçinin kadrolu olması üzerinden bağtlanması, sendikada sonucu bekleyen işçiler tarafından tepkiyle karşılandı.

SASA grevi, yapılan son görüşmede işverenin % 60 ücret artışı ve 90 taşeronun kadrolu olması teklifinin kabul edilmemesi üzerine başlamıştı. Sendika, 500 taşeron işçinin kadrolu olması, seyanen 250 milyon artış ve 2. yıl için enflasyon oranında artış istemişti.

Grev 16 Mayıs sabahı coşkuyla başlamış olsa da, sendika yönetiminin gelecekte grevle ilgili neler yapılabileceği sorularını geçiştirmesi, daha ilk günlerde grevin kazanımla sonuçlanmayacağı izlenimini veriyordu.

Fabrika önünde toplu halde durulamayacağı, bunun yasak olduğu işçilere benimsetildi ve fabrikadan 60 metre uzakta durabilme olanakları dahi araştırılmadı. İşçiler de bu yönde bir inisiyatif koymadılar. Sendika yönetimi işçilerin evde oturmasını sağlamaya çalıştı. İşçiler grev süresince ya mahallelerindeki kahvelerde, ya da sendikadaydılar. İşçilerde "bekle gör" psikolojisi yaratıldı. Sendika hafta sonuna kadar anlaşma sağlanamazsa, "belki" miting yapılabileceğini ya da bildiri dağıtılabileceğini söylüyordu. Uzun süreli bir grev durumunda ne yapacaklarına ilişkin sorular ise yanıtlanmıyordu.

SASA fabrikası, işçilerin geçmişte verdikleri mücadeleler sayesinde, diğer fabrikalara oranla ekonomik ve sosyal açıdan bir takım kazanımlarının olduğu, bugün ise taşeronlaştırma saldırısının en yoğun yaşandığı işletmelerdendir. Bu saldırının püskürtülmesine ve ücretlere ilişkin elle tutulur bir kazanım sağlanamamıştır. Buna rağmen sendika yönetimi altına imza attığı sözleşmeyi Türkiye işçi sınıfının kazanımı şeklinde yansıtmaktadır. Oysa rakamlar işverenin ilk başta verdiklerinin de altındadır. Öyle ki, hiç greve gidilmeden sözleşme imzalsaydı, işçilerin alacağı ücret açısından daha kazanımlı olacaktı. Dahası patron 12 günlük süre boyunca fabrikanın bakımını yaparak da bu süreden faydalanmıştır. Kamuoyuna ise, grev süresindeki kaybını sattığı mala zam yaparak karşılamak zorunda olduğunu açıklamaktadır.

Sermaye iktidarı TİS'lerin başından itibaren kendi dayattığı koşulların uygulanması yönünde hareket etmiş ve lastik işçilerinin grevini erteleyerek IMF programını pervasızca uygulayacağını göstermiştir. Lastik-İş merkezi %20 ile masaya oturdu. Tek Gıda-

İş'te örgütlü 250 MARSAs işçisinin TİS görüşmeleri sendika ağaları tarafından Ankara'da sonuca bağlandı. Üretimden gelen güçlerini kullanan SASA işçileri ise, neredeyse hiçbir kazanım elde edemediler. İşçi sınıfının çok az bölümü toplusözleşme ve grev hakkına sahipken, işçiler patronun dayattığı koşulları kabul etmediklerinde, sendika bürokratlarının yardımıyla, bu haklarını da kullanamıyorlar. SASA'daki durum budur. SASA'da grev işverenin kazanımıyla sonuçlanmıştır.

27'si sabahı 300 kadar işçi Petrol-İş Adana Şubesi'nde oturumun sonucunu bekliyordu. Oturum arasında tablo kendilerine gösterildiğinde tepki gösterdiler. İşçilerden biri, "işveren size yaklaşacağına siz işverene yaklaşıyorsunuz" şeklinde tepkisini dile getirdiğinde, sendika yönetiminin etrafındaki 50 civarında bir şaşakçı grubun saldırısına uğradı.

Ancak sendika yönetimi etrafındaki güruh

dışındaki işçilerin hemen hepsi, MHP'lisi de solcusu da, sözleşmenin satıldığını dile getiriyordu. İkinci oturumdan sonra eski şube başkanı da tepkilerini dile getirince, o da saldırıya uğradı. İşçiler işverene, sendika yönetimine bol bol küftürdüler. Yönetim tarafından hırpalanan eski şube başkanı işçilere, Petrol-İş tarihinde hiçbir zaman bu tür saldırılar yaşanmadığını, SASA işçisinin tüm bunların hesabını sorması gerektiğini söyledi. Sendika yöneticileri alkışlı protestolar eşliğinde sendikadan ayrıldılar.

Yönetimin MHP'li olması, solcu işçilerin önyargılı davranmasına, sağcı işçilerin ise ipleri sendikanın eline bırakmasına sebep oldu. SASA işçileri, bilinç düzeylerine ve mücadele deneyimlerine rağmen, grev silahını etkili bir şekilde kullanmayı başaramadılar. Yalnızca iş durdurmanın kazanımla çıkmak için yeterli olmadığını, sendika ağalarının ihanetini boşa çıkarmanın yolunun birliklerini güçlendirmekten, sendika üzerinde denetim kurmaktan geçtiğini göremediler. SASA greviyle bir kez daha görüldü ki, grev silahı ancak sendika ağalarının ihanetini boşa çıkarma gücü ve yeteneği ortaya konulabildiği ölçüde etkili bir şekilde kullanılabilir.

SASA grevi sürecinde faaliyetlerimiz ve gözlemlerimiz...

16 Mayıs'ta başlayan SASA grevine dayanışma bildirimleriyle müdahale ettik. İlk olarak, sınıf dayanışmasını sağlamak amacıyla, Adana'daki diğer fabrika ve işletmelere yöneldik. BOSSA, Güney Sanayi, Seyhan Belediyesi Temizlik işçileri ve Petrol-İş Sendikası'na bildirimimizi ulaştırdık. Bildirimimiz değişik tepkilerle karşılandı.

BOSSA işçileri, kendileri greve gittiklerinde SASA işçilerinin nerede olduklarını sordular ve SASA işçilerinin "yüksek" ücret aldıklarını, boşuna greve gittiklerini söylediler.

Güney Sanayi'de sabah vardiyasındaki bazı işçiler grevi bizden öğrendiler. SASA işçilerinin yanlarında olduklarını söyleyenler; bildiriye alırken "Kızıl Bayrak mı?" diyenler; bu arada "bu 'kızıl' neyin nesidir?" diyenlerle karşılaştık. Bu soruyla aynı vardiyada birkaç kez karşılaşan bizler, "Kızıl, işçi sınıfının emeğini, emek mücadelesini simgeliyor; bu bayrak işçi sınıfının bayrağıdır", cevabını verdik.

Seyhan Belediyesi Temizlik İşletmesi işçileri, TİS sürecinde buldukları, greve gitme durumunda oldukları için bizi oldukça sıcak karşıladılar. Kendileri greve çıktıklarında; grev sürecini SASA işçileri gibi evlerinde ve sendikada geçirmeyeceklerini, toplu halde işletmede kalacaklarını, çöp kamyonlarının dışarıya çıkmasına izin vermeyeceklerini söylediler. SASA işçilerine ziyaret etmekten başka bir destek veremediklerini, bunun da toplu halde durmadıkları için bir anlam ifade etmediğini söylediler.

SASA işçileri ise, MHP'li yönetim de dahil olmak üzere, bildiriye olumlu karşıladılar. En çok da, "Bir işçi bana 10 milyara mal oluyor diyen işverenin, bir işçi üzerinden ne kadar kâr ettiğini dilinin ucuna bile almadığı" bölümü beğenildi. Ancak "niçin bu bayrak Türk bayrağı değil de Kızıl Bayrak?" sorusuna, "Tüm dünya işçi sınıfının bayrağıdır. Amerikan bayrağını getirip bu senin bayrağın olsun dense kabul eder misin?" sorusuyla yanıtlanınca, "tabii etmem" diye cevap verdi bir işçi. Biz yeniden, "İşçi sınıfının milliyet gözetmeksizin tek bir bayrağı vardır. O da işçi sınıfının mücadelesini anlatan Kızıl Bayrak'tır", dedik. "Gene de Türk bayrağı olsa daha iyi olurdu", diye cevap verdi yönetimden bir işçi.

İşçiler bildiriye ceplerine koydular. Yönetim dahil olmak üzere bildiriler olumsuz tepki almadı. Ayrıca basının greve hiç duyarlılık göstermediğinden yakındılar ve bir tek bizlerin (sosyalist basının) yanlarında bulunduğunu söylediler. Şube Başkanı'nın bundan sonra Türkiye gazetesi almayın demesi dikkate değerdi.

Bildiriye semtlerden yalnızca Şakirpaşa Mahallesi'nde dağıtabildik. Kürt işçi-emekçilerinin yoğun olduğu bu mahallede aldığımız ilk izlenim, grevin ne demek olduğunun çok fazla bilinmemesiydi. "Grev işçilerin üretimden gelen gücüdür; zulme, sömürüye dur demenin bir yoludur. Ama herkesin grev hakkı yoktur. Olanlar da düzen tarafından engellenir", dedik. "Bunları parayla mı dağıtıyorsunuz?" sorusuna, "biz devrimciyiz" cevabını verdik. "Ben işsizim, şimdi nasıl katkım olacak SASA işçisine, bir eylem yaptıklarında gitsem yeterli mi?" sorusuna, "yeterli" cevabını verdik. SASA işçilerinin neden greve çıktıklarını anlatırken taşeronlaştırma sorununa değindik. İşverenin kadrolu işçileri çıkartıp yerine daha az ücretle işçi çalıştırdığını söyleyince, "Ben işsizim. Beni işe alırlar mı?" cevabıyla karşılaştık (dağıtım yaptığımız bu bölgede işsizlik oldukça yoğun).

İEP 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu toplantısı yapıldı

Istanbul Emek Platformu (İEP), 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu toplantısını gerçekleştirdi. 28 Mayıs'ta, 200 temsilci ve işçinin katıldığı toplantının gündemini, 'TBMM gündeminde bulunan yeni saldırı yasaları, hücre tipi cezaevleri, TİS süreci, ertelenen grev ve yaşanan direnişler ile 15-16 Haziran genel direnişinin 30. yıldönümü etkinlikleri' oluşturdu.

Saygı duruşunun ardından İEP'in 5 Şubat-28 Mayıs döneminde kapsayan dörtbuçuk aylık çalışma raporu okundu. İEP'in bu süre içerisinde örgütlediği toplantı, eylem, basın açıklaması vb. etkinlikler sıralandı. Ayrıca ilk toplantıda alınan kararlar çerçevesinde, düzenlenen eylem ve etkinliklere daha çok "temsilci" düzeyinde katılım sağlandığı belirtildi.

Raporda; "Geçtiğimiz dört ayda, ülkemizdeki özelleştirmeler bir çıg gibi büyümüş, hükümet toplu sözleşmelere işverenlerin isteklerine bağlı olarak müdahale ederek grevleri ertelemiş, çeşitli şantajlar ve tehditlerle bazı sendikaları 'beklenen enflasyon' düzeyinde sözleşme imzalamaya mecbur etmiş, kamu çalışanlarına sahte sendika yasasını yeniden dayatmış, zorunlu tasarruflarımıza el koymaya yönelmiş ve çalışma yasalarına yönelik anti-demokratik düzenlemeleri olgunlaştırarak meclis gündemine sokmuştur." denildi.

Raporda, saldırılara karşı gelişen işçi tepkisinin geleneksel bürokratik sendikal merkezler tarafından denetim altına alınmak istenmesine en iyi yanıtın, 24 Mayıs'taki Belediye işçilerinin iş bırakma eylemiyle verildiğine dikkat çekildi. Bu durumun doğru bir sendikal önderlikle, büyük güçlerin seferber edilebileceğine de gösterge olduğuna işaret edildi.

Siyasal planda ise hücre tipi saldırının gündemde olduğu, hükümetin yeni F tipi cezaevleri inşasına hız verdiği, ayrıca "demokratikleşme" aldatmacasının arkasına gizlenilerek sömürü ve baskının daha da artırıldığına dikkat çekildi.

İEP Çalışma Raporunda; kuruluş toplantısında alınan kararların büyük ölçüde neden ortada bırakıldığı, süreçlere neden aktif biçimde müdahale edilmediği, çeşitli eylem ve etkinliklere neden salt "temsili", yani sembolik düzeyde katıldığı, bu süre zarfında İEP'i taban örgütüllüklerine dayanmak için neden herhangi bir çaba harcanmadığı konusunda herhangi bir açıklama ve değerlendirmeye yer verilmemesi dikkati çekti. Yönetimi oluşturanlar işçilerden bu konuda gelen eleştirilere de ciddi bir yanıt vermekten özenle kaçındılar.

Raporun okunmasının ardından çeşitli işkollarından 24 temsilci ve işçi söz aldı.

Direnşte olan Fatih Ökçe, Tuzla Tersane, Kimya Teknik ve Çağdaş Matbaacılık işçileri, konuşmalarında, işyerlerine sendikayı getirme çabalarına patronların işten atmalarla yanıt verdiğini ve bundan dolayı direnişte olduklarını vurguladılar. Buna rağmen diğer sendika ve işyerlerinden yeterli desteği alamadıklarını belirttiler. Sınıf

dayanışması için maddi ve manevi desteğin taban çalışması ile mümkün olabileceğinin de altını çizdiler.

Toplantıda konuşan Özgür TAYAD ve TUYAB temsilcileri, F tipi hücre saldırısının gerçekte sınıfa yapılan bir saldırı olduğunu vurguladılar. Bu saldırıyı püskürtebilecek tek gücün sınıfın örgütlü, birleşik, fiili gücü olduğuna dikkat çektiler. Böylesi bir direnişin, salon toplantılarıyla değil taban çalışmasıyla örülebileceği, cezaevleri sorununu sınıfın gündemine taşımak ve alanlarda mücadele etmek gerektiğini belirttiler. Bu doğrultuda İEP'ten aktif çalışma yapmasını ve fiili destek vermesini istediler.

Diğer konuşmacılar; grev yasaklarına, TİS görüşmelerinde dayatılan "0" zamma, sosyal hakların gaspına, ekonomik ve demokratik kapsamlı saldırılara, hücre tipi cezaevi saldırısına değindiler. Saldırlara karşı işçi sınıfının birleşik mücadelesinin zorunluluğu ve gerekliliği vurgulandı. Belediye işçilerinin son eylemi, birleşik mücadele için olumlu bir örnek olarak gösterildi. 15-16 Haziran şanlı işçi eyleminin 30. yıldönümünde platformun bir dizi etkinlik ve miting kararı alması gerektiği belirtildi. Konuşmacılar bu tespitler

doğrultusunda önerilerini sundular.

Konuşmaların ardından İEP 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu toplantısı 9 maddelik sonuç ve karar bildirgesinin okunması ve oylanmasıyla sona erdi.

Bir Pendik Tersane işçisinin İEP toplantısında yaptığı konuşma:

İEP'i fabrika ve işyerlerinde taban örgütüllüklerine oturtmalıyız

Bugüne kadar emek verip alinteri döken, kürsüyü kürsü yapan biz işçiler olmasına rağmen, bu zamana kadar bu kürsülerden bizim adımıza hep birileri konuştu, karar aldı, karar bozdu. Konuşma sırası artık bizde.

İşçi sınıfı ve çalışanlar çok zor bir dönemden geçiyorlar. Her geçen gün IMF güdümlü hükümet yeni bir saldırıyla işçi sınıfının karşısına çıkıyor. Ve her seferinde, zamanında büyük mücadelelerle kazanmış olduğumuz haklarımızı bir oldu bittiye getirerek ya sınırlamaya, ya da tamamen yok etmeye çalışıyor.

Şimdi de soygun meclisi en hayati haklarımıza, sosyal güvenlik haklarımıza saldırıyor. SSK'yı tasfiye etmek istiyorlar. Bugün sosyal güvenlik imkanlarından zaten büyük çoğunluğumuz faydalanamazken, bu imkan tamamen ortadan kaldırılıp özel sigortacılığın, yani yeni bir talan aygıtının önü açılıyor.

Saldırının öbür ayağını ise eğitim ve sağlığın tamamen paralı hale getirilmesi oluşturuyor. Bugün bir bütün olarak işçi sınıfının bilinci, saldırıların kendini cepheden hedeflediği noktasında açıktır. Sınıfın saldırılara karşı yoğun bir tepki ve öfkesi de vardır. Bu tepkinin alanlarda olması gerekirken, kendini varedememesinin sebebi, sadece önderlik sorunudur.

Sendika bürokrasisi mücadeleyi örgütlemek şöyle dursun, mücadelenin dinamiklerinden korkmakta ve çekinmektedir. Aynı düzeyde tepkiye, saldırılara maruz kalan 500 bin işçinin Ankara'ya aktığı mezarda emeklilik sürecinde sendikacıların aldığı tutum, bunun en temel göstergesidir. Durum böyleyken, İEP'in, saldırılara karşı durma hedefi, önüne çok önemli bir görev koyduğuna gösteriyor. İEP bunun farkında olmalı ve bu konuda hem bir programa sahip olabilmeli, hem de bu programı hayata geçirecek taban güçlerini somut olarak bugün buradan çıkarabilmelidir.

İşçi sınıfı özelleştirme saldırısına karşı çıkarken, KİT'lerin de, onun sahibi devletin de sermayeye ait olduğunu bilmelidir. Fabrikalar ve üretim araçları, ancak sosyalizmde işçi sınıfının olabilir. O güne kadar sahip olduğumuz en küçük kısıntıyı bile savunmalıyız. Ama bu açık gerçekliğin de farkında olmalıyız.

Bugün içinde bulunduğumuz sürecin önemli bir halkasını

da toplu iş sözleşmesi oluşturmaktadır. İMF'nin istekleri doğrultusunda TİS'lerde sıfırla yüzde 25 zam oranı bizlere dayatılmaktadır. Sermayenin sözcüleri bu oranı aşmayacaklarını rahatça ifade edip, önden tehditlerde bulunmaktadırlar. Buna karşı üretimden gelen gücümüzü kullandığımızda ise, lastik grevinde olduğu gibi, en önemli gücümüzü, grev hakkımızı, hükümetleri vasıtasıyla elimizden almaya çalışmaktadırlar.

TİS'ler öncesi grev hakkı hayati bir önem taşımaktadır. Bu uğurda temel bir mücadeleye girişmemiz gerekmektedir. Bugün grev ve sendika hakkından işçi ve emekçilerin çok azı yararlanabilmektedir. Bunun için tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı, sınırsız grev ve genel grev hakkı, lokavtın yasaklanması, faşist 12 Eylül yasalarının iptal edilmesi, işgünün 7 saat, çalışma haftasının 35 saat olması, cumartesi-pazarın tatil olması, yıllık birbuçuk ay ücretli izin verilmesi talepleri etrafında bir kampanyaya başlanmalıdır.

Sermaye devletinin saldırıları arasında önümüzdeki günlerde uygulamaya geçeceği hücre tipi bulunmaktadır. Sınıfın öncüsü devrimciler bu hücrelere konularak yok edilmek istenmektedir. Bu saldırıyı püskürtebilmek de yine işçi ve emekçilerin birleşik, örgütlü mücadelesiyle olanaklıdır. Bu noktada, işçi sınıfının mücadelesi hücre tipine karşı mücadeleyle ortaklaştırılmalıdır. İEP bu konuda tabandan gelişen birlik ve mücadele yaratmalıdır.

İkinci defa İstanbul Emek Platformu'nun düzenlemiş olduğu toplantıda biraradayız. Geçen toplantıda bu ve benzeri birçok sorun enine boyuna ifade edilmişti. O toplantının temel eksikliği, ifade edilen sorunlara ilişkin biraz değinilen çözümleri hayata geçirecek organların oluşturulamamasıydı. Bunun için tüm konuşmalar temenni olmaktan öteye gidemedi. Bugün artık bunu aşmalıyız. Hem saldırılara karşı gerekli tepkiyi örgütlemek için, hem de İEP'i gerçek bir taban örgütüllüğü haline getirebilmek için, bugün buradan bir işyeri temsilcileri kurulu oluşturmalı, somut iş bölümü ve görev dağılımı yapmalıyız. İEP, sendika şubeleri birlikteliğini ancak bu şekilde aşıp, tabanla olan bağımlı güçlü bir şekilde kurabilir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İEP toplantısında yapılan konuşmalardan bölümler...

İşçi sınıfı kendisini salt kendi sorunlarıyla sınırlayamaz

Bektaş ÖNDER (Metal işçisi): Biz sınıf dayanışmasını ön planda tutacak bir İEP beklentisi içerisindeyiz. Biz işçiler bu platformun ihtiyacını daha önceden hissetmiştik.

Sosyal yıkım saldırılarına 300-400 bin işçinin karşı çıkması önemlidir. Şimdi ise genel grev ve genel direnişin örgütlenmesine ihtiyaç var.

İşçi sınıfının sorunları sadece kendisini ilgilendiren TİS, grevler, ya da ekonomik sorunlarla sınırlı değildir. Sınıf önderlerini cezaevlerinde hücrelere tıkmaya çalışırken, biz işçilerin işle ev arasına sıkıştırdıklarını, yaşamlarımızı hücreleştirdiklerini biliyoruz. Biz, hücrelere girmeyeceğiz şiarıyla örgütlenilmesi gerektiğini, bunu da İEP'in üstlenmesi ve tabana yayması gerektiğini düşünüyoruz.

"Karşımızdaki güce karşı tek yumruk olmalıyız!"

Güven MUTLU (Fatih ökçe): Fatih ökçe işçileri olarak Lastik-İş'te örgütlendik. Bunun üzerine işveren bizleri işten attı. Bu yüzden 33 gündür direnişeyiz. Direnişimizle birlikte İmsan Sanayi Sitesi'nde işverenlerin eteği tuttu.

Direnişimizi devam ettiriyoruz. Direnişimize destek olunmasına rağmen bunu yeterli görmüyoruz.

Arkadaşlar, karşımızdaki güce karşı tek yumruk olmalıyız! Biz yasal olmayan bir şey yapmadık, suç işlemedik. Anayasal hakkımızı kullandığımız için işten atıldık. Ve tek çaremiz direnmektir! İşçiler birlik olur direnirse, bu işin üstesinden geliriz. Hepinizin desteğine ihtiyacımız var.

"Sınıf sendikacılığı doğrultusunda yeni bir işçi hareketi yaratmayı hedeflemeliyiz"

Emel KARABULUT (Kamu emekçisi): Bugün işçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin çok ciddi saldırısıyla karşı karşıya. Özelleştirmelerle emekçilerin hakları ellerinden alınıyor. Gündemde olan SSK'nın tasfiyesi operasyonu, sermayenin topyekûn saldırılarının bir parçasıdır. Çalışma yasalarında kimi değişiklikler yapılmasını öngören yasa teklifi ise, bugün iyice etkisizleştirilmiş olan sendikal örgütlülüğümüzü tamamen yoketmeye yönelik bir içerik taşımakta.

Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara dönük hücre dayatması yalnızca cezaevlerindeki devrimcilerin sorunu olarak görülemez. Bugün saldırının temel hedefi sınıf mücadelesindeki emekçilerin teslim alınması anlamına gelmektedir. Bu yüzden biz emekçiler bu mücadeleye omuz vermeli, bu mücadelenin aynı zamanda bizim mücadelemiz olduğunu kavramalı ve emekçilere kavratmak için çaba harcamalıyız.

Gerek kamu emekçilerinin ücret zamları, gerekse sürmekte olan TİS'lerde burjuvazinin IMF doğrultusunda emekçilere dayattıkları yoksullaştırma ve örgütsüzleştirme saldırısına yanıt, sınıf dayanışmasının örülmesiyle verilebilir. Bu çerçevede TİS görüşmeleri tıkanmış olan belediye işçileriyle, sendikal örgütlenme mücadelesi verdikleri için işten atılan direnişteki işçilerle dayanışma etkinliği düzenlemek, bu platformun en temel ve en acil görevlerinden biri olmalıdır.

Önümüzde 15-16 Haziran var. Sınıf sendikacılığı doğrultusunda yeni bir işçi hareketi yaratmayı hedeflemeliyiz.

İEP toplantısında işçilerle konuştuk...

İşçiler İEP'i değerlendiriyor...

Fatih Ökçe'den bir işçi: Ben ilk defa katılıyorum. Ancak burada duyduğumuz, gördüğümüz izlenimler üzerinden, eğer söylenenler gerçekleşirse, çok olumlu bir şekilde bakıyorum.

Fatih Ökçe işçi temsilcisi: Burada işçilerin birleşmesi, direnişteki arkadaşların sorunlarını anlatması çok olumlu bir gelişme. 33. gününde bulunan direnişimizin durumunu gözeterek, bize yakın arkadaşların, İEP'in gelip bize destek vermesini istiyoruz.

Mustafa Yamak (Çağdaş Matbaa işçisi): İEP'in daha önceki toplantılarına da katıldım. Fakat gelinen noktada görülüyor ki, İEP'in pek etkili olduğu söylenemez. Neden diyeceksin. İEP'in en azından daha çok üyeyi sendikalara kazandırmak ve bunun yanında da işçi hareketini örgütlemek için çaba harcaması gerekir. Amacı o olması gerekiyor. Henüz bu aşamaya gelmiş görünmüyor.

Nedenine gelince de, buna matbaadan örnek vereyim.

Cumhuriyet gazetesine bağlı bir firmadayım, Basın-İş Sendikası üyesiyim. Yirmiye yakın senedir bu sendika gazetede olduğu halde, DİSK'e bağlı olduğu için bugün işten atıldık. Ki bu en sosyal demokrat olduğunu iddia eden bir gazete!

Artı bütün işyerlerinde örgütlenmek gerek. Çünkü örgütsüz bir işyeri her zaman patronun işine yarar. Bu açıdan İEP'in kesin ve radikal kararlar alması gerekiyor. Tabii bu ne derecede çıkacaktır basında, o da malum. Yapılan tüm basın açıklamalarını medyaya yansıtıyorlar. Basın açıklamaları medya patronlarının işine gelmiyor zaten. Ben de patron olsam işçinin sesini tutup da televizyonda, gazetede çıkartmam. Ama iyi ki patron değilmişim.

İEP'in konfederasyonlara baskı kurması gerekiyor. Yıllardır DİSK içinde bir kadro var. Bu kadroyu değiştirmek mümkün olmuyor. Sendika ağalığının önüne geçmek için İEP'in tabana yayılması lazım. İşçi hareketinin nasıl gelişeceğini, bu hareketin zorluklarını işçilere anlatması lazım.

Bunu yapabilmek için de daha sık toplantılar

yapmak gerekir. Şubat ayından bu yana bir çalışma olmadı zannederseniz. İşyeri temsilcilerine birtakım kişiler gelip görüşlerini açıklıyor ve bu görüşler iletildiği gibi kalıyor, bunun dışına çıkılmıyor.

Kimya-Teknik işçisi: Şimdiye kadar yapılan toplantılar fazla ses getirmediler. Bugün de önceki yapılan toplantılara nazaran bir azalma söz konusu. Bence bu toplantılara yalnız işyeri temsilcilerinin değil, bütün emekçi arkadaşların katılması gerekiyor. Çünkü bu sorun hepimizin davası, bütün işçi sınıfının davası. Bütün sendika konfederasyonlarındaki kişilerin el atması gerekiyor.

Herkesi buradan birlik ve mücadeleye çağırıyorum. Ancak bu şekilde bize yapılan saldırılara karşı bir sonuç elde edebiliriz. Eylemlerin hepsi aynı düzeyde, hepsi aynı kapıya çıkıyor. Bunun için hep beraber birlik içerisinde mücadele etmek gerekiyor.

Limter-İş Başkan Vekili: İEP zorunlu bir ihtiyaç olarak kuruldu. Gerçekten sınıf perspektifiyle hareket eden, sınıfın önünü açabilecek kapasitedeki sendikaların kurduğu bir platformdur. Şimdiye kadar aldığı kararlarda belki çok başarılı olmadı diyebiliriz. Ama aldığı kararlarla, en azından işçilerle dayanışma ve önaçıcı bir tutum içinde. Bundan sonraki süreçlerde de böyle olacağına inanıyorum. Geçen toplantıda alınan kararların bir kısmı yerine getirildi.

İEP'in bir eksikliği var. İşçiler arasında dayanışmayı öremedi. Bir de direnişteki ve grevdeki işçilerin arasında ortak eylemliliklerin öncülüğünü yapmadı. İşyeri, grev, direniş komitelerini kuramadı. Bu toplantıdaki temsilcilerin ve işçilerin konuşmalarına baktığımızda, İEP'in böyle kararlar almasının zorunlu olduğunu düşünüyorum ve bu toplantı sonrası olumlu kararlar alacağına inanıyorum.

İstanbul Emek Platformu 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulu Sonuç ve Kararlar

28 Mayıs 2000 tarihinde toplanan İstanbul Emek Platformu Genişletilmiş Temsilciler Kurulu, 200 sendika yöneticisi, temsilci ve öncü işçinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Gündem hakkında yürütülen tartışmalar sonucunda şu belirlemeler yapılmıştır.

1. TBMM gündeminde bulunan "Yeni Sosyal Güvenlik Yasası'na Uyum Yasaları" ve yeni çalışma yasaları, uluslararası ve yerli tekellerin sermayenin işçi sınıfına karşı yürüttüğü genel ve topyekûn saldırının bir parçasıdır. Bu yasal düzenlemelerin büyük çoğunluğu, biz işçilerin kazanılmış haklarını ve birikimlerini yoketmeyi hedeflemektedir. "Demokratikleşme" adını taşıyan yasal düzenlemeler ise, sendikal hak ve özgürlüklerimizi kullanmada karşımıza dikilen pratik engellerin ortadan kaldırılması açısından hiçbir anlam ifade etmemektedir. Sermayenin talimatıyla "ulusal güvenlik" gibi anlamsız bir gerekçeyle grevleri erteleyen, zorunlu tasarruf fonlarına el koymaya çalışan siyasi iktidar, işçiler karşısında safını açıkça belirlemiştir.

2. Hükümetin toplu sözleşmelere IMF ve yerli sermayenin direktifleri doğrultusundaki müdahaleleri, işçi düşmanı düzenlemeleri, sürmekte olan grevler ve direnişler karşısında sendikal hareketin gösterdiği direniş ve dayanışma refleksi zayıftır.

3. Sendikal hareket, aynı zamanda, ülkemizdeki anti-demokratik gelişmeler karşısında da yeterli duyarlılık içinde değildir. Başta "Hücre Tipi Cezaevi"

uygulanması olmak üzere, idam cezası, işkence ve baskıcı yasalarda son ifadelerini bulan bu baskı sisteminin, sendikal hareketin geleceği üzerinde büyük bir tehdit oluşturduğu bilinmelidir.

4. İşçi sınıfı hareketinin sermayenin genel ve topyekûn saldırısına karşı güçlü bir direniş sergileyebilmesi için, işçilerin tabandan gelen dinamizmini seferber eden, işçi sınıfının çıkarlarını temel alan bir toplumsal mücadele perspektifiyle güçlerimizi biraraya getirmeli ve örgütleyerek harekete geçirmeliyiz.

Bu belirlemelere bağlı olarak 2. Genişletilmiş Temsilciler Kurulumuz, uygulamada yönlendirici olmak üzere aşağıdaki kararları almıştır:

1- İstanbul Emek Platformu, en kısa süre içinde bölgesel örgütlenmelere yönelmeli; Avrupa ve Anadolu yakasında İstanbul Emek Platformu Yürütme Kurulu'na bağlı alt örgütler oluşturulmalıdır.

2- İşyerlerinde, sanayii bölgelerinde ve işçi mahallelerinde sendikasızsız-sigortasız işçilerin çalıştırıldığı işyerlerine yönelik bir örgütlenme ve mücadele kampanyası planlanmalıdır.

3- İstanbul'da sürmekte olan grev ve direnişleri güçlendirmek amacıyla dayanışma kampanyaları örgütlenmelidir. Bu dayanışma çalışmaları, örgütlenme, eğitim, propaganda ve mali destek konularının tümünü kapsamalıdır.

4- TİS sürecindeki işyerlerindeki gelişmeler

yakından izlenmeli ve bugüne kadar yaratılmış olan "ortak mücadele" perspektifi güçlendirilerek, tüm işkollarına yaygınlaştırılmaya çalışılmalıdır.

5- Meclis gündemine alınmış olan yeni sosyal güvenlik ve çalışma yasaları konularında geniş işçi kitlelerini aydınlatmaya yönelik çalışmalar yapılmalı; güçlü bir tepki temeli yaratılmaya çalışılmalıdır.

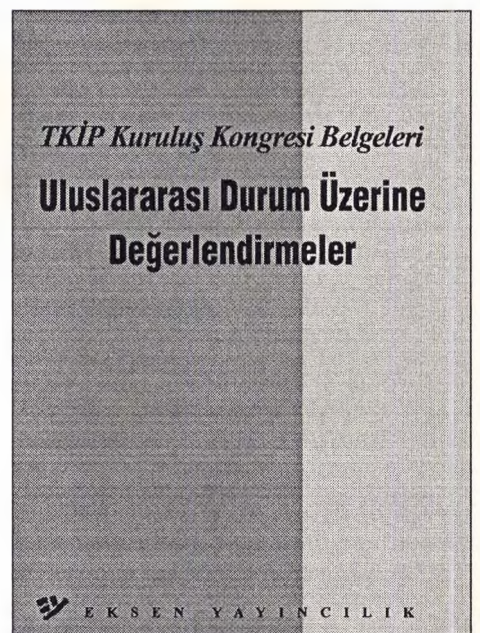
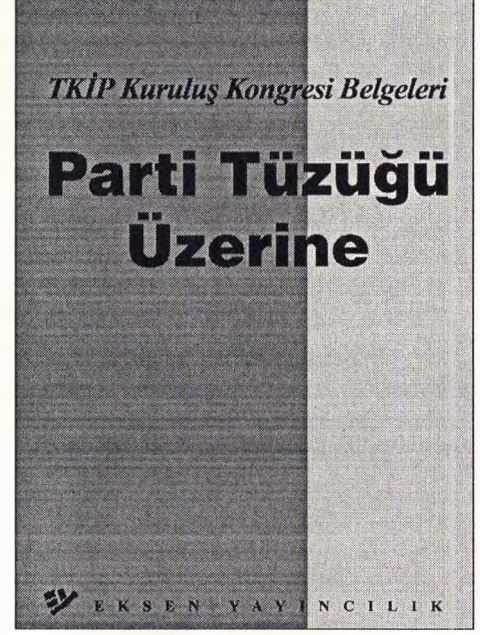
6- Hazırlanmakta olan "Hücre tipi cezaevleri" gibi anti-demokratik düzenlemeler ve bu düzenlemelerin genel sonuçları işçilere tanıtılmalı, İEP, Hücre Tipi Cezaevi'ne karşı ortak mücadele platformlarında aktif olarak yer almalıdır. İEP içerisinde bu konuya ilişkin bir özel çalışma birimi oluşturulmalıdır. Bu bağlamda 31 Mayıs'ta Sultanahmet Adliyesi önünde yapılacak olan protesto eylemine katılma kararı alınmıştır.

7- İEP'te yer alan örgütsel birimler vasıtasıyla ilişki içinde olduğu tüm işçi ve kamu çalışanı emeklilerinin Emekli Sen'de örgütlenmesini programlı bir çalışma konusu haline getirmelidir.

8- 15-16 Haziran'ın 30. yıldönümü etkin bir biçimde organize edilmeli, 15-16 Haziran'ın tarihsel ve günümüzdeki anlamına ilişkin bir bildiri İEP tarafından yayınlanarak işyerlerinde okunmalı, 15-16 Haziran'ın hafta sonunda bir miting düzenlenmelidir.

9- İstanbul Emek Platformu, işçi sınıfının politik sorunlarının tartışılması ve çözüm yollarının bulunması için gerekli tartışma platformları hazırlamalıdır.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

“Umut” operasyonu düzen bataklığına saplandı!

A. Başak

“Siyasal amaçlı cinayet şebekeleri birbiri ardından yakalanıp adalete teslim ediliyor, bölücü veya din sömürücüsü terör örgütlerinin kaynakları kurutuluyor. Emniyet ve istihbarat örgütlerimiz her türlü siyasal karşımacılıktan ve klikleşmeden kurtarıldıkça, etkinlik ve başarıları da artmaktadır. Bağımsız yargı organlarının da katkılarıyla, karanlık ilişkiler birbiri ardına aydınlanmakta, yıllardır çözülemeyen düğümler hızla çözülmektedir. Ve bütün bu başarılı sonuçlara demokratik hukuk devleti kuralları içinde ulaşılmaktadır. Türkiye artık faili bilinmeyen cinayetlerin gölgesinden kurtulmaktadır.” (25 Mayıs 2000, Radikal)

Bu sözler TC devleti Başbakanı B.

Ecevit’e ait. Çizilen pembe tablo gerçekleri karartmaya yetmiyor. Çürümüş düzen ve çeteleşmiş devlet gerçekliği, bu koca yalanın ardına gizlenemeyecek boyuttadır.

“Umut” operasyonları “faili meçhuller aydınlanıyor” nakaratı eşliğinde sürdürülüyor. Biz bu nakaratı daha önce Hizbullah operasyonunun hızlı dönemlerinde de fazlasıyla dinlemiştik. Sonuçlarına bakıldığında neyin “aydınlandığı” kabak gibi orta yerde durmaktadır. Aydınlanan, bizzat devlet eliyle işlenen cinayetlerin sorumluluğunun taşeron örgüt ve tetikçilere kesilmesidir.

Devlet, kirli bir yöneme başvurarak emekçi kitlelerin faili meçhuller, kayıplar ve devlet terörü üzerinden oluşan duyarlılığını, kendi ihtiyaçları yönünde kullanarak köreltmek amacını gütmektedir. Bu ülkede faili meçhul cinayetler denildiğinde, hiç de düzen sözcülerinin söylediği gibi salt U. Mumcular, A. Taner Kışlalılar gibi isimler düşünülüyor. Fakat devlet özellikle bu isimler üzerinden sürdürdüğü kampanya eşliğinde, asıl “faili meçhullerin” üzerini de örtmek istiyor bu arada. Ecevit’in sözleriyle, güya “gölgesinden kurtuluyor”. Ama boşuna çaba! Devlet bunun için çırpındıkça daha çok batağa batıyor. Üzerindeki “gölge”ler daha da koyulaşiyor.

Cinayet ve işkence bir devlet geleneğidir!

Bu ülkede işkence her zaman bir “devlet politikası” olarak sistematik olarak sürdürülmüştür. Mahalle karakollarında dahi uygulanan yaygın bir zor ve vahşet yöntemidir bu. Gözaltında, işkence tezgahlarında katledilen onlarca devrimci, yurtsever, yüzlerce sıradan insan var. Çatkapı operasyonlarla örgütevî baskını adı altında onlarca devrimci yargısız infazlarda katledildi/katlediliyor.

Bu ülkede cezaevlerinde tutsaklara “hücre evi” operasyonları çekiliyor ve toplu katliamlar yapılıyor. En son Ulucanlar’da, başkentin göbeğinde, on devrimci-komünist tutsak öldürüldü, onlarcası yaralandı, sakat bırakıldı. Ve aynı devlet F tipi adı altında hücre cezaevlerini gündemde tutarak yeni katliamlar yapabileceğini, bu konuda kararlı olduğunu her fırsatta dile getiriyor. Bu kanlı terörün faili

devlettir. Dolayısıyla bunların tetikçilerini bırakınız yargılamayı, koruma altına almakta, ödüllendirmektedir. Çok sıkıştığı durumlarda göstermelik yargılamalarla ya aklamakta, ya da komik cezalara çarptırarak güya sorumluluktan kurtulmaktadır. Hal böyleyken birilerinin çıkıp “faili meçhuller aydınlanıyor” demesi koca bir yalandır, bu ülkede yaşayan herkesle alay etmektir.

Bu aynı devlet gözaltında kaybedilen evlatlarını, eşlerini, yakınlarını arayan “Cumartesi Anneleri”ne vahşice saldırdı. Yargısız infazlarda yakınlarını kaybeden ve bunun arkasında durmak isteyen ailelere tehditler savurdu. Tutsak yakınlarını meydanlarda

copladı, sürükledi, gözaltına aldı. Yüzlercesi hakkında davalar açtı, cezalar kesti. Vedat Aydın gibi Kürt yurtseverlerin cenazesine katılanları kurşunladı. Bütün bunları bizzat resmi güçlerine yaptıran devletken, sözcüleri çıkıp utanmazca “hukuk devletinden”, “demokrasiden”, “faili meçhullerin aydınlanmasından” bahsedebiliyor. Uygulanan devlet terörü bir sınıfın tutumudur. Burjuva devletin zor gücüdür. Yalnızca Türkiye’de uygulanmamaktadır.

Burjuva devletin özü, karakteri budur. Bu her yerde, daha kaba ya da daha inceltmiş biçimiyle, hep böyledir.

Bunlar Uruguay, Şili, Arjantin gibi ABD’nin “arka bahçesi” olarak bilinen Latin Amerika ülkelerinde yıllardır uygulanan ve fazlasıyla paralellik taşıyan yöntemlerdir. Özellikle askeri cunta dönemlerinde binlerce insan kaybedilmiş, katledilmiştir. Bu örnekleri başka bir dizi ülke üzerinden fazlasıyla çoğaltabiliriz. Her birinde de görüldüğü gibi, burjuva devlet sınıfsal özüne uygun olan işlevini yerine getirmektedir. Fakat yine de, tıpkı gelir dağılımı eşitsizliğinde olduğu gibi, buna zorunlu olarak eşlik eden baskı ve terörde de Türkiye ile yarışan pek az ülke vardır dünyada. Bu da işin bir başka yanıdır.

Topluma bulaştırdığı her türlü pislikle beraber bu düzenin kendisi de mücadeleyle aşılacak!

Yukarıda belirtilmiş olan herbir terör yöntemi, kitleleri sindirmek için devreye sokulmaktadır. Amaç fiilen bu teröre maruz kalandan çok, bunun yarattığı korkuyla geniş kesimleri yıldırmaaktır. Faşist General Kenan Evren’in deyimiyile, yapılanlar, “örnek olsun” diyedir.

Bir taraftan toplum terörize edilirken, diğer taraftan “failler bulunuyor”, “karanlık güçlerin” üzerine gidiliyor demagojisi, devletin kitleleri salt çıplak terörle denetim altında tutamayacağını da bir ifadesidir. Devletin üzerinde koyulaşan kanlı ve kirli suç “gölge”si onu zaman zaman bundan arınmak için

de “operasyon”lar yapmasını gerektirmektedir. Bu operasyonlar gerçek ya da uydurma kukla tetikçilere değil, fakat bizzat halk kitlelerinin bilincine çekilmektedir. Son “umut operasyonu” da tümüyle bu niteliktedir. Bu halk kitlelerini budala yerine koymak, onlarla alay etmektir.

Toplumun devlet terörüne, insani değerlere yabancılaşması, duyarsızlaşması konusunda egemen sınıfın mesafe aldığı da bir gerçektir. Adım adım uygulanan, tepeden planlanan “operasyonlar”la ve gerici propagandanın gücüyle kitleler sersemletilmekte ve duyarlılıkları kırılmaya uğratılmaktadır. Özellikle 12 Eylül sürecinden sonra alınan mesafe, toplumun kirletilmesi belki de yapılan en büyük kötülük olmuştur.

Sözkonusu çürüme, aynı zamanda sınıf ve kitle hareketinin yıllardır aşılamayan sancılı seyrinin de bir ürünüdür. Kitleler belli dönemlerde öfke ve tepkilerini açığa çıkartma gücünü bulabiliyorken, bunların kazanımla sonuçlanan ürünlerini göremediklerinde, yeniden moral erozyonuna uğrayarak geriye çekilmektedirler. Susurluk süreci bunun en net örneklerindedir. Geniş kesimler düzen ve devlet gerçekliğini görmüşler, fakat hesaplaşma temelinde bir atılımı başaramadıklarında, güçlerine güvensizliği aşamamışlardır. Yine de bu sürecin kazanımı üstü örtülemez bir bilinçlenme olmuştur. Devletin çeteleşmesi gerçeği, bunun ifadesi olan kanlı ve kirli icraatlar, şu veya bu ölçüde bilinçlerde yer etmiştir. Devletin şimdi yapmayı hedeflediği, edinilen bu bilincin, bilince çıkan bu devlet gerçekliğinin karartılması, devletin temize çıkarılmasıdır.

Sınıf ve kitle hareketinin bütün sancılı seyrine rağmen kitlelerin bir parça kendini bulduğu, insani değerlere sarıldığı, dayanışma ruhunun güçlendiği, topluma kelimenin gerçek anlamında temiz nefes alma olanağının sunulduğu dönemler, tam da kitle hareketinin yükselişe geçtiği süreçler oldu. Belli bir zaman dilimini kaplayan kitlesel eylemlilikler bile bu rolü oynadı. Kitle hareketinin her yükseliş evresi, istisnasız olarak, aynı zamanda devletin kirli yüzünün sorgulandığı, hesap sorma gücünün açığa çıktığı evreler oldu. Yine aynı dönemler, devletin açık terörüne set çekildiği, devletin hareketin siyasallaşması korkusu dolayısıyla geriye çekilmek zorunda kaldığı zaman dilimleri oldu. Salt bu bile, gerici propagandanın kırılma noktasının tam da sınıf hareketinin güçlenmesinden geçtiğini göstermektedir.

Kanla örülmüş duvarı emekçiler yıkacak!

Bu devlet kendini aklayamaz. Her parçası çürüyüp dökülen kokuşmuş bir düzen, kendisine “temiz” bir adacık yaratamaz. Kaldırılan her taşın altından çıkan çürüyen cesetler, bu düzen ve devlete tutulan bir aynadır. “Bir tuğla çekilirse duvar üzerimize çöker” diyenler, ancak yeni kanla örülmüş duvarlar inşa ederler.

Günü gelecek bu duvar yıkılacak ve altında kalan kapitalist sistemin kendisi olacak. Bu duvarı yıkacak olan da, hesap soracak olan da, partinin önderliğinde iktidara yürüyen proletarya ve emekçi kitleler olacak.

Kapitalist düzenlerini yıktığımızda katiller proleter adaletten kurtulamayacaklar. Asla unutmayacak, asla unutturmayacağız!

Emperyalist tarım tekellerine pazar açmak bizzat tarımsal üretimin kendisi yıkıma uğru

Tarıma dönük yıkım

Tarımla ilgili olarak hükümetin gündeme getirdiği yeni politikalar, ülkenin kırlarında da ciddi bir altüst oluşun yolunun giderek açıldığını gösteriyor. Son günlerde bu konuda üç yeni adım atıldı: Buğday taban fiyatları, tarım satış kooperatiflerinin tasfiyesi ve tarımsal kuruluşların özelleştirilmesi.

I

Hükümetin tarımla ilgili yıkım saldırılarını hızlandırdığı ve giderek daha da hızlandıracağı bir döneme giriyoruz.

Tarım sektörünü sömürüp yağmalamak isteyen uluslararası sermayenin bu konuda neleri dayattığı, hükümetin de buna karşılık hangi sözleri verdiği bir sır değil. Zira, hükümetin IMF'ye verdiği niyet mektubunda bunlar açıkça ortaya konulmuş, savaş ilanı yapılmıştı.

Şimdi ise, uluslararası tekellerin IMF ve Dünya Bankası aracılığıyla dayattığı bu tarımsal politika değişikliklerinin birer birer gündeme taşındığına tanık oluyoruz.

Bu çerçevede, tarıma hizmet veren, zamanında tarımı desteklemek için kurulmuş devlet kuruluşları birer birer özelleştiriliyor. Gene, sektörde önemli fonksiyonları olan tarım satış kooperatiflerinin, birliklerin işlevsizleşmesine, giderek de tasfiyesine yolaçacak yasa değişiklikleri yapılıyor. Bunları tamamlayacak biçimde, tarım sektörünün kredi-finansman ihtiyacını karşılamakla yükümlü devlet bankaları, statüleri değiştirilerek ve özelleştirilerek, tümüyle sermayenin denetimine sokulmak isteniyor.

Tarımda yıkım saldırısının en temel ayaklarından birkaçı bunlar. Ama tümü değil. Bütün bunları tamamlayan, sonuçları ise hepsinden daha çabuk hissedilecek olan bir saldırı boyutu da, destekleme alım fiyatlarının

düşürülmesidir.

Destekleme politikalarının terkedilmesi, tarıma dönük yıkım saldırısının en önemli parçalarından biridir. Böylelikle, destekler sayesinde bir parça ayakta durabilen küçük üretici köylülüğün tasfiyesi, topraktan sökülüp atılması amaçlanmaktadır.

Hükümet IMF'ye destekleme politikalarının üç yıl sonunda tamamıyla terkedileceği sözünü vermiştir. Bugün ise, şimdiye kadar işçi ve emekçilere dönük saldırılarda kazandığı kolay başarıların verdiği

cesaretle tarımda ürün alım fiyatlarını düşürmeye, böylelikle IMF'ye verdiği sözleri yerine getirmeye soyunmaktadır.

Geçtiğimiz aylarda tütün ve yaş çay için ilan edilen düşük alım fiyatlarıyla bu saldırı başlatılmış durumdadır. Bakanlar Kurulu, üreticinin kilosunu 2 milyon 800 bin liraya malettiği Ege tütününe 1 milyon 750 bin, gene maliyeti 200 bin lira civarında olan yaş çaya 162 bin 500 lira fiyat biçmiştir.

Bu alım fiyatlarının belirlenmesinde hiçbir maliyet

Tarımsal KİT'lerin özelleştirilmesi hız kazanıyor

Tarımda yıkım saldırısının bir ayağı da özelleştirmelerdir. Tarımsal KİT'lerin ve tarım işletmelerinin özelleştirilmeleri son hızla devam etmektedir.

Sermaye devleti daha önce SEK'i, EBK'nın bir kısmını ve yem sanayini özelleştirmişti.

Yakın zamanda ise Et Balık Kurumu'nun elde kalan 6 kombinasi, bir balık işleme tesisi ve TZDK'nın (Türkiye Zirra Donatım Kurumu) Şanlıurfa, Erzurum ve Manisa'daki 3 işletmesi ihaleye çıkarılıp satıldı. Bütün bu tesisler özel sektöre neredeyse bedavaya devredildi. Örneğin, TZDK'nın Urfa'daki Tarım Alet ve Makinaları fabrikası, ANAP Milletvekili Mehmet Güneş'e 6 milyon dolara satıldı. Fabrikanın gerçek değeri ise 15 milyon dolar. Mehmet Güneş, fabrika tesislerini 5 yıldızlı otele çevirecek, 79 işçiyi ise sokağa atacak.

Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü'ne (TİGEM) ait işletmelerden bazıları da özelleştiriliyor. Toplam 38 işletmeye sahip olan, üreticinin tohum, damızlık hayvan gibi temel ihtiyaçlarının önemli bir kısmını karşılayan TİGEM'in 10 işletmesi, 49 yıllık ortaklık sözleşmeleriyle özel sektöre açılacak.

Bu özelleştirmenin doğuracağı en önemli sonuç, TİGEM'in kaliteli ve ucuz tohumluk üretiminin tasfiye edilmesi, böylelikle tohum üretiminde tekellere yeni pazarlar yaratılması olacak. TİGEM'e ait 386 bin hektar arazi, 1500 traktör, 150 biçir-döver ve 735 kamyon da tekellerin kârına kâr katmak için kullanılacak. 7.500 TİGEM çalışanın bir kısmı da özelleştirmeler neticesinde sokağa atılacak.

Tekellere peşkes çekilen TİGEM işletmeleri:

1- Acıpayam-Denizli	21.014 dekar
2- Çiçekdağ-Kırşehir	16.375 dekar
3- Dalaman-Muğla	34.410 dekar
4- Gelemen-Samsun	13.524 dekar
5- Göle-Ardahan	13.855 dekar
6- Hafik-Sivas	2.280 dekar
7- Karacabey-Bursa	87.771 dekar
8- Kozova-Tokat	5.415 dekar
9- Kumkale-Çanakkale	6.645 dekar
10- Sakarya-Sakarya	3.746 dekar

Sermaye devleti, özellikle Dünya Bankası'nın ısrarlı telkinleri

sonucunda, Tarım Satış Kooperatifleri ve Birlikleri'nin tasfiyesine yönelik çalışmalarını hızlandırdı. TSKB'nın (Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri) yeniden yapılandırılmasına ilişkin bir yasal düzenleme en geç Haziran'da meclisten geçecek.

Hukuksal olarak tümüyle üreticilere ait olduğu halde, devletin yönetimlerinde tartışmasız söz ve karar sahibi olduğu bu birlikler (TARİŞ, Çukobirlik, Pankobirlik, Fiskobirlik vs.) şimdiye kadar siyasi iktidarlar tarafından arpalık olarak kullanılıyor, esas hizmeti ise zengin köylülüğe, nüfuz sahibi kırsal burjuvaziye veriyordu. Küçük üretici köylülerin bir kısmı bu birliklere bağlı kooperatiflere üye olmakla birlikte, dışı dokunur bir faydasını görmüyorlardı. Birlikler, işlettikleri sanayi kuruluşlarından elde edilen geliri zengin köylülüğe ve rant peşindeki burjuva siyasetçilerinin istediği alanlara aktarıyorlardı.

Fakat birliklere bağlı bu sanayi kuruluşlarının emperyalist tarım tekellerinin göz diktiği pazarlarda hatırı sayılır bir yer tutması, bugün özelleştirilmek istenmelerinin temel nedenidir.

Yeni yasa bunu düzenliyor. Buna göre, birliklerin sahip olduğu tarımsal ürün işleyen sanayi tesisleri anonim şirket olarak yapılandırılacak ve birliklerden ayrılacak. Anonim şirkete dönüşen bu sanayi tesisleri belli bir süre sonunda özelleştirilecek, tekellere peşkes çekilecek. Birlikler ise ürün fiyatlarını belirlemede denetimi kaybedecek, tasfiye olacak.

Özelleştirmeler bunlarla da sınırlı kalmayacak. Gübre üreten İGSAŞ ve TÜGSAŞ'ın, TEKELE'ye bağlı sigara ve içki fabrikalarının, Çay-Kur'a bağlı çay işleme ve paketleme tesislerinin, TSFAŞ'a ait şeker fabrikalarının da özelleştirilmeleri gündemde. Bu özelleştirmelerin en geç 2001 yılı sonunda bitirileceği sözü de IMF ve Dünya Bankası'na verildi.

Özelleştirme politikaları sonucunda TSKB'ye bağlı işletmelerde ve tarımsal KİT'lerde çalışan 150 bin civarında işçinin büyük bir bölümü işten atılacak.

Görüldüğü gibi, buralarda çalışan işçi sınıfı bölüğü, hem tarımda yıkım politikalarının, hem de özelleştirme saldırısının tehdidi altındadır. Fakat doğru bir çizgi izlendiği takdirde, bu özgünlük, kentlerdeki özelleştirme karşıtı mücadeleyle kırlardaki yıkıma karşı mücadele kanallarını birleştirmenin bir olanağına dönüştürülebilir.

Herşey sınıf devrimcilerinin ve sınıf bilinçli işçilerin göstereceği çabaya bağlıdır.

İçin, sadece küçük üretici köylülük değil, atılıyor...

saldırısı yürürlükte!

hesabı yapılmamıştır. "İstikrar programının sürdürülmesi" ve "enflasyonla mücadelede kararlılık" yalanlarının arkasına saklanan hükümet, geçen yılki alım fiyatlarını %25 arttırarak bu senenin fiyatlarını tespit etmiştir.

2000 yılı enflasyonunun en az %40 olacağı daha şimdiden açığa çıkmıştır. Buna rağmen hükümet tarım ürünleri alım fiyatlarını belirlerken, göstermelik enflasyon hedefi olan %25 rakamını esas almaktadır.

Açıktır ki, bu düşük fiyat politikası, geçimlerini tütün ve çay üretiminden sağlayan yüzbinlerce küçük üretici köylü için büyük bir yıkım ve açlık demektir.

Tütün ve çaydan sonra sıra buğdayda

Tütün ve çaydaki yıkım fiyatlarından sonra şimdi sıranın hububata geldiği görülmektedir. Desteklerin kaldırılıp fiyatların aşağı çekilmesi söz konusu olduğunda, IMF ve Dünya Bankası belki de en çok hububatla, özellikle buğdayla ilgilenmektedir.

Bunun bir nedeni, elbette ki, buğdayın ülke tarımında tuttuğu önemli yerdir. Ülkemizde çok geniş bir alanda, tarla olarak kullanılabilen 19 milyon hektar toprağın hemen hemen yarısında (9.4 milyon hektar) buğday üretimi yapılmaktadır. Dolayısıyla tarımda istihdam edilen nüfusun önemli bir bölümü de buğdaydan geçimini sağlamaktadır.

Buğday üretiminin çökmesi, bir bütün olarak tarımsal yapının çökmesi demektir. Bunu çok iyi bilen

IMF ve Dünya Bankası, tarımsal yapıyı köklü bir dönüşüme uğratmak için, hububat üretimi üzerinde özellikle durmaktadır.

Emperyalizmin sözcüsü bu iki kuruluşun hububata olan ilgilerinin bir başka nedeni ise, tahıl ticaretiyle uğraşan uluslararası tekellere yeni pazar olanakları yaratmak istemeleridir.

Bugün söz konusu dev tekellerin depolarında fazla üretimden kaynaklı olarak bir hayli buğday, mısır vb. bulunmaktadır. ABD ve Avrupa

pazarları bu ürünlere fazlasıyla doymuştur. Bu nedenle yeni pazarların yaratılmasına ihtiyaçları vardır. Bu konuda IMF ve Dünya Bankası da temel bir misyona sahiptir. Bağımlı ülkelerin iç pazarlarını tekellerin yağmasına açmak, bu iki emperyalist kuruluşun asli görevleri arasındadır.

Elindeki tahıl fazlasını satmak için köşe bucak pazar arayan tekellerin, toplumun beslenmesi esas olarak tahıl ürünlerine dayalı olan 70 milyonluk Türkiye'ye çoktandır gözlerini diktikleri bilinmektedir. Türkiye onlar için muazzam bir pazardır. Ama bu pazarda diledikleri gibi at koşturabilmelerinin koşulu,

mevcut tarımsal yapıyı tasfiye etmekten, kır emekçilerinin önemli bir bölümünü topraktan söküp atmaktan geçmektedir. Bu işi de başka görevlerinin yanısıra gene IMF ve Dünya Bankası üstlenmiştir. Tüm bu nedenlerle IMF, hükümete niyet mektubunu dikte ettirirken, tahıl fiyatlarının düşürülmesi konusunda oldukça özenli davranmıştır. Nitekim niyet mektubunda hükümetin bu konuda neler yapması gerektiği inceden inceye belirtilmiş, hiçbir esneme payı bırakılmamaştır.

Buna göre, hükümetten buğday fiyatlarını 3 yıllık bir program sonunda tümüyle dünya borsalarına endekslemesi istenmektedir. Destekleme alımlarının kaldırılıp hububat alım satımının serbest piyasa kurallarına göre yürütülmesi, fiyatlandırmanın Chigago (ABD) borsasına göre yapılması için 3 yıllık bir süre tanınmıştır. Fakat öyle görünüyor ki, IMF ve Dünya Bankası'nın tarımı yıkıma uğratmak için bu 3 yılı da beklemeye niyetleri yoktur. Buğday alım fiyatının bu yıldan itibaren

kademe

kademe düşürülmesi planlanmaktadır.

Niyet mektubunda verdiği sözlere bağlı kaldığı takdirde, hükümet, bu yıl buğdaya, dünya piyasalarında oluşan fiyatın en çok yüzde 35'i üzerinde bir fiyat verecektir. Görüldüğü kadarıyla da hükümetin IMF'nin sözünden çıkmaya niyeti yoktur. Dünya borsalarında şu an buğdayın tonu 130 dolar civarında olduğuna göre hükümette üreticiye en fazla 90-100 bin liralık bir fiyat verecektir.

Bir kilo buğdayın üretim maliyeti, bölgelere göre değişmekle birlikte, ortalama 150 bin liradır. Bunu dikkate aldığımızda, üretim maliyetleri gözeticilerden, doğrudan IMF direktifleriyle belirlenen 90-100 bin liralık "destekleme" fiyatının bir felaket olduğu anlaşılır. Bu, boğazına kadar borç içinde olan, ürününü hemen paraya çevirmek zorunda olduğu için stoklayarak daha sonra piyasaya sürme olanağı bulamayan küçük üretici köylülerin geniş bir kesimi için yıkım demektir. Sefalet ve çaresizlik demektir.

Hükümet buğday alım fiyatlarını henüz açıklamamıştır. Dünya Bankası ve IMF'den heyetler şu sıralar Türkiye'deler ve "istikrar programına" uyulup uyulmadığını denetliyorlar. Anlaşılan hükümet, onlardan son talimatları almaktadır ve buğday fiyatlarını açıklamak için denetimin tamamlanmasını beklemektedir. Buğday fiyatlarının Haziran başında açıklanması öngörülmektedir.

Buğday hasadı ise Ağustos'un ilk günlerinde Çukurova'da başlayacak, giderek diğer bölgelere yayılacaktır. Ürünün hasadını yapan köylülük, IMF programlarının kendileri için yıkıcı olacak sonuçlarını ilk kez bu kadar açık, ağır ve yaygın yaşayacaktır. Bunun özellikle bazı bölgelerde öfkeye, yer yer de tepkilere yolaçması, belli bir hareketlenme yaratması beklenmelidir.

II

Yıkım programları kırdaki emekçi kesimler kadar, kentlerdeki işçi ve emekçi yığınlarını da vuracaktır. Zira yıkım politikalarının uygulanmasında mesafe

Hükümetin Aralık ayında

IMF'ye verdiği niyet

mektubunun tarımsal

politikalarla ilgili önemli

bölümleri:

"Madde 40; ... Reform programımızın orta vadeli amacı, varolan destekleme politikalarını safhalar halinde ortadan kaldırmak ve fakir çiftçileri hedef alan doğrudan gelir desteği sistemi ile değiştirmektir."

"Madde 41; 2000 yılı hububat destekleme fiyatları, destekleme fiyatları ve tahmin edilen dünya piyasa fiyatı arasındaki fark, tahmin edilen dünya CIF piyasa fiyatının %35'inden fazla olmayacak şekilde belirlenecek ve 2001 yılında bu fark daha da azaltılacaktır..."

"... Şeker pancarı destekleme fiyatı hedeflenen enflasyon oranına göre arttırılacak, ancak artış (...) enflasyon oranının yüzde 75'inden az olmayacaktır..."

"Hükümet adına tarım satış kooperatifleri ve bunların kurduğu birlikler tarafından yürütülen sınıai tarımsal ürünlere ilişkin destekleme alımlarına ilişkin olarak ise, birliklere tam muhtariyet sağlayan taslak kamun 2000 yılı Mart ayına kadar parlamentodan geçirilecektir."

alındığı ölçüde, tarım sektörü, uluslararası ve yerli tekellerin at koşturduğu bir alan haline gelecektir. Temel gıda ve ihtiyaç maddelerinin üretim ve ticareti bütünüyle onların denetimine girecektir. Mevcut tarımsal yapı büyük ölçüde çökecek, gıda ve ihtiyaç maddelerinin ithalatında büyük artışlar meydana gelecektir. Fiyatlar ise hızla tırmanacaktır.

Dışa bağımlılık ve pahalılık, zaten bu mekanizma sayesinde yaşayan burjuva sınıfı dışında, tüm toplumun gıda güvenliğini ortadan kaldıracaktır. Kazancının büyük kısmını mutfak harcamalarına ayırdığı halde yarı aç yaşayan işçi ve emekçi yığınların yaşam koşulları daha da kötüleşecektir. Açlık ve sefalet kentlerde de çekilmez bir boyut kazanacaktır.

Yanısıra, yıkımın kırlarda yaratacağı altüst oluş, kaçınılmaz bir biçimde kentlere de yansıtacaktır. Topraktan koparılan, aç ve işsiz bırakılan yığınların kentlere akması, buralarda eğitim, sağlık ve konut gibi alanlarda yaşanan sorunları daha da arttıracaktır. Yedek sanayi ordusu büyüyecektir. Yedek sanayi ordusunun genişlemesiyle birlikte, genel ücret düzeyi daha da düşecek, taşeronlaştırma, sendikasızsız-sigortasız işçi çalıştırma daha da yaygınlaşacaktır. Sermaye sınıfı, bu aç ve işsiz yığınları, görece örgütlü ve bazı ekonomik-sosyal haklara sahip kent proletaryasına ve emekçilere karşı her fırsatta kullanacaktır.

Dahası, yıkım politikaları sayesinde ülkenin her türlü toprak zenginliği ve doğal kaynakları, uluslararası ve yerli tekellerin doğrudan sömürüsüne, sınır ve kural tanımaz yağmasına açılacaktır. Tekeller tarafından toprak doğaya zararlı yöntem ve araçlar kullanılarak zehirlenecek, su kaynakları ve atmosfer kirletilecek, doğal zenginlikler ve bitki örtüsü talan edilecek, kısacası ekolojik denge altüst olacaktır. Telifisi çok zor bir doğa tahribatı meydana gelecek, gelecek kuşaklara neredeyse öldürülmüş bir toprak parçası bırakılacaktır.

III

Kırlardaki yıkım saldırısı, şiddetlenmesine paralel olarak giderek güncelleniyor. Buna rağmen işçi sınıfı hareketinin gündeminde hakettiği yeri almış değil. Sınıf hareketinde kırlardaki yıkıma karşı bu duyarsızlığın gerisinde siyasal ve örgütsel zayıflıklar yatıyor. Bununla beraber, kırdaki yıkımı işçi sınıfından uzak, daha çok köylülükle ilgili bir sorun olarak gören çarpık bakışın da burada önemli bir payı var.

Genel kanının aksine, tarımda yıkım politikalarının işçi sınıfını ilgilendiren pek çok yönü var. Bir kere bağımlı ülkelerde tarımın çökertilmesi politikası, emperyalizmin tüm dünyada yürüttüğü çok yönlü saldırıların en önemli parçalarından biridir. Emperyalizm özelleştirmelerle, sosyal hakların gaspıyla, ücretlerin düşürülmesiyle, sendikaların tasfiyesiyle neleri amaçlıyorsa, tarımı çökerterek de aynı şeyi amaçlıyor. Saldırıları birbirinden bağımsız değil. Dolayısıyla emperyalizme, onun tüm saldırılarına karşı cepheden kararlı bir tutum sergilenmedikçe, tek tek saldırıları boşa çıkarmak mümkün değildir.

Kaldı ki, tarımsal yıkım politikaları hiç de yalnızca kırdaki yoksul emekçileri vuruyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi, bu saldırıdan kentlerdeki işçi ve emekçilerin payına düşen yüklü bir fatura var. Ekmeğin pahalılaşmasından, çocuğuna süt alamamaktan, evine et girmemesinden şikayet eden işçi ve emekçilerin, tarımın çöküşünden etkilenmediklerini söylemek mümkün mü?

Bundan şu sonuç çıkmaktadır. Tarımda yıkım saldırısı, kırdaki yoksul emekçilerle birlikte kentlerdeki işçi ve emekçileri de sefalet mahkum etmektedir. Bunun önüne geçebilmenin tek yolu, işçi sınıfının bu konudaki duyarsızlığını bir an önce kırmaktan, İMF politikalarına karşı örlümeye çalışılan mücadeleyi, tarımsal yıkımı da kapsayacak şekilde genişletmekten geçmektedir.

İşçi sınıfı emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele yürütecek tek devrimci sınıftır. Kırlardaki yoksul emekçi yığınlar, saldırıların yıkıcı sonuçlarıyla yüzyüze geldikçe elbetteki gözle görülür bir hareketlenme içine girecekler. Buna bakarak saldırının bu şekilde püskürtülebileceği gibi bir yanılgıya düşmemek gerekir. İşçi sınıfının emperyalist köleliğe ve sermaye iktidarına karşı verdiği savaşla birleşmediği, onun önderliği altında gelişmediği koşullarda, kır emekçilerinin mücadelesi ciddi bir kazanım elde edemeyecektir.

"Kırların emekçi yığınlarını sermayenin sömürü ve köleliğinden, ancak proletarya devrimi kurtarabilir." diyor Parti programı. Çünkü kırdaki emekçi yığınlarının yaşadığı yıkımın temelinde kapitalist düzenin kendine özgü gelişme dinamikleri vardır. Ancak burada daha kendine özgü bir yıkımla yüzyüzeyiz. Normal durumda, kapitalizm kırların emekçi yığınlarını ağır bir sömürü, kölelik ve yıkımla yüzyüze bıraksa da, bu kırdaki kapitalist gelişmeyle ele giden ve kapitalizmin genel planda da gelişmesinin ürünü olan bir süreç olarak yaşanır. Oysa bugünkü İMF patentli emperyalist politikalar, tarımda kapitalist gelişmenin olağan sonuçları olmaktan öte bir yıkımla yüzyüze bırakıyor köylülüğü. Yani sözkonusu olan, hiç de tarımda kapitalist gelişmenin yarattığı kaçınılmaz sonuçlar değil, bizzat tarımsal üretimin kendisinin yıkıma uğratılmasıdır. Buna karşı tarım burjuvazisinden yükselen seslerin, modern tarım burjuvazisinin sözcüsü durumundaki Ziraat Odaları'nın bu yıkım politikasına karşı tepkilerinin

gerisinde de bu olgu var. Ve geçerken belirtelim, bu olgunun kendisi; bir yandan kır burjuvazisinin köylülüğün hoşnutsuzluğunu kendi yedeğine alması gibi ciddi bir riskin zeminini oluştururken, öte yandan başta İP olmak üzere emperyalist yıkım politikalarına karşı sol adına burjuva milliyetçi bir çizgiden muhalefet edenlere sözde "milli" argümanlar sağlamaktadır.

"Tarım proletaryası, yarı-proleter köylüler ve küçük köylülerden oluşan geniş kırsal emekçiler kitlesinin desteği alınmaksızın proleter devrimin zaferinin düşünülmemeyeceğinin" (TKİP Programı, Tarım ve Köylü Sorunu bölümü) bilincinde olan sınıf devrimcileri, bu gerçeği, kırlarda yaşanacak muhtemel hareketlenmelerden de yararlanarak her yolla işçi sınıfına anlatmalı, kır emekçilerinin yıkıma karşı taleplerini sınıf hareketine maletmeye çalışmalıdırlar. Bu çabayı tamamlayacak olan ise, ortaya çıkacak her olanağı kullanarak kır yoksulları içinde, özellikle de tarım proleterleri arasında çalışma yürütmektir. Bu yapılamadığı ölçüde, yıkım politikalarının geniş köylü yığınlarında yaratmakta olduğu hoşnutsuzluk, hemen tamamen kır burjuvazisinin denetiminde kalacak, onun kendi sefil çıkarlarının dayanağı olarak kullanılacaktır.

İşçi sınıfı kendi programı altında sermayeye ve emperyalizme karşı mücadeleyi yükselttikçe, kent ve kır proletaryasının mücadele birliği sağlanıp sağlanmadıkça, küçük üretici köylü ve yarı-proleter yığınlar kaderlerini işçi sınıfıyla birleştirdikçe, haramilerin saltanatı daha hızlı sallanacak, en sonunda yıkılacaktır.

TKİP Programı'nda "Tarım ve köylü sorunu"

1) Türkiye'de kapitalist ilişkilerin egemenliği kırsal alanı da kapsamaktadır. Yarı-feodal kalıntılar, özellikle Kürdistan'da, kapitalist ilişkilere bağlanmış biçimde varlığını sürdürmektedir. Kapitalist sömürü ve soygun mekanizmalarının kısıpı içinde yaşam mücadelesi veren küçük ölçekli tarımsal işletmenin nispi yaygınlığı, Türkiye tarımının belirgin özelliklerinden biridir.

2) Küçük üretici köylülük, yerli ve yabancı tekeller, büyük toprak sahipleri, bankalar, tüccar ve tefeciler, ve nihayet kapitalist sınıfın tümü adına devlet tarafından, sistematik biçimde sömürülmektedir. Küçük toprak parçası, yetersiz ve ilkel üretim araçları, kıt ve elverişsiz para ve kredi kaynakları ile birleşen bu ağır ve çok yönlü sömürü, bu emekçi köylü katmanını günden güne yoksullaştırmakta ve yıkıma sürüklemektedir. Kırların emekçi yığınlarını sermayenin sömürü ve köleliğinden, ancak proletarya devrimi kurtarabilir.

3) Tarım proletaryası, yarı-proleter köylüler ve küçük köylülerden oluşan geniş kırsal emekçiler kitlesinin desteği alınmaksızın proleter devrimin zaferinin düşünülmemeyeceğinin bilincinde olan TKİP, bu katmanlar içinde sistematik bir faaliyet yürütür. Sermayenin baskı ve sömürüsüne karşı mücadelelerine önderlik eder.

4) TKİP kırsal çalışmasında tarım proletaryasına dayanır. Onu öteki kırsal emekçi katmanlardan bağımsız olarak örgütlemeyi ilkesel önemde görür.

5) Başta tarım proletaryası ve yarı-proleterler olmak üzere kır emekçilerinin desteğini almaya ve orta köylülüğün üst tabakalarını tarafsızlaştırmaya çalışan TKİP, devrimin zaferiyle birlikte tarım alanında aşağıdaki istemleri ve önlemleri gerçekleştirir:

a) Tüm büyük ölçekli toprakların ulusallaştırılması. Toprağın alım-satımı ve başkasına devrinin yasaklanması. Topraksız ve az topraklı köylülerin toprak ihtiyacının karşılanması.

b) Kırsal alanda Ortaçağ artığı her türlü feodal kalıntının ve tefeciliğin tasfiyesi. Yarı-feodal sömürü ilişkilerine konu olan tüm toprakların, devrimci köylü komiteleri aracılığıyla, bunları işleyen köylülere dağıtılması.

c) Köylülüğün devlete, bankalara, tekellere, toprak sahiplerine, tefeci ve tüccarlara olan her türlü borç yükünün geçersiz sayılması. Tüm ipoteklerin kaldırılması.

d) Tüm büyük kapitalist tarım işletmelerinin her türlü canlı ve cansız demirbaşlarıyla birlikte kamulaştırılması. Bunların tarımda sosyalist ekonominin ilk dayanakları olarak proletarya iktidarı organlarının ve işletmelerdeki işçi meclislerinin yönetimine devredilmesi.

e) Tarımın ve hayvancılığın geliştirilmesi ve modernleştirilmesi için sistematik çaba. İşlenmeyen toprakların tarıma açılması, toprağın islahı için sistematik önlemler.

f) Tarımsal komünlerin teşviki. Köylülüğün kooperatifleşmesi için eğitim, ikna, teşvik, kredi, tarımsal araç-gereç ve girdi yardımı.

g) Kapitalizmin birbirinden ayırdığı ve karşıtlık içine soktuğu tarım ile sanayinin ileri bir düzeyde yeniden birliğini kurmayı hedefleyen bir tarım politikası.

AGSK (Avrupa ordusu) ve emperyalist çekişmeler

A. S. Kızılkaya

Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği (AGSK) geçtiğimiz yıl Amerika'da yapılan NATO 50. yıl zirvesinden bu yana, ABD, AB ve Türkiye'nin gündeminde. Avrupa, Amerika'nın yönlendirmesinden kurtularak, kendi ordusuna sahip olmak istiyor. ABD ise, böyle bir durumda hegemonyasını korumadaki temelli dayanağını yitireceği için, mümkün olduğu ölçüde Avrupa ordusunu engellemeye, engelleyemezse kendi denetiminde oluşturulmasına çalışıyor.

Türk burjuvazisi ise verili durumda, ABD'nin AB içindeki "beşinci kolu" rolünü üstlenmiş bir uçak olarak, Avrupa ordusuna özel bir ilgi gösteriyor.

ABD, geçen yıl yapılan NATO zirvesinde, AGSK içinde askeri güç olarak konumlandırılacak NATO üyesi ülkelerin de karar mekanizması içinde yer alması gerektiğini, NATO'nun "Yeni Stratejik Konsepti"ne yazdırmıştı. Zirvede Demirel'in çabası da bu yöndeydi. Öyle ki, NATO sonuç bildirgesine bu sonucun yazdırılması, o zamanlar Ankara'nın bir zaferiymiş gibi gösterilmişti!

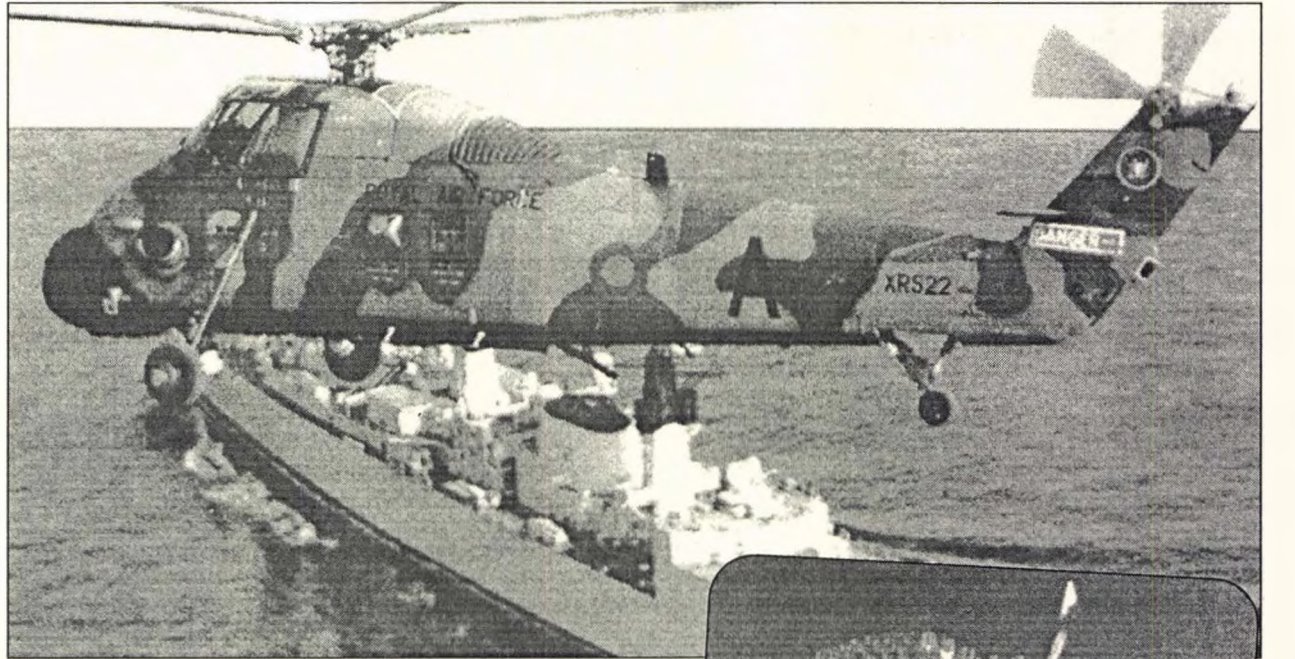
ABD, yakın zamana kadar AGSK'ya yönelik niyetini, başta Türkiye olmak üzere AGSK içinde askeri gücünden yararlanılacak, ama AB üyesi olmadıkları için karar mekanizması dışında tutulacak ülkeler üzerinden ifade ediyordu. Ancak artık daha açık ifade ediyor. ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grosman, AGSK içinde ABD ve Türkiye gibi NATO üyesi olan ancak AB üyesi olmayan ülkelere, Avrupa Güvenliği ve Savunması'na ilişkin kararlara katılabilmeleri için özel statü verilmesi gerektiğini belirtiyor.

Ancak AB emperyalizmi, AGSK'ni kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmeye devam ediyor. Şubat sonunda Portekiz'de düzenlenen gayri resmi toplantıda, AGSK'yle ilgili geçici yapılanma kabul edildi ve Mart başından itibaren yürürlüğe girdi. Bu yapılanmaya göre, "Askeri ve Siyasi Ortak Komite", "Askeri Komite" ve "Askeri Sekreteryaya" oluşturuldu. Bu yapılanma içinde Türkiye gibi AB üyesi olmayan NATO üyelerinin katılımına olanak tanınmıyor.

AB bu karara rağmen Türkiye'ye göz kırpmayı ihmal etmiyor. AB üyesi ülkelerin savunma bakanları, Türkiye gibi müttefiklerin tepkisini alarak Avrupa Ordusu'nu baştan sakatlamamak için, yeniden toplanacaklarını açıkladılar. Türk hükümeti ise AGSK'ya karşı olmadığını, ileride üyesi olacağı AB'nin "savunma" örgütü kurmasının olumlu olduğunu söylüyor. Türk burjuvazisinin isteği karar mekanizmasında yer almak. AB Türkiye'yi kendi denetimine almayı başardığında, bu isteği yerine getirecektir. Zira Türk ordusu, gerek bir çarpışmada en önde sürülecek paryalar olarak, gerekse kirli savaş deneyimiyle, Avrupa'nın gözden çıkaramayacağı bir güçtür.

NATO Genel Sekreteri Türkiye'de

Mart ayında Türk Atlantik Konseyi'nin düzenlediği 10. Uluslararası Güvenlik Konferansı toplandı. Konferansta Ege'de Türk-Yunan ilişkileri, Kafkasya gibi konular da ele alınırken, esas gündemi AGSK oluşturdu.

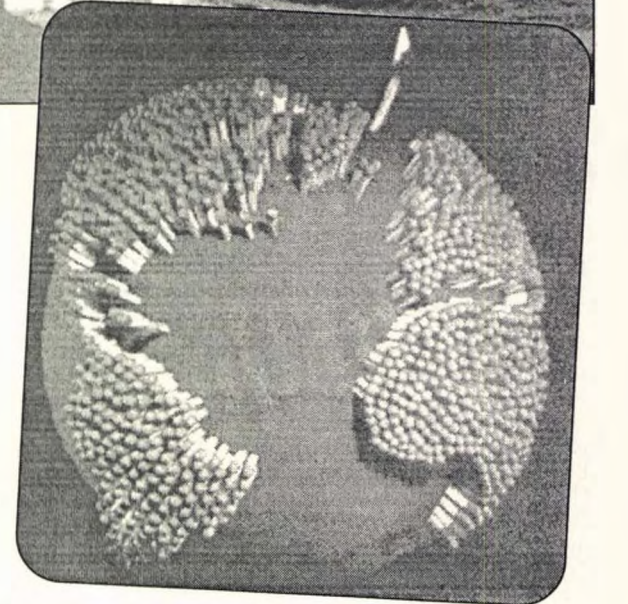
Konferansa katılan NATO Genel Sekreteri George Robertson, bir İngiliz lordu. ABD güdümündeki NATO'nun Avrupalı başkanı olarak (İngiltere ile ABD arasından her ne kadar "su sızmasa da", nihayetinde İngiltere bir AB üyesidir) AGSK konusundaki tutumu bir takım ipuçları veriyordu.

Robertson konferanstan bir gün önce Türkiye'ye geldi (9 Mart). Kendisine sorulan soruların başında AGSK geliyordu. Robertson, AGSK için olmazsa olmaz diye belirlediği kıstasları, şöyle dile getirdi: AGSK'nin kapsayıcı olması, Trans Atlantik hattının bölünmezliği, kapasite ve gelişme... Bu kıstaslar olmadan AGSK'ne sıcak bakılmadığını belirten Robertson, NATO genel sekreteri olarak, "Yeni Stratejik Konsept'e" denk düşen açıklamalarda bulundu. Ne var ki, bir ayrıntı olarak, kullandığı üslup, şu sıralar ABD'li herhangi bir NATO bürokratından çok daha yumuşaktı. Zira ABD son zamanlarda AB'nin AGSK konusunda kendi bildiğini okuması üzerine sert, tehditvari bir üslup kullanmaya başlamıştır.

Üslup farklılığı nihayetinde bir ayrıntıdır ve politikayı belirleyen bir unsur değildir. Ama yine de bir takım ipuçları da vermiyor değil. AB'nin istediği biçimde bir AGSK oluşumu, son tahlilde NATO'yu giderek işlevsizleştirecektir. Bu da ABD'nin hegemonyasına vurulan ağır bir darbe olacaktır. İngiltere her ne kadar ABD'ye rağmen politika yürütmüyor olsa da, nihayetinde bir emperyalist ülkedir ve onun için esas olan kendi çıkarlarıdır. İngiltere, AB'nin isteği doğrultusunda bir Avrupa Ordusu'nun oluşma ihtimalini gözden ırak tutmuyor. İngiltere gibi emperyalist bir ülke bir yana, Türkiye gibi bağımlı bir ülke bile yarın çıkarları öyle gerektirdiğinde ve güç dengeleri AB lehine döndüğünde, pekala ABD'ye sırt çevirip AB'ye çark edebilir. Bu yüzdendir ki, ABD AGSK içinde kendisinin de olmasını istiyor.

Barış yalanları eşliğinde süren askeri tahkimat

"Yeni dünya düzeni" ile ortaya iki olgu çıktı. Birincisi tek kutuplu dünya hurafesiyle karartılmaya çalışılan emperyalistler arası çelişkiler, ikincisi ise

barış ve demokrasi demagogjileriyle artan genel emperyalist saldırganlık.

Emperyalistler arası çelişkiler ne kadar karartılmaya çalışılırsa çalışılsın, bu ancak birkaç yıl başarılılabildi. Emperyalist ülkeler arasında kıyasıya bir liderlik savaşı sürüyorken bunun daha fazla gizlenebilmesi kolay değildi. Halihazırda liderliği elinden bırakmayan ABD, bunu, ekonomik gücünden çok askeri gücüyle başarabilmektedir. Kuşkusuz halen parçalı bir Avrupa karşısında çok daha güçlü bir ekonomiye sahip ABD. Ama yine de liderlik savaşında en önemli olanağı, soğuk savaş yıllarında devasa boyutlara ulaşan askeri gücüdür. Bu gücü sayesinde bugün hala Avrupa emperyalistlerini peşinden sürüklemeyi başarabiliyor.

Avrupa bu yüzden kendi ordusuna kavuşmak istiyor. Kısacası Avrupa, emperyalist çıkarları gereği ordusunu oluşturmaya çalışırken, ABD yine emperyalist çıkarları için bunu baltalamaya, olmazsa içine girerek denetimine almaya çalışıyor. Avrupa ordusunun karar mekanizmasında yer alsın ya da almasın, Türkiye nihayetinde emperyalist sömürünün yolunu düzlemek için çabalyor. Elbette ki bu sömürüden tekelci sermaye de payına düşeni alacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri yalnızca kendi çıkarları gereği değil, aynı zamanda enternasyonalist çıkarların gereği olarak da Avrupa ordusuna da, NATO'ya da karşı olmak zorundadır.

Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik, kuruluşunu bir basın açıklaması ile duyurdu:

Cezaevlerinde yeni ölümlere tanık olmak istemiyoruz!

Son günlerde sık sık yetkili ağızlardan "Devlet cezaevlerine hakim değil"; "İnsan hakları(!) ve demokratikleşmenin(!) gereği olarak cezaevlerini yeniden yapılandıracağız"; "Cezaevlerini Avrupa standartlarına uygun hale getirmek zorundayız" şeklinde açıklamalar yapıldığını duyuyoruz.

Ve uzun zamandır yazılı ve görsel basında "Beş yıldızlı otel(!)", "Keyif mekanı(!)" olarak tanıtılan, siyasi iktidarın "F tipi-oda tipi-Türk tipi" gibi isimler verdiği, "HÜCRE TİPİ CEZAEVLERİ" yaşama geçirilmeye çalışılıyor.

Bugüne dek yetkililer cezaevlerinde asgari insani yaşam standartlarını dahi yükseltmemiş, tam aksine ruhsal ve fiziksel yıkma ve yoketmeyi amaçlayan bir politika inşa etmeye çalışmıştır.

Hücre tipi cezaevi, tutuklu ve hükümlüleri toplumdan yalıtma ve kalmayıp, cezaevi içerisinde de birbirlerinden yalıtma bir tecrit uygulamasıdır. İnsanın insan olmaktan kaynaklı değerlerine, insana saldırıdır. Hem fiziki hem de psikolojik yoketme projesidir. Cezaevlerinde insansızlaştırma, zindancılığa geri dönüştür. Bu nedenle demokratikleşme veya reform değildir.

Biz aşağıda kurumlar olarak; hücre (F) tipi cezaevlerinin mahkum haklarına ve insan haklarına aykırı bir yoketme konsepti oluşuna ilişkin yürüttüğümüz aktiviteleri kendi özgülmümüzde sürdürmeye devam ederken, aynı zamanda da ortak bir muhalefet duruşu oluşturmak, ortak eylemliliklerde ortak bir ses yaratmak amacıyla, güçlerimizi birleştirerek HÜCRE (F) TİPİ CEZAEVLERİNE KARŞI BİRLİK adı altında bu çalışmayı yürütme kararı aldık.

Devletin cezaevlerinde uygulamaya sokmak için çok kararlı bir tavır içerisinde olduğu gözlenen hücre (F) tipi cezaevleri politikasına karşı, demokratik bir tepkinin oluşturulması ve karşı çıkanların ortak bir güç birliği içerisinde olmaları, bu yoketme politikasının önüne geçecek bir barikat olacaktır. Daha fazla geç kalmadan, ölümlere izin vermeyelim. Ortak sesimize yeni sesler katılmalı ve izolasyon ve tecrit politikasına karşı çıkılmalıdır.

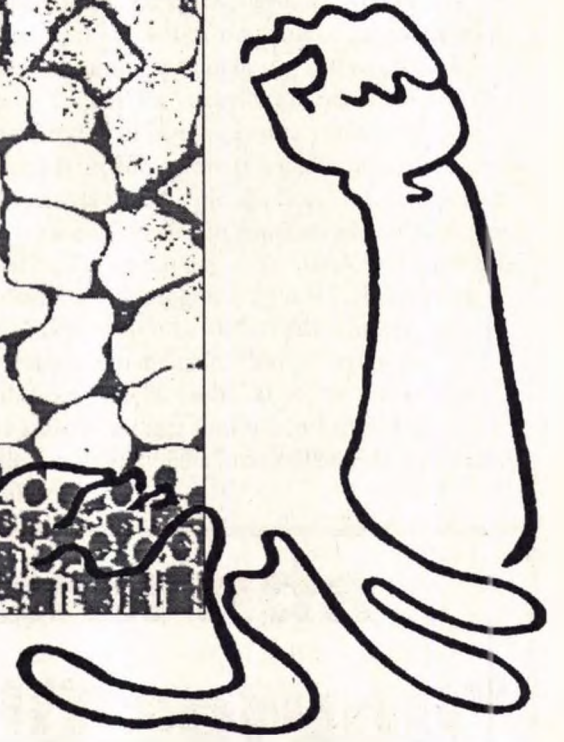
Cezaevlerinde yeni ölümlere tanık olmak istemiyoruz.

HÜCRE (F) TİPİ CEZAEVLERİNE KARŞI BİRLİK

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, **Deri-İş Tuzla Şubesi**, İstanbul Emek Platformu/Gözlemci, **SİP**, **HADEP**, **Demokratik Haklar Platformu/Gözlemci**, Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği, **Partizan şehit ve tutsak aileleri/Gözlemci**, Tohum Kültür Merkezi, **TUYAD-DER**, Halkevleri, **Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi**, Eğitim-Sen 3'No'lu Şube/Gözlemci, **İstanbul Barosu Cezaevleri Çalışma Grubu**, Emekçi Kadımlar Birliği, **Dayanışma Evleri**, ÖDP İstanbul İl Örgütü, **Yapı**

Sanat Evi, ÇHD İstanbul Şubesi, EMEP, SES Anadolu Yakası Şubesi, Demokratik Mücadele Platformu Bülteni...

Devletin hücre saldırısına karşı ortak direniş için çeşitli sendika ve kitle örgütleri biraraya geldi

Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik kuruldu!

16 Mayıs günü İHD'nin yaptığı çağrı üzerine 18 kurumun katıldığı hücre saldırısına karşı bir toplantı düzenlenmişti. Bu toplantıda söz alan kurum temsilcileri, dışarıdaki tüm muhalif güçlerin bu süreçte biraraya gelerek ortak bir duruş sergilemesi gerektiği vurgulanmıştı. Birlikte neler yapılabileceği konusundaki önerilerden yola çıkılarak yeni bir toplantı tarihi belirlenmişti.

25 Mayıs'ta İHD'de yapılan 2. toplantıya içinde gözlemcilerin de bulunduğu 25 kurum temsilcisi katıldı. Önceki toplantıda oluşturulması kararlaştırılan platformun kendisini nasıl ifade edeceği, ne tür etkinlikler düzenleyeceği, eylem takviminin ne olacağı vb. konularda uzun tartışmalar yapıldı. Bu tartışmalar sonunda, 22 katılımcının altına imzasını atmasıyla, "Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik" oluşturuldu. Ardından kurumlar arasında düzenli bir ilişki sağlanması amacıyla bir koordinasyon seçildi. Yine bu toplantıda oluşturulan birliğin kamuoyuna duyurulması için, 31 Mayıs günü saat 12:30'da Sultanahmet Adliyesi önünde basın açıklaması yapma kararı alınarak toplantı bitirildi.

31 Mayıs Çarşamba günü ise Adliye önünde, **Hücre (F) Tipi Cezaevlerine Karşı Birlik'e** imza atan kurumların biraraya gelmesiyle basın açıklaması yapıldı. İHD İstanbul Şubesi Başkanı Eren Keskin'in yaptığı açıklamaya, erken başlaması nedeniyle ancak 100 kişi katılabildi. Açıklama alkışlarla bitirildi ve kitle sessiz bir şekilde dağıldı.

Hücre saldırısının topyekün bir saldırı olması nedeniyle oluşturulan birlik, büyük bir önem ve anlam taşıyor. Fakat amaca hizmet etmesi ve ciddi bir duruş sergileyebilmesi için de en geniş kesimleri içine katması gerekir. Katılımcı güçler imza atmakla kalmamalı, platformun etkin bir faaliyet yürütmesi için azami bir çaba göstermelidirler. Temsilci düzeyindeki katılımcılar, tabanlarındaki insanları etkin çalışmalarla bu konuda duyarlı kılmalı ve kitlesel bir karşı koyuş için seferber etmelidir.

Yine daha önceki birlikteliklerde en çok düşülen hatalardan biri olan dar-grupçu anlayışlardan uzak, yapıcı-zenginleştirici ve herkesin elindeki olanakları esirgmeden sunduğu bir tarz tutturulmalıdır. Tüm bu sayılanlar gerçekleştirildiği koşullarda, devlete karşı net bir duruş sergilenerek hücre saldırısına karşı güçlü bir barikat örülebilir.

Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun işkence raporları kitaplaştırıldı...

İşkenceci devleti aklama operasyonu

Son bir haftadan beri basında TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun işkenceye karşı yürüttüğü çalışmaları takip ediyoruz. Öyle ki İnsan Hakları Komisyonu, 2 yıl boyunca, bu kitabı hazırlamak amacıyla onlarca karakol ve cezaevini dolaşmış ve 8500 kişiyle görüşmüş. Rapor 6 kitap şeklinde ve 9 bin adet basılmış. Rapor, değerlendirmelerden, işkenceye uğrayanların anlatımlarından ve karikatürlerden oluşuyor.

Komisyon üyeleri, çalışmaları sonrasında, uygulanan işkence yöntemleri olarak, hakaret (küfür, tehdit, kaba dayak), taciz ve aşağılama, falaka, soğuk su, askı ve elektriği tespit etmiş. Ayrıca Komisyon Başkanı Sema Pişkinsüt, araştırmaları sonucu buldukları "suç aleti" bir adet askıyı da savcılığa teslim ederken, hazırlanan raporları ise Adalet Bakanlığı ve TBMM Başkanı Akbulut'a iletmis bulunuyor.

Özellikle Avrupa Birliği'ne aday üyeliğin gündemleşmesiyle birlikte, öncelikli engel olarak görülen "demokratikleşme" ve "insan hakları" sorununun çözülmeye başlandığına dair ifadelerle tanık oluyoruz. Umut Operasyonu'yla, bugüne kadar işlenmiş faili meçhul cinayetlerin hepsinin "failleri" birdenbire güya bulunmuş oldu. Ardından sıra devletin sabıkalı olduğu "işkence" sorununa gelmiş olmalı. Sözde "sistemik" olmayan işkencenin de artık ortadan kalkacağı müjdelenmek isteniyor. Meclis Komisyonu'ndan sonra Adalet Bakanı da işkence yapanların yargılanacağı mutlu haberini veriyor. Öyle ki Ulucanlar katliamında sabıkalı pişkin suratlı Adalet Bakanımız bile, ciddi ciddi; "İşkence bir insanlık suçudur. Hiçbir şey işkence yapılmasını mazur gösteremez. Türkiye, bu sorunu çözecektir... İşkence ve kötü muameleye karşı verilen cezalar artırıldı. Cezalardan daha önemlisi, işkencenin bir insanlık suçu olduğu herkes tarafından kabul edilmeli, İnsan Hakları ihlallerine karşı yargı da görevini yapacak. Hiçbir şey işkence yapılmasını mazur gösteremez." diyebiliyor.

Tüm bunların hepsinin büyük bir ikiyüzlülük örneği olduğu ortadadır. İşkence bir devlet politikasıdır. Açıkça yapıldığı gibi, failleri de yargılanmamaktadır. Örneğin, işkenceyle öldürülen gazeteci Metin Göktepe'nin katilleri, suçun çırılçıplak ortada olmasına ve olay kamuoyuna bu denli malolmasına rağmen, hemen hemen hiç ceza almamışlardır. Aynı şekilde, işkencede katledilen Sendikacı Süleyman Yeter'in işkence sonucu öldürüldüğü resmen

belgelenmesine rağmen, işkenceci polisler mahkemeye bile getirilememektedir. İşkenceci devlet, bırakın işkenceyi engellemeyi, işkenceyi tespit eden, belgeleyen uzmanlar üzerinde terör estirmektedir. Süleyman Yeter'in işkencede öldürülmesini tespit eden Adli Tıp Uzmanı Prof. Dr Şebnem Korur Fincancı hakkında soruşturma açılırken, İskenderun'da cinsel taciz ve tecavüze uğrayan N.C.S. ve F.D.P'ye rapor hazırlayan Doktor Mehmet Serçe de Kütahya'nın Gediz ilçesine sürülmüştür. Görevlilerin yargılanacağına yalan olduğunu da Ulucanlar Davası' süreci göstermektedir. Katliam ve toplu işkenceyi gerçekleştiren görevliler hakkında değil, katliamdan şans eseri sağ olarak kurtulan devrimci tutsaklar hakkında

dava açılmıştır.

Meclis İnsan Hakları Komisyonu'nun "sözde" çalışmaları, devletin yeni dönemde izlediği göz boyama politikalarının bir parçası olma işlevini taşımaktadır. Sema Pişkinsüt gibi sicili bozuk şaibeli bir komisyon başkanının şu sıralar giriştiği "işkence" şovlarının başka hiçbir anlamı yoktur. Yaptıkları herşey göstermeliktir. İşkencenin meclis raporları vs. ile önleneyeğine de bu ülkede kargalar bile güler. Meclisin hangi konuda bir gücü ve yaptırımı var ki bu konuda olabilsin. Bu ülkede işkence sistematik bir devlet politikasıdır. İşkence çürüten kapitalist düzenin insanlığa düşman yüzünün resmidir.

İşkence ancak baskı ve şiddetle, kan ve katliamla ayakta duran, onyıllardır bundan beslenen bu çürümüş ve kokuşmuş sistemin yıkılmasıyla, onun dayandığı devletin parçalanıp dağıtılmasıyla ortadan kaldırılabılır.

İHD Cezaevi komisyonu etkinliklerine devam ediyor

Hücre saldırısının güncelliğini artırmasıyla birlikte, içeride ve dışarda tepkilerde büyümeye devam ediyor. İHD İzmir Şubesi Cezaevi Komisyonu da bu konuda üstüne düşeni yapmaya çalışıyor. En son Yaren Kültür Merkezi'nde İHD Cezaevi Komisyonu tarafından bir etkinlik yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı etkinlikte hücre saldırısının kapsamına ilişkin konuşmalar ve devrimci tutsaklarla dayanışma çağrısı yapıldı.

Şiir, tiyatro ve müzik dinletisinin sunulduğu etkinlik, katılım açısından öncekilerden daha olumlu oldu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Tecrit hapishaneleri

Perihan Mağden

'Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği' diye bir dernek var. Ordan birileriyle görüşmekten geliyorum.

Diyorlar ki: "Mahkûmlar, yeni ölüm oruçlarına, yeni ölümlere hazır. Bedeldir: Gerekirse ödeyeceğiz demekteler. TC hapishaneleri kaynamakta olan kazanlardır. Yakında bu kazanlardan et kokuları yükselecek. İnsan eti. Mahkûm eti."

Diyorlar ki: "F Tipi cezaevleri Türk insanına uymaz. Türk siyasi tutuklularına hiç uymaz. İzolasyonun amacı nedir? 'Beyaz işkence' diye bir şey var yurtdışında 'uygulanan'. Bir mahkûm sadece beyaz görüyor, kendi sesi dışında hiçbir ses duymuyor. Sonunda çıldırıyor o mahkum. Tecrit edilmek esasında, en ağırından İŞKENCEDİR."

Diyorlar ki: "İstedikleri, politik mahkumları intihara sürüklemek.

Onları yaşarken öldürmek, yok etmek. Yapmak istedikleri şeye isim taktık: SESSİZ İMHA. Ulucanlar'ın yaşadığı, hafızalarda daha bunca taze dumanı tüter halde bulunduğu bir ülkede, F tipi cezaevlerine tıklamak ne anlama gelmektedir? Düşersem arkadaşım tutar beni. Hasta olursam bakar. Hücrede başıma ne gelse, sesimi duyuramam. Öyle yapayalnız, sap gibi bir başıma... Ölür giderim. Budur işte F Tipi."

Diyorlar ki: "Ölüm oruçlarında 12 kişi öldü. Görünürde. Ama gerçekte sayı çok daha fazla. Bayrampaşa'da ölüm orucundan çıkanlara B1 vitamini verildi. Başka yerlerde gereken vitaminler verilmedi. Gereken bakım yapılmadı. Bir sürü insan sakat kaldı. Hasta kaldı. Ölüm orucundan çıkanlara nasıl bakılması gerektiği bilinmiyordu Türkiye'de. Gerçek sayı: Sonradan ölenler, sakatlananlar -daha fazla. Hasar, daha ağır."

Diyorlar ki: "Ulucanlar'da hamam denilen yerde insanları doğradılar, jiletlediler, asitli sular döktüler üstlerine. Cesetlerin fotoğraflarını gördünüz mü? Cesetler, vahşi hayvanların saldırısına uğramış gibiydi. Yaralı kurtulanlar yurdun dört bir yanındaki hapishanelere nakledildiler. Tedavileri yapılmadı. Ulucanlar katliamından sağ kurtulanların vücutlarında hala o kurşunlar var. Uğradıkları işkencenin izleri var."

Diyorlar ki: "İçerde hastalıklar yaygın. Tedavi ettirip ettirmemeleri keyiflerine kalmış. Doktor muayenesine gittiğinde jandarma da içeri giriyor. 'Git kardeşim;' dediğinde, 'Gitmem. Beğenmiyorsan muayene olma' diyebiliyor. Her şey onların keyfine kalmış. Bir kere bizi muayene olmaya götürdükleri yerler, parmaklıklarla kaplı. Doktora saldıracığımızı düşünüyorlarsa, kadın gardiyan getirsinler."

Diyorlar ki: "Mektuplarımız dışarıya ulaşacak mı, ulaşmayacak mı onların keyfiyetinde. Okuyacağımız kitapları onlar seçiyorlar. Gerçek bir İRADE ÇATIŞMASI söz konusu. Ama F Tipi cezaevleriyle asıl amaçlarına ulaşmayı hedefliyorlar. Hakiki bir YALNIZLAŞTIRMA POLİTİKASI. Sonuç olarak özgürlüğünü almışlar. Ama yetmiyor. Bu onlara yetmiyor. KİMLİĞİNİ SENDEN ALMAYA ÇALIŞIYORLAR. Sana, kim olduğunu unutturmaya çalışıyorlar. İşin aslı bu. Biz de izin vermeyeceğiz buna. Ölümü göze aldık. Bu böyle biline. Biz ölümü göze aldık. Kendimiz gibi yaşayamayacaksak, kendimiz gibi ölürüz biz de."

Bunları diyorlar. Türkiye'de onbinin üstünde siyasi mahkum var. Türkiye'de cezaevleri fokur fokur kaynamakta.

F Tipi cezaevleri Avrupalı bir gelişme, değil. Mahkumlara bir lüks sunma, değil. Mahkûmlar, en azından, içerde nasıl yaşayacaklarına karar verme hakkına sahip olamazlar mı? Beş yıl, on yıl yatanları var. Hayat boyu içerde tutulmakla tehdit edilenler var. Ulucanlar'ın yaşadığı bir ülkede F Tipi ne denli güvenlidir? F Tipi'ne girenlerden bir daha haber alır mıyız? Alırsak ne haberlerini alırız? KARA haberlerini mi? Amaç bu mu? Sessiz bir İMHA mı? Yok mu olsun bu mahkûmlar? TC'nin yüzünden silinip gitsinler mi? Bu mudur istenen? Bu mudur? Nedir?

(Radikal, 1 Haziran 2000)

Teslimiyet sürecinin basındaki yansıması: "Özgür basın geleneği"nden kopuş...

"Yeni Gündem" yeni misyonuyla yayın hayatına başladı!

"2000'de Yeni Gündem" 27 Mayıs'ta yayın hayatına başladı. Yayını geniş bir reklam kampanyasıyla duyurulan "Yeni Gündem", "yeni bir doğum" olarak tanıtıldı. Bilindiği üzere "Yeni Gündem", "Özgür Bakış" gazetesinin yayınına son vermesinden sonra, "yeni sürece" yanıt verecek bir yayın olarak tasarlanıyordu. Gazetenin ilk sayıları bu misyonuna uygun bir biçim ve içeriğe sahip olduğunu gösteriyor.

"Yeni Gündem" in misyonu

"Yeni Gündem" in misyonu, çizgisini taşıdığı hareketin yaşadığı süreçten ayrı tutulamaz. Zira onun sürdürücüsü olduğunu iddia ettiği "özgür basın geleneği"ni aynı hareketin bugünkü durumu ve çizgisinden koparmak mümkün değildir. "Özgür basın geleneği"nin her parçası Kürt ulusal hareketin yaşadığı sürecin doğrudan aynasıdır. Hareketin devrimci mücadeleyi yoğunlaştırdığı, sömürgeci devlet karşısında mevziler kazandığı dönemlerde, "özgür basın" da bu gelişim sürecine uygun bir biçim ve içeriğe sahipti. Sayfaları rejime karşı cepheden savaşın soluğunu taşıyor, Kürt halkının özelemlerinin ve özgürlük haykırışının bayrağı oluyordu. Sayfaları devrim ve sosyalizme de açık, devrimci grupların bir ölçüde de olsa sesini taşıyabiliyordu. Bu süreç "özgür basın"ın ilk dönemlerine denk geliyor.

"Özgür basın" nitelemesi bu dönem gazetelerin içeriğine uygun bir biçimi ifade etmekteydi.

"Özgür basın geleneği"nin bu duruşu, beraberinde yoğun bir devlet terörüyle yüzyüze kalmasını getirdi. Toplatmalar, kapatmalar, yazarları ve yazı işleri müdürleri hakkında açılan yüzlerce yıllık davalar, muhabirler ve dağıtımcılara yönelik katliamlar, kaybettirmeler, işkenceler, bombalamalar vs. yoğun bir şekilde uygulandı. Ancak hiçbir saldırı Kürt halkının özgür sesini susturamadı. Kürt halkı büyük bedeller ödeyerek sesine sahip çıktı.

Kürt ulusal hareketinin '92 sonrasında gelip dayandığı yol ayrımında "siyasal çözüm" eksenine kayması ve bunu kendi içinde amaçlaştırması, beraberinde buna uygun politikaları ve ittifakları da getirdi. TC'yi barış masasına oturtmaya, bu yönde sıkıya dayalı mutlaklaştırılmış politika, tersinden, devrimci mücadeleden ve devrimci ittifak arayışlarından uzaklaşmayı getiriyordu beraberinde.

Böyle bir süreç, "özgür basın geleneği"ni, savaşın atmosferini sayfalarına taşımakla beraber, politik açıdan liberalizm ve burjuva ideolojisinin değişik tonlarına açılışa yönelmeye götürdü. Çeşitli burjuva "aydın"lar gazetede kendilerine birer köşe edindiler. Bu yöneliş, "Demokrasi" gazetesi döneminde, reformist rotada alınan yol ve çeşitli reformist-liberal partilerle girilen ittifaklarla beraber, yeni bir çehre kazandı.

"Demokrasi", adeta bütün reformist-liberal parti sözcülerinin sesi oldu. "Siyasal çözüm" çizgisi, gazeteye gerek biçim gerekse içerik yönünden damgasını vurdu. Gazetenin dili yumuşatıldı, eski coşku ve kararlılıktan eser kalmadı.

"Demokrasi" gazetesinin kapatılmasıyla "Ülkede Gündem", bu gazetenin kapatılmasıyla da "Özgür Bakış", bu çizginin devamı oldular.

"Özgür Bakış"ın çıkışı "Roma süreci"ne denk geliyordu. "Roma Süreci", Kürt ulusal hareketi için

trajik gelişmelerle karakterize oldu. "Siyasal çözüm" adına Emperyalist merkezlerde aranan çözüm, Öcalan'ın yakalanıp Türkiye'ye getirilmesiyle yeni bir evreye ulaştı. "Özgür Bakış" bu dönem bu çizgiyle paralel bir biçimde savruldu, durdu. Öcalan şahsında saldırılan Kürt halkının devrimci değerleriydi; Kürt halkı bu değerlerine sahip çıktıkça, "Özgür Bakış" sayfaları bu direnişe sahne oldu. Dolayısıyla da devlet terörüne hedef oldu.

Ancak girilen trajik teslimiyet ve topyekûn tasfiye yolu, bu gazeteyi de "Özgür basın geleneği"nden gerçekte tamamen kopardı. O artık teslimiyetin ve tasfiyenin sesiydi. Doğaldır ki, kendi içerisinde bulunan her türlü devrimci değeri de tasfiyeye yöneldi. Yeni dönemi kabullemeyen aydınlar acımasızca saldırıldı. Geçmiş ne kadar devrimci değer ve birikim varsa sırt çevrildi. "Demokratik cumhuriyet"e meşruluk kazandırmak, Kürt halkını yeniden düzene bağlamak için, burjuva medyaya özgü ne kadar yol ve yöntem varsa kullanılmaktan kaçınılmadı. Bazen gerçekler çarpıtıldı, bazense yok sayıldı. "Özgür basın geleneği"den eser kalmadı, yerini bildiğimiz burjuva basının kendine özgü bir versiyonu aldı.

Devrimci olan ne varsa tasfiye edilip, düzenle bütünlüşme yolunda hızlı atımlar atılırken, düzen de her adımda yeni tavizler istedi, tam bir teslimiyeti dayattı. Teslimiyetin aldığı düzeyin en çarpıcı örneklerinden biri de "Özgür Bakış"ın kapatılması oldu. Düzen yeni dönemde artık eskinin içi boşaltılmış kurumlarına dahi tahammül göstermiyordu. "Özgür Bakış"ın kapatılması, teslimiyette alınan mesafenin bir göstergesi oldu.

"Yeni Gündem", biçimiyle ve içeriğiyle, tam anlamıyla bir "yeni dönem" gazetesidir. İşlevi, Kürt halkının düzenin bataklığına kanalize edilmesidir, düzenin yaydığı sahte beklentilerle uyutulmasına hizmettir. O "özgür basın geleneği"nin bir devamı değil, tam anlamıyla düzen cephesinden yapılmış bir inkarıdır.

Ulusal özgürlükten "çöp tenekelerine"

"Yeni Gündem" gazetesinin ilk sayısı bu açıdan oldukça çarpıcı veriler içermektedir. "Kutu tamam sıra

çöpte" manşetini taşıyan "Yeni Gündem" in ilk sayısı, yeni rolünü yeterli berraklıkta anlatmaktadır. "Kutu tamam sıra çöpte" haberi tam anlamıyla Kürt halkı üzerinde yaratılmak istenen hayalleri beslemeye dönüktür.

Habere göre, Diyarbakır'da yıllar öncesinde bomba tehlikesiyle kaldırılmış olan çöp kutuları, artık yeniden serbest bırakılmıyormuş.

"Yeni Gündem" gazetesi bu haberi, bölgede yaşanan "büyük değişim"e kanıt olarak veriyor. Gazete tamamıyla bu türden "yeni dönem" ve "değişim" haberleriyle dolu.

"Yeni Gündem" in yaymaya çalıştığı bu türden beklentilerin gerçek dışılığı ise, ilk sayısının çıktığı bu aynı günlerde Kürdistan'a yapılan "basın turu"yla bir kez daha teyit edilmişti. Bu "basın turu"nda generallerin verdikleri en önemli mesajların başında, Kürtçe gazete ve televizyona kesinlikle izin verilmeyeceği gelmekteydi. "Yeni Gündem", üstlendiği yeni misyon gereği, bu açıklamaların üstünden atlıyor. Ama asıl misyonunu yerine getirmekten de geri durmayarak, "çöp kutuları"na sarılıyor. Bu da gösteriyor ki onda, eski "özgür basın geleneği"nin izi yok.

Gazetede öne çıkan konuların başında çevre geliyor. Gazetenin birçok sayfası çevre haberlerine ayrılmış durumda. Özellikle 3. sayfa bu açıdan dikkat çekici. Geçmişte geleneksel bir biçimde savaş, göçaltı, işkence ve zindan haberlerine ayrılan bu sayfa, artık tamamıyla çevre sayfası olarak düzenleniyor. '80 sonrasında ve neo-liberal saldırı dalgası karşısında düzene karşı mücadeleyi bırakıp teslim olanlar çevrecilik vb. gibi alanlarda, düzenin kendisinden ziyade sonuçlarıyla sınırlı bir muhaliflik oynuyorlardı. Anlaşılan o ki, düzene karşı en küçük bir muhalif tavır gösterme iradesinden yoksun olan bu yeni gazete de, kendisini hala da "muhalif" ve "özgür basın geleneği"nin sürdürücüsü olarak gösterebilmek için, bu tür sefil sığınaklara başvurmaktadır.

"Yeni Gündem" yaratmaya çalıştığı hayal dünyasında yaşayadursun, "bölge"de sermaye devletinin baskı ve terörü sürmekte, Kürt halkı emperyalist-kapitalist oyunlar ve saldırılar altında acı çekmeye devam etmektedir. Kürt halkı bugün için savunmasız ve silahsız bırakılmıştır.

Kürt halkının artık gerçek sesi, sosyalist basın geleneğidir. Özgürlük ve eşitlik özelemlerinin tek gerçek temsilcisi, işçi sınıfının devrimci partisidir. Başta işçiler olmak üzere Kürt emekçileri kendi sesine sahip çıkmalı, özgürlüğün ve eşitliğin gerçek bayrağı olan kızıl bayrak altında birleşmeli ve savaşmalıdırlar.

Eğitimde fırsat eşitsizliğine karşı “Lise ve Dersane Öğrencileri İnisiyatifi”nin etkinlikleri...

Lise ve dersane öğrencileri olarak, yeni sınav sistemine, bu sınav sisteminin daha da derinleştiği fırsat eşitsizliğine, eğitim sisteminin çürümüşlüğüne ve genelde sistemin çürümüşlüğüne bir tepki olarak bir çalışma başlattık. Sürecin değerlendirilmesine ilişkin bir toplantı yaptık. Toplantıda yeni sürecin neleri gerektirdiği, nasıl mücadele edilmesi gerektiği, nasıl bir ön hazırlık çalışması içerisine girileceği üzerine konuştuk. Toplantıda bildiri ve afiş çıkarma kararı

aldık. Ancak bunların yeterli olmadığını, yeni çalışma yöntemleri bulmamız gerektiğini vurguladık. Somutta sürece ilişkin bir panel düzenleme kararı aldık.

Panelin başında hazırladığımız basın metnini okuduk. Panelde, eğitimde özelleştirme saldırısı, genelde tüm toplumu ilgilendiren özelleştirme saldırısı, buna karşı ne yapmamız gerektiği, alternatif olarak ne gibi istemler ortaya koyabileceğimiz, çalışmaya tüm lise ve dersane örgütlenmelerini seferber etmek, sendikaların ve DKÖ'lerin mücadelemize destek vermelerini sağlamak üzerine konuştuk. Bir imza kampanyası başlatmış bulunuyoruz. İlgili kişilerle görüşerek röportaj yapıyoruz. Yanısıra sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini ziyaret ederek, mücadeleye destek vermeleri istemiyle görüşüyor, imza topluyoruz. Liselerden, dersanelerden, öğretmenlerden imza topluyor, onlara mücadelemizin neyi hedeflediğini anlatıyoruz.

Panelde okunan basın metni:

“Toplumun tüm duyarlı kesimlerini mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz!”

Birçok sorunu ortadan kaldıracak söylemiyle yürürlüğe sokulan üniversite sınav sisteminin bir çözüm yolu değil, biz lise ve dersane öğrencileri için başlı başına bir sorun olduğu artık gün gibi ortadadır.

Mevcut sınav sistemi geçen iki yıllık dönem boyunca, eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin derinleştirilmesine, başta meslek lisesi öğrencileri olmak üzere lise öğrencilerinin büyük bölümünün üniversite hakkının gaspedilmesine, özel dersanelerin ve özel okulların eğitimdeki ağırlığının artırılmasına, lise ve dersaneli öğrencilerin bir kördöğüşü ve rekabet ortamı içinde kişiliksiz, silik ve kendine güvensiz bireyler olmasına yolaçmıştır ve halen de yolaçmaktadır.

Bizler bu mevcut sistemden mağdur olan, haklarımızın ve geleceğimizin gaspedilmesine karşı duyarsızlaştırılmaya çalışılan lise ve dersane öğrencileri olarak, artık sessiz kalmayacağımızı, haklarımız ve geleceğimiz için “AOBP ve mevcut sınav sistemi kaldırılmalı”, “Savaşa ve silahlanmaya değil, eğitime bütçe”, “Her düzeyde eşit ve parasız eğitim”, “Herkes sınıvsız üniversite hakkı” olarak ifade ettiğimiz taleplerimizin gerçekleşmesi için mücadele edeceğimizi ilan ediyor, başta eğitim emekçileri ve öğrenci velileri olmak üzere, sendikaları, DKÖ'leri toplumun tüm duyarlı kesimlerini, mücadelemize destek vermeye çağırıyoruz!

*Eğitimde Fırsat Eşitliği İçin
Lise ve Dersane Öğrencileri İnisiyatifi*

İmza metni:

Öğrenci Seçme ve Yerleştirme Merkezi'ne...

Bizler üniversite sınav sisteminin yaratmış olduğu fırsat eşitsizliğinden doğrudan mağdur olan lise ve dersane öğrencileri olarak, mevcut sınav sisteminin ve yaratmış olduğu tüm eşitsizliklerin ortadan kaldırılmasını ve “Herkes sınıvsız üniversite” hakkının tanınmasını istiyoruz.

Boğaziçi Üniversitesi'nde militan direniş

Bir süre önce gözaltına alınan Sosyalist İktidar Partisi üyesi ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi Cihan Yücel, Cumhurbaşkanlığı seçimleri döneminde “*Bu memleket Demirel'den kurtarılmalıdır*” başlıklı ve SİP imzalı bildirileri dağıttığı iddiasıyla 16 Mayıs'ta gözaltına alınmış, 17 Mayıs günü 4. Sulh Ceza Mahkemesi'nce tutuklanarak, Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi'ne konulmuştu. SİP bu konuyla ilgili olarak, 30 Mayıs tarihinde İnsan Hakları Derneği'nde yaptığı açıklamada, dağıtılan bildirilerin ancak 11 Mayıs tarihinde, yani Cihan Yücel'in bu bildirileri dağıttığı iddia edilen tarihten 36 gün sonra toplatıldığını açıkladı.

Arkadaşlarına sahip çıkmaya karar veren Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri de olayın ardından bir imza kampanyası başlatmışlardı. Bu imza kampanyasının amacı üniversitedeki tüm öğrencilerin bu türden keyfi ve haksız uygulamalara karşı duyarlılığını artırmaktı. 31 Mayıs Çarşamba günü üniversitede buna yönelik bir basın açıklaması düzenlendi. Eyleme yaklaşık 150 öğrenci katıldı. Kuzey Kampüs yemekhanesi önünde saat 13:30'da basın açıklamasını okuyan öğrenciler arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler.

Pankart açarak üniversite dışına doğru yürümek isteyen öğrencilere çevik kuvvet ekipleri ve sivil polisler saldırdı. Bu saldırı sırasında öğrenciler polise copa yumruk, tekmeyle tekme militanca cevap verdiler ve dağılmadılar. Ancak bu saldırı sırasında 5 öğrenci gözaltına alındı.

Bu arada çevik kuvvet ekipleri öğrenci zannettikleri bir sivil polisi de yerlerde sürükleyerek copladılar. Bu durum farkına varıldığında, “iş kazası”na kurban giden sivil polis “çevik” arkadaşlarınca ayağa kaldırılırken henüz olayın şokunu üstünden atamamıştı.

Daha sonra bu saldırıyı protesto eden ve gözaltına alınanların serbest bırakılmasını isteyen öğrenciler oturma eylemi yaptılar ve halay çektiler.

Gençlik, saldırıları geri püskürtmek konusunda hukuk ve soruşturma terörüne karşı bu türden eylemlerin genel bir tarza dönüştürmeli, tutuklama, soruşturma gibi cezaları kendi elinde bir karşı saldırı silahına dönüştürebilmelidir.

Liselilerden AOÖBP'yi protesto girişimi

27 Mayıs Cuma günü saat 17:00'de, Ağırlıklı Orta Öğretim Başarı Puanı (AOÖBP) uygulamasını protesto etmek isteyen 30 kadar lise öğrencisi, Kartal Meydanı'nda toplandı. Ancak basın açıklaması ve yürüyüşe izin vermeyen polis 22 öğrenciyi gözaltına aldı.

Bilindiği üzere üniversiteye giriş sınavında uygulanan AOÖBP düz liselerin, dolayısıyla işçi-emekçi sınıfı tabanlı öğrencilerin tümüyle aleyhine işleyen bir saldırıdır. Bu saldırıyı göğüslemek, hatta daha fazlasıyla “sınıvsız üniversite” hakkını kazanabilmenin yolu ise birleşik örgütlü bir mücadeleden geçmektedir.

Hacettepe Şenliği'nde hücreye hayır!

Hacettepe Üniversitesi'nde düzenlenen Kültür ve Sanat Şenliği'nde, 25 Mayıs günü, Beytepe Hücrelere Hayır Platformu, “F tipi cezaevi sessiz ölümdür” pankartı açtı. 2000 kişinin katıldığı şenlikte bu sırada “Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık” ve “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz” sloganları atıldı.

Hücre tipi cezaevi saldırısının gündemde olduğu şu dönemde buna karşı öğrencilerin oluşturdukları bağımsız platformlarla yürüttükleri faaliyet ve eylemler, öğrenci gençliğin mücadelesinin politikleşmesi ve hücrelere karşı mücadelenin bir ayağının daha örülmesi açısından oldukça anlamlıdır.

Siyonizmin Güney Lübnan yenilgisi:

Emperyalist “barış süreci”nin iflası

Siyonizme karşı kazanılan zafer

Güney Lübnan'da işgalci İsrail ordusu ve onun maşası Güney Lübnan Ordusu'nun uğradığı yenilginin yankıları devam ediyor. Lübnan ve Filistin halkları siyonist yayılcılığa karşı ağır bedeller ödenerek elde edilmiş olan bu zaferi kutlarken, emperyalist güçler ve İsrail Ortadoğu politikalarının önünü açmak için yeni taktikler belirlemeye çalışıyorlar. Diğer taraftan, Filistin özerk idaresi de, oluşan bu yeni ortam ve koşullara ayak uydurmanın güçlükleri ile başbaşa kalmış bulunuyor. Çünkü, uzun yıllardır teslimiyetin, çöküşün ve tasfiyeciliğin egemen kılındığı Ortadoğu'da işgalci-ihakçı güçlere karşı kazanılmış olan bu zafer, bölgede yeni bir atmosferin doğmasına, yeni bir mücadele dinamiğinin oluşmasına yol açtı. Dolayısıyla, '90'lı yılların başında FKÖ-İsrail antlaşması ile devreye konan ve o günden bu yana değişik inisiyatifler aracılığıyla sürekli takviye edilen “çözüm süreci” toplu bir tıkanma yaşıyor.

Siyonizmin Lübnan yenilgisinin anlamı

Lübnan'da 22 yıl boyunca sürdürülmüş kararlı ve sabırlı direnişin bir ürünü olarak elde edilmiş olan bu zaferin muhtevası, salt İsrail ordusunun ülkenin güneyindeki tampon bölgeden kovulması ile sınırlı değildir. Eğer öyle olmuş olsaydı, işgalin son bulmasıyla birlikte Lübnan dosyası kapanmış olacaktı. *Milliyet* gazetesi dahi “İsrail ne yapacağını bilemez konumda” diyerek gelişmeleri aktarırken, Özgür Politika yazarları sorunu, “Lübnan'da iflas eden koruculuktur” düzeyine indirgeyerek irdelemeye çalışıyor. Oysa, Lübnan işgali başlangıçtan beri Ortadoğu sorununun organik bir parçasını oluşturdu ve bu karakterini korumaya devam ediyor. Çünkü, Ortadoğu'da onyıllardan beri birbirleriyle örtüşen, çakışan ve hatta birbirini tamamlayan iki strateji güdülmektedir. Birincisi İsrail'in yayılcı politikası, ikincisi ise emperyalizmin egemenliğini pekiştirme çabalarıdır. Bu iki arayış kendini bir bütünlük içinde ifade etmektedir. İsrail'in politikasını ve emperyalist güçlerin hesaplarını birbirinden ayırmak güçtür. Bu nedenle, Lübnan'da yaşanan hezimet konjonktürel bir kriz değil, emperyalizmin ileri karakolu İsrail'in çıkarlarına ve egemenliğine endeksli toplu “çözüm” senaryosunun bozguna uğramış olmasıdır. Zira, Oslo Antlaşması ile Filistin sorunu üzerinden icrasına başlanan bu senaryo, özünde, bölgenin sayısız karmaşık sorunlarını birbirinden ayırıştırarak tek tek çözümlemeyi hedefliyordu.

Bu nedenle, Güney Lübnan işgalinin son bulması, ancak bu bütünün bir uzantısı, onun ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirildiğinde esas anlamını bulabilir. İsrail'in 22 yıllık bir ısrardan sonra Lübnan'da askeri bozguna uğraması, onun yayılcı, ilhakçı politikasının bozguna uğraması demektir. İsrail hükümetinin geri çekilmeyi önden ilan etmiş olması, sonucu değiştirmemektedir. Zira sorunun sıradan bir sınır ötesi sataşma olmadığı açıktır. Başka bir ifade ile, FKÖ'nün diz çöküşü eşliğinde Ortadoğu'da başlatılan

...emperyalist senaryonun üstelik bir askeri hezimet eşliğinde iflas etmesi, Ortadoğu'da direniş ve mücadele dinamiklerine yeni ufuklar açmış buluyor. Her soydan gericiliğin bir deneme tahtası olarak kullandığı bölgede mücadeleyi besleyecek nesnel olanakların fazlasıyla mevcut olduğunu Lübnan örneği gösterdi. Bu canlanmasının ilk faturasını ödeyecek olan, Filistin özerk idaresidir, onun başını çektiği teslimiyet ruhudur.

sözde barış sürecinin açıktan can çekişmeye başlamış olması, ne Lübnan, ne Filistin, ne de bir başkasının bölge genelinden soyutlanabilir tekil meselesidir.

Filistin sorununda emperyalist çözümün akıbeti

İsrail'in Lübnan'daki çıkmazını ağırlaştıran faktörlerden birisi, hatta esası Filistin sorunu konusunda yaşadığı tıkanıklıktır. FKÖ ile İsrail'in pazarlık masasında buluşmaları ve bu buluşma üzerinden yürütülen aldatıcı kampanya Ortadoğu halkları üzerinde derin etkiler yaratmıştı. FKÖ'nün önderi Yaser Arafat, başta Beyaz Saray olmak üzere, emperyalist metropollerin başkentlerinde bir devlet başkanı gibi karşılanmaya başladığında, Filistin davasının ve ona bağlı olarak genelde Ortadoğu sorununun kalıcı bir çözüme kavuşma sürecine girdiği sanıldı. Emperyalist çözüm formülü etrafında direniş odaklarını köreltmek amacıyla bir umut dinamiği oluşturulmaya çalışıldı. Ne de olsa, onyıllar boyu terörist örgüt muamelesi görmüş, İsrail'in yanısıra emperyalist güçlerin ve gericici Arap rejimlerinin ortaklaşa saldırdıkları FKÖ, bundan böyle pazarlık masasında görünürde saygın bir taraf olma konumu kazanmıştı. Bu sansasyonel ve medyatik mizansen, başta Filistin kurtuluş hareketi olmak üzere Ortadoğu'daki tüm direniş odakları üzerinde son derece olumsuz etkiler yarattı, toplu bir tasfiye sürecinin başlangıcına dönüştü. Filistin halkına taviz veriliyormuş intibası yaratılarak bölgedeki tüm devrimci, direnişçi dinamikler dinamitlenmeye çalışıldı.

Eğer bu dökülme yaşanmış bir yenilginin ürünü olsaydı, sonuçlarını farklı değerlendirmek ve yaşanan süreci yenilginin faturası olarak anlayışla karşılamak mümkün olurdu. Çünkü, Filistin direniş hareketi yalnızca İsrail'in saldırılarına hedef olmamış, tüm emperyalist güçleri de karşısında bulmuş, yanısıra gericici Arap rejimlerinin sistematik ihanetlerinin hedefi haline gelmişti. Oysa, emperyalizmin dayattığı çözüm formülü, FKÖ'nün başını çektiği toplu teslimiyetin, ihanetin ve diz çöküşün bir karşılığı olarak gündeme

geldi. Devrimci direnişin yerini utanç verici bir teslimiyetin ve işbirliğinin alması doğal sonuçlarına dayanmakta gecikmedi. Dün direnişin başını çeken önderler, bugün kendilerine teslim edilen bölgelerde ve Arafat'ın önderliğinde, bir hırsız hükümeti oluşturdu. Filistin halkı ile özerk idare arasındaki gergin ilişkiler, Hamas'ın sürekli güçlenmesi bunun en somut kanıtıdır. Ömrünü mücadele alanlarında, cezaevlerinde, sürgünlerde tüketmiş olan Filistin halkının, önderliğin gerilla kamplarından lüks turistik tesislerin işletmesine, kumarhanelerin idaresine geçmesine uzun süre tahammül göstermesi mümkün değildi.

“Barış süreci”ne ilişkin yayılan sahte umutlar çöktü

Böylece, Oslo süreci ile bölge halklarına, özellikle de Filistinlilere dayatılan oyalama süreci tıkanmış, yaratılan sahte umutlar çökmüş bulunuyor. Çünkü, aradan geçen süreçte, sözkonusu çözüm formülünün, Filistin halkının en temel haklarının tanınması yerine, İsrail'in yayılcı, ilhakçı politikasını meşrulaştırdığı ve teminat altına aldığı ortaya çıktı. Kitleler emperyalizmin icazeti ile yaratılan Filistin özerk idaresinin esas karakterini de görmeye başladılar. Dahası, Filistinli emekçiler öfkelerini Hamas gibi örgütlerin potasına akıtarak, Arafat yönetimine karşı

ayrı bir mücadele cephesi açmak zorunda kaldılar. Bu nedenle, Arafat'ın polis teşkilatının temel misyonu, kitle hareketini bastırmaya, baştan aşağı çürük olan özel idare kurumlarının güvenliğini sağlamaya dönüştü. Filistin-İsrail ilişkileri üzerinden somut bir biçimde kanıtlanan bu aldatmaca yalnızca Filistin emekçilerinin, özellikle de gençlerinin beslediği umutları suya düşürmekle sınırlı kalmadı. Bu fiyasko, bölgedeki değişik direniş ve mücadele odaklarının yeniden canlanmasını kolaylaştırdı ve hızlandırdı.

İsrail'in bölgedeki çıkmazı iç politikada da krize yolaçıyor

İsrail'in iç politikasında son yıllarda görülen tıkanıklıklar ve yaşanan krizler de bunun bir sonucudur. Oslo'da başlatılan sürecin öngörülen tempo ile uygulanmasının imkansızlığının anlaşılmasıyla birlikte, İsrail'de iç politik sorunların ve çelişkilerin ölçeği artmaya başladı. İsrail halkının Güney Lübnan'dan geri çekilme talebi, sürekli savaş atmosferine karşı biriken tepkisi, hükümetin yayılmacı ve saldırgan politikası ile açıktan çelişir bir düzeye ulaştı. Egemen sınıfların bir bölümü, özellikle Kolonlar ve Sefarad (Kuzey Afrika kökenli yahudiler) kökenli kesim saldırgan politikaya ağırlık vermek isterken, Aşkenaz (Doğu Avrupa kökenli yahudiler) kültüründen gelen kesim yeni iktisadi ufukların açılmasına, tecritten çıkmaya hizmet edecek uzlaşmalara girmeyi tercih eder bir konuma geldi. Koalisyon ortaklarının birbirlerine düşmeleri, sonucu değiştirmeyen erken seçim sonuçları ve Netanyahu hükümetinin saldırganlığı, adım adım çıkmaza girildiğinin işaretleri oldu. Nihayet İşçi Partisi önderliğinde ve Ehud Barak başkanlığında bir atılımda bulunmak için varılan mutabakat da aynı çelişkileri barındırıyor. İsrail ordusunun en yüksek rütbeli generali Ehud Barak, bir yandan askeri kariyeriyle toplumun en gerici kesimlerine güven vermeye, öte yandan İşçi Partisi etiketiyle de ülke içinde ve dışında itibar kazanmaya çalışıyor.

Ortadoğu'daki güncel gelişmeler bütünlüğü içerisinde kavranabilir

Kilitlenen ve dolayısıyla mücadelenin yeniden canlanmasını teşvik eden sürecin bir ürünü olarak Filistin halkı yeniden ayaklanmış durumda. İsrail ordusu 22 yıldır işgal altında tuttuğu Güney Lübnan'dan adeta kaçarak çekildi. İsrail'in beşinci kolu konumundaki Güney Lübnan Ordusu'nun milisleri çil yavruları gibi dağıldılar. Kimleri ailelerini alarak İsrail'e sığınmaya çalışırken, çoğu da silahlarıyla birlikte teslim oldu. Terkedilen bölgeye Lübnan ordusunun ya da BM gücünün girmesine fırsat verilmeden, Hizbullah gerillaları kontrolü ele geçirdiler. BM gücü Finul'u kalkan edinerek bölgeye yeniden yerleşmek niyetinde olan emperyalist güçler, gelişmelerin hızlanması sonucu şimdilik fırsatı kaçırmış bulunuyorlar, sürecin neresine müdahale edeceklerini bilemez konumdalar.

Güney Lübnan'ın işgalinin son bulması üzerinden yaşanan gelişmeler bir kez daha gösteriyor ki, Ortadoğu sorunu birbirlerinden ayrıştırılmaz boyutlardan oluşuyor. Güncel gelişmeler ancak bu tablonun birer parçası olarak ve organik ilişkileriyle birlikte değerlendirildiklerinde, gerçek anlamı görülebiliyor. Ortadoğu'da her taşın altında emperyalizmin parmağının olduğunu kanıtlamak gereksizdir. Doğal enerji kaynaklarına sahip ve stratejik açıdan dünyada eşine az rastlanır bir önemi olan Ortadoğu'da, emperyalizmin stratejik politikasının özünü "böl ve yönet" oluşturuyor. Emperyalist güçler bu politikayı belli bir aşamaya kadar bölgeye doğrudan yerleşerek, müdahale ederek icra ettiler. Ancak, bölge halklarının mücadelesi emperyalist güçlerin doğrudan müdahalesini ve fiziki mevzilenmelerini tehlikeye

düşürdü, Lübnan'da olduğu gibi yer yer imkansızlaştırdı. Bu nedenle, aynı politikanın bu kez araçlar aracılığıyla, ileri karakollar vasıtasıyla icrasına başvurulmak zorunda kalındı. Sorun bu bağlamda ele alındığında, İsrail'in politikasının özü ve ona emperyalist güçler tarafından verilen koşulsuz desteğin gerçek nedenleri kolayca anlaşılır. Bu rolü bölgede sayısız gerici rejim de, olanakları ve belirlenen sınırlar çerçevesinde, oynamaya çalışmaktadır. Ama sıralamanın başında İsrail'in yer aldığı tartışmasıdır.

Ortadoğu "barış süreci"nin arka planı

Emperyalizmin bölgede saptadığı bu misyonu İsrail tarihi boyunca salt şiddet politikasına dayanarak, direniş hareketlerine ve gerici Arap rejimlerine saldırarak yerine getirdi. Ancak saldırı politikasının yerel süreçleri kontrol etmenin kalıcı bir aracı olamayacağı zamanla ortaya çıktı. Çünkü, bir taraftan İsrail kendisini bölgesel bir güç olarak kanıtlayıp, konumunu sağlamlaştırırken, öte yandan özellikle iktisadi ilişkiler bakımından tecrit edilmiş bir konumda buldu. Genelde bölgede İsrail'e karşı ortak bir cephenin zımni oluşumu, herşeye rağmen direniş dinamiklerinin canlılıklarını koruması, salt şiddet politikasının sınırlarını ortaya koydu. Birçok Arap rejiminin el altından İsrail'le geliştirdikleri ilişkiler de genel yapıyı bozacak bir düzey kazanmadı.

İsrail'in içinde bulunduğu ablukanın kırılması, dolayısıyla emperyalizmin Ortadoğu politikasına yeni bir nefes aldırma ihtiyacı '90'lı yılların başına, yani Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrası sürece denk düşer. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının genelde kitleler, özellikle de devrimci dinamikler üzerinde yarattığı etki, İsrail ve onun destekçilerine elverişli koşullarda uzlaşma yapma fırsatı tanıdı. Ayrıca, bölgedeki birçok direniş hareketinin ilham kaynağı ve destekçisi olan İran devriminin İran-İrak savaşının ardından dinamiğini kaybetmiş olması da, bu süreç için ek ama önemli bir faktör oluşturdu. Dolayısıyla. İsrail-FKÖ ilişkilerinin bu dönemde değişmesi tesadüf değildir. Nihai amaç, yıllar boyu zorla kazanılmış mevzileri pazarlık masasında meşrulaştırmak ve kalıcı kılmaktır. Oslo'da başlatılan sürecin arka planı böyle bir perspektife sahiptir. Bu düzeyde de İsrail'in çıkarları ile emperyalizmin Ortadoğu politikasının gerekleri örtüşmektedir. Ortadoğu üzerinde yapılan bu hesaplara ve atılan adımlara paralel olarak, ABD, İsrail ve Türkiye arasında oluşturulan askeri stratejik ittifak, bölgede nasıl bütünlüklü bir senaryonun uygulanmak istendiğini ayrıca göstermektedir.

Emperyalist güçler ile İsrail'in ortaklaşa belirledikleri Ortadoğu politikası bölgede ilkin ciddi pürüzlere yol açmadan Filistin sorunu üzerinden uygulanmaya konmaya başlandı. Böylece, pazarlık ve uzlaşma dinamiğinin açtığı yolda en ciddi sorunların, örneğin Suriye-İsrail ve Lübnan sorunlarının tek tek ve ardarda aynı yöntemle sonuçlandırılacağı umuldu. Başka bir ifadeyle, "böl ve yönet" politikasına "böl ve

çöz" yöntemi eşlik etti. Çünkü, pazarlık masasında tarafların topluca (Filistin, Suriye, Lübnan, vb.) muhatap alınmalarının direnmeyi cesaretlendireceğinden, kamçılayacağından korkuldu. Ama Lübnan'dan geri çekilmenin Suriye ile bir anlaşmaya endekslenmesinden de geri durulmadı.

Emperyalist-siyonist "barış"ın iflası

Ancak, masa başında yapılan hesaplar, çizilen krokiler bölgenin keskin çelişkileri karşısında tuz buz olmaktan ve zamanla iskartaya çıkmaktan kurtulamadı. Emperyalist güçlerin birbirlerinden soyutlayarak çözüm masasına yatırmak istedikleri sorunlar arasındaki organik bağlar kendisini ortaya koymakta gecikmedi. Ortadoğu'yu karakterize eden uzlaşmaz çelişkilerin varlığına son dönemde direniş dinamiklerinin yeniden canlanması eşlik etti. Suriye yönetimi kendisine dayatılan koşullara sabırla direnmesini, gizli sürdürülen görüşmeleri sürüncemeye sokmasını bildi. Zira Şam yöneticileri kendilerine karşı Golan konusunda bir koz olarak kullanılmaya çalışılan Lübnan işgalinin İsrail için bir ateşten gömleğe dönüştüğü herkesten iyi biliyor ve görüyorlardı.

Ayrıca, Lübnan'da işgale direnen güçler kitlelerin yoğun ve aktif desteğini görmeye devam etti.

Uluslararası düzeydeki gelişmeler ve emperyalizmin Ortadoğu'da uygulamak istediği

çözüm planı, yerlerinden yurtlarından kovulmuş kitleler için fazla bir anlam taşıyor, dahası onları pek ilgilendirmiyordu. Onlar için en somut, en ivedi ve hiçbir yönü ile pazarlık konusu edilemeyecek olan talep, evlerine ve topraklarına bir an önce geri dönmektir. Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazır olduklarını kanıtladılar. 22 yıllık süreçte bu talep uğruna bedel ödemek Lübnan halkı için artık bir olağan reflekse dönüşmüştü. Bu kavgayı kim daha ileri taşırsa, etiketi ne olursa olsun, onun etrafında kenetlenmek Lübnan işçilerinin, emekçilerinin, köylülerinin, gençlerinin gelenekleşmiş politikası oldu. İsrail'de ise işgal boyunca tam tersi bir atmosfer hakim oldu. İsrail'in bir devlet olarak,

gerideki hesabı ve kaygısı ne olursa olsun, vatandaşlarının yaşamına verdiği değer ve bu konudaki hassasiyetiyle dünyada benzerine ender rastlanan bir örnektir. Bir İsrail vatandaşı saldırıya uğradığında ülkede kıyamet kopar, toplumu bir intikam hırsı sarar. Lübnan'ı işgal etmesinden bu yana savaşta yaşamını kaybeden İsrail askerlerinin sayısı bin civarındadır. Gerilla savaşı ile karşı karşıya kalındığı 22 yıl boyunca verilen bu kayıp miktarı hiç de yüksek değildir. Buna karşın İsrail halkı, Lübnan işgalini Vietnam, Afganistan, Cezayir savaşlarıyla kıyaslamakta tereddüt etmemektedir. Bir İsrail askerinin burnu kanadığında, olay kamuoyunda ciddi sıkıntı yaratıyor, hükümeti zor duruma düşürüyordu. İsrail halkının bu tavrı da İsrail'in Lübnan politikasını çıkmaza sokan bir başka faktör oldu.

Bölgedeki son gelişmeleri hızlandıran, daha doğrusu fitili ateşleyen faktör, bir kez daha Filistin halkının direnişi oldu. İsrail cezaevlerinde bulunan mahkumlarla dayanışmak için seferber olan Filistin

halkı sokağa dökülmekle, pamuk ipliği ile örülmüş tezgahın çökmesine yolaçtı. Çünkü cezaevleri konusunda gündeme gelen ve intifadayı çağrıştıran bu mücadele dalgasının gerisinde, Filistin halkının en temel hakları durmaktadır. Beklenmedik bir anda, Ehud Barak'ın Lübnan'dan geri çekilmeye hazırlandığı bir sırada, İsrail'in Filistin halkı ile karşı karşıya gelmesi ve Arafat yönetiminin acizliğinin bir kez daha açığa çıkması, İsrail'in bir başka cephede Lübnan'da çökmesini kolaylaştırdı. Bu gerginlik ayrıca Güney Lübnan işgaline direnen güçlere moral verdi.

Gizlenmeye çalışılan emperyalizmin Ortadoğu politikasının iflasıdır

İsrail ordusunun Güney Lübnan'dan kaçmak zorunda kalması ve onun çömezliğini yapan Güney Lübnan Ordusu'nun anında çökmesi, gerek Arap dünyasında gerekse de uluslararası sermaye medyasında aynı yoruma tabi tutulmaktadır. İsrail ordusu tarihinin ilk yenilgisini aldı, Çahal ilk kez bir savaşı kaybetmiştir, denilmektedir. İsrail'in eteklerine tutunan gerici Arap rejimleri bile askeri zafer çılgınlıkları atmakta, kazanımdan pay çıkarmaya çalışmaktadırlar. Gelişmeleri bu şekilde yorumlamak elbette isabetsiz değildir. İddialı bir işgal ordusu, işbirlikçileri ile birlikte gecenin karanlığında, çoğunlukla silahlarını terk ederek kaçmak zorunda kalmıştır.

Fakat bu yoruma ilişkin iki gözlem yapmak gerekiyor. Birincisi sorunun askeri boyutunun koro halinde önplana çıkartılmasıdır. İsrail'in Lübnan'daki askeri hezimetinden gerici Arap rejimlerinin hissesine zerre kadar bir pay düşmemektedir. Zafer, İsrail ordusunun her karşı karşıya geldiğinde ezip geçtiği bu köhne rejimlerin değil, direnen ve savaşan kitlelerindir. On yıllardır bu işbirlikçi rejimler yüzünden yenilgiye, aşağılanmaya maruz kalan Arap halkları, direnerek, ağır bedeller ödeyerek Lübnan'da kazandıkları zaferi layıkıyla kutluyorlar.

Benzer bir değerlendirmeyi İsrail'in yanında yer alan emperyalist güçler de yapıyorlar. Onlar da sorunu İsrail'in askeri yenilgisinden ibaret görüyorlar. Bu yorumun İsrail'i de hiç rahatsız etmediği görülüyor.

Sorunun bu düzeyine ilişkin ikinci bir gözlemlerde bulunmanın can alıcı bir önemi var. Zira, özelde Lübnan işgali, genelde Ortadoğu sorunu sadece askeri kriterlerle değerlendirilemez. Gelişmeler karşısında böyle bir tavır takınılmasının çok somut nedenleri vardır. Emperyalizmin Ortadoğu'ya ilişkin bütünlüklü bir politikası olduğunu ve bunu İsrail aracılığıyla icra etmeye çalıştığını ifade etmiştik. Emperyalizmin bu politikası toptan iflas etmiş ve İsrail'in misyonunu oynamakta ne kadar zorlandığı ve çıkmaza saplandığı ortaya çıkmıştır. Sorunun bu yönünü, yani esasını dikkatlerden kaçırmak, tartışmaya açmamak için, gelişmeler sadece İsrail'in askeri hezimetini düzeyine indirgemektedir. Bu yorumlama İsrail'i hiç rahatsız etmemektedir, zira her an bölgenin askeri bakımdan tek süper gücü olduğunu kanıtlayabilecek durumdadır.

Emperyalist planların iflası mücadele dinamiklerine yeni ufuklar açıyor

Emperyalizmin Ortadoğu politikasının genel plandaki iflası, doğal olarak onun bölgedeki gelişmelere müdahale olanaklarını sınırlamış ve zora sokmuş bulunuyor. İsrail'in Lübnan'dan geri çekileceği resmen açıklanmış, geri çekilme somut bir takvime de bağlanmıştı. İnisiyatif elden kaçırılmadan

gerçekleştirilmesi planlanan geri çekilmeye paralel olarak, boşaltılan bölgeye BM gücünün yerleştirilmesi hedefleniyordu. Zira '84 yılında ABD ve Fransız birlikleri tam bir hezimet yaşayarak Lübnan'ı terk etmek zorunda kalmışlardı. Her iki emperyalist gücün filoları Akdeniz açıklarından Lübnan'ı füze yağmuruna tutmuştu. O tarihten bu yana, özellikle eski sömürgeci güç Fransız emperyalizmi, Lübnan'da söz sahibi olabilmek için bölgeye geri dönme fırsatı kolluyor. Ancak bu geri dönüşün BM etiketi altında tasarlanan senaryosu bozulmuş durumda. Fransız birliklerinin BM üniforması giymelerine fırsat vermeden, hedeflenen mevzileri Hizbullah gerillaları ve Lübnan halkı ele geçirdi.

Bölgede mücadele olanaklarının artmaya başladığı bir dönemde emperyalist müdahalenin güçleşmesinin yanısıra, Fransız Başbakanı Lionel Jospin'in geçen Mart ayı başında Filistin'e yaptığı ziyaretin anısı da tazeliğini koruyor. Jospin ziyareti sırasında İsrail'in saldırgan politikasını açıktan savunmuş ve ona karşı tüm direniş girişimlerini terörizm olarak değerlendirmişti. Bölgede bir isyan atmosferi yaratan, tüm Arap dünyasında yoğun tepkilere yolaçan bu tavır, Fransa'nın hareket alanını ayrıca daraltan bir rol oynadı. Ancak halen fırsatın yakalanacağı umuluyor. Bu nedenle Jacques Chirac son günlerde telefon diplomasisine ağırlık vererek Arap rejimleri nezdinde destek arıyor, Fransız birliklerinin hedef alınmaması için teminat, BM'lerden tam yetki vb. istiyor.

ABD emperyalizminin tavrı ise biraz daha farklı. Washington, Somali çıkartmasından bu yana dış

müdahaleler konusundaki politikasında değişiklik yapmış durumda. ABD yöneticileri kriz alanlarına, ilk aşamadan itibaren doğrudan ya da BM gücü üniformasıyla Amerikan askeri göndermeyi tercih etmiyor. Örneğin, Sierra Leone konusunda Beyaz Saray, ne pahasına olursa olsun, BM'nin emrine kesinlikle Amerikan askeri vermeyeceğini, müdahaleye sadece lojistik destekte bulunabileceğini açıkladı. Washington'un bu politikası, asker kaybını sınırlayarak, hem ABD kamuoyunu baştan çıkarmayı, onu militarist müdahale lehine seferber etmeyi kolaylaştırıyor, hem de saldırının ölçeğini yüksek tutma avantajı sağlıyor. Balkan savaşı, bir bakıma, ABD emperyalizminin bu yeni taktiğinin en somut icrası oldu. Ünlü Apache helikopterleri olmasaydı, Balkanlarda ABD askeri ölmeyecekti.

Sonuç olarak, emperyalist senaryonun üstelik bir askeri hezimet eşliğinde iflas etmesi, Ortadoğu'da direniş ve mücadele dinamiklerine yeni ufuklar açmış buluyor. Her soydan gericiliğin bir deneme tahtası olarak kullandığı bölgede mücadeleyi besleyecek nesnel olanakların fazlasıyla mevcut olduğunu Lübnan örneği gösterdi. Bu canlanmasının ilk faturasını ödeyecek olan, Filistin özerk idaresidir, onun başını çektiği teslimiyet ruhudur. ABD emperyalizminin ve İsrail'in desteği sayesinde ayakta duran Arafat köhne konağına kapanmış durumda. İsrail'in Lübnan'da uğradığı hezimet yok sayarken yüzü bile kızarmıyor. Arafat olayı, Ehud Barak hükümetinin '78 yılında alınmış 425 no'lu BM Güvenlik Konseyi kararının uygulamasından, dolayısıyla bölgede barışa doğru bir adım atmasından ibaret görüyor. Arafat Lübnan halkının zaferini selamlamaya dahi cesaret edemiyor. Ama bu ruhsuzluk Filistin halkının direnişini kösteklemek yerine öfkesini bileyecek, teslimiyetten hesap sormasını teşvik edecektir.

Diğer taraftan, dikkatleri bir kez daha üzerinde yoğunlaştıran Ortadoğu'daki direniş ve mücadele dinamikleri Filistin halkının haklı mücadelesine yeni ufuklar kazandırmakla sınırlı kalmayacaktır. Bu canlanmanın dünya genelinde bir hareketlenmenin, bir kaynaşmanın yaşandığı bir dönemde gündeme gelmiş olması ayrı bir anlam taşımaktadır. Geçmişte Filistin halkının mücadelesi, Ortadoğu'da yazılan direniş destanları, dünyada emperyalist haydutluğa karşı mücadeleye güç veriyor, örnek alınıyordu. Yeni süreç, bölgedeki hareketlenmenin uluslararası düzeyde yankı bulmasını, etkileyici, cesaret verici bir cereyana dönüşmesini kolaylaştıracaktır. Bu nedenle, emperyalizmin hesaplarının Ortadoğu'da bozulmuş olması, Afrika, Asya, Güney Amerika vb. bölgelerde hızla yeşeren mücadele dinamikleri için de bir kazanımdır.

Proletarya partisinin manifestosu devrimci programa bin selam!

Komünistler partiyi kazanmadan devrimi kazanamayacaklarının bilinciyle hareket ettiler. Bu perspektifle uzun yıllar işçi sınıfının devrimci partisini yaratmak için çaba harcadılar.

Modern revizyonizmin çöktüğü, tasfiyeciliğin boy verdiği bir dönemde komünistler, ısrarla ve inatla proletarya sosyalizmi vurgusunu yaptılar. İşçi sınıfı ve emekçiler için kapitalizmin yerini alması zorunlu bir devrimci toplumsal hedef olan sosyalizme ulaşmanın bir aracı olan partiye ulaşmak için sabırlı ve inatçı bir çaba harcadılar. Sosyalizm ile işçi sınıfının organik birliğini sağlamanın aracı olan partiyi yaratma sorumluluğuyla "Herşey parti için!" şiarını güncelleştirdiler.

Lenin'in "devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" ilkesi içselleştirildi. Onbir yıllık ideolojik, teorik birikimimizin ve örgütsel şekillenmemizin ürünü olan partimizin kuruluşu dosta düşmana ilan edildi. İşçi sınıfının kurmayı olan parti yaratıldı.

İşçi sınıfı artık yalnızca komünist partisine kavuşmamış, aynı zamanda devrimci programına da kavuşmuştur. "Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltile devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanidir."

Programa verilen önemi anlamak için "TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri"ne bakmak yeterlidir. Program tartışmaları komünist basında zengin tartışmalarla belgelenmiş, kitaplaştırılarak devrimci kamuoyuna sunulmuştur.

Program tartışmaları ve incelemelerinde çok zengin bir materyale başvurulmuş, dogmatizmden ve şablonculuktan özenle kaçınılmış, marksist bilimsel yöntem kullanılmıştır. Partinin temel taktikleri, politikaları ve stratejisi titiz bir şekilde ele alınmış ve tartışılmıştır. Kapitalizmden emperyalizme, toprak sorunundan ulusal soruna, toplumsal sorunlardan devrimin karakterine kadar her bir sorun bir irade olarak karara bağlanmıştır. Programımızın bir diğer önemli yönü ise, devrim tarihi ve deneyimleri üzerinden şekillenmiş olmasıdır. Sonuçta programımız ideolojik-teorik birikimimizin süzülmuş bir ürünü olmuştur.

Programımız, herşeyden önce partimizin irade ve eylem birliğinin zeminidir.

Programımız, kurulu düzene karşı bir savaş ilanidir.

Programımız, tüm gerçek devrimcileri tek parti altında birleştirmeye ve savaştırmaya çağırır.

Programımız, işçi sınıfını ve emekçileri komünist işçi partisi etrafında birleştirmeye ve savaştırmaya çağırır.

Programımız, proletarya iktidarının önündeki engelleri aşmanın yolu ve yöntemidir.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin devrimci programı!

Artık bunun coşkusu, sorumluluğu ve bilinciyle mücadele edeceğiz. Artık, bir yoldaşın da söylediği gibi, "bir komünist on kişilik iş yapmak zorundadır." Artık söz önemini yitirmiştir, sıra eylemedir. Bunun bir gereği olarak programımızı en geniş kitlelere ulaştırmakta, onların gündemine sokmaktır. Bunun için her yolun ve yöntemin kullanılması gerekmektedir.

Programımızı diyalektik bütünlüğü içersinde kavramalı, program bilincini geliştirmek için yoğun bir çaba harcamalıyız. Bu bilinç bizi sarsılmaz bir biçimde birbirimize kenetleyecektir.

"Komünistler kendi görüşlerini ve amaçlarını gizlemeye tenezzül etmezler. Hedeflerine ancak şimdiye kadarki tüm toplum düzenininin zorla yıkılması yoluyla ulaşabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim karşısında titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var."

Partili olmak, partili kimlikle mücadele etmek, "uğruna bedeller ödenecek" bir davanın aracını kazanmış olmanın sorumluluğunu taşımak bir onurdur. Bu onur için her zaman vardım, her zaman varolacağım.

M. Şafak /İstanbul

Devrimci program altında birleşmekten ve savaşmaktan başka yolumuz yok!

Sermayenin faşist diktatörlüğü ömrünü uzatabilmek için bizi fabrikalarda, atelyelerde, işletmelerde iliklerimize kadar sömürmektedir. Bu sayede çürümüş ve kokuşmuş düzenini ayakta tutabilmektedir.

Çalıştığımız Küçükköy Sanayi Sitesi'nde yaklaşık 4-5 bin işçi çalışmaktadır. Sendika, sigorta, iş güvencesi vb. sosyal haklarımız bulunmamaktadır. Bizim çalıştığımız işyerinde ise yaklaşık 100 kişi çalışmaktadır.

Haftanın 6 günü sabah 8:30'dan akşam 20:00'ye kadar sömürülmekteyiz. Öğle paydosları/yemeği için çok kısa bir zaman verilmektedir. Yemeğimizi neredeyse makinaların başında yemekteyiz. Bu çalışma koşulları, sadece bizim çalıştığımız işyerinde değil toplamda Küçükköy Sanayi Sitesi'nde uygulanmaktadır.

İşçi sınıfının devrimci partisinin göndere çektiği bayrağı selamlıyoruz. Bu bayrak, işçi sınıfının nasırlı elleri ile şekillenecektir. Programımızın "acil demokratik ve sosyal istemler" ile "Emeğin Korunması"na ilişkin bölümlerinde, bizim yaşadığımız (genelde her fabrikada yaşanan) sorunlara ilişkin yakıcı istemler bulunuyor. Örnek vermek gerekirse;

-7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası,

-Eşit işe eşit ücret,

-Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi vb.

İş güvencemizden sonra en büyük değerimiz olan emeğimizin korunması ihtiyacı, bu taleplerin aciliyetini ve yakıcılığını göstermektedir.

Yukarıda örnek verdiğimiz sorunlarımızı çoğaltabiliriz. Bu sorunlar karşısında ise yakınmak yerine, göndere çekilen bayrağın etrafında birleşmeli ve tüm işçileri birleştirmeye çalışmalıyız. Bunun için partili işçiler olarak elimizden geleni yapacağız..

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Parti'nin devrimci programı altında birleşelim, savaşalım!

***Küçükköy sanayi sitesinden
bir grup işçi***

Program devrimin güvencesidir!

Bin yıllardır süregelen sınıflar arası mücadele günümüz emperyalist-kapitalist sisteminde de varlığını şiddetlendirerek devam ettirmektedir. Bu mücadele, barbarlık düzeni tarihin çöplüğüne atılana kadar da sürecektir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın öncüsü olan parti ve onun programı bu savaşın yol göstericisidir. İşçi sınıfının devrimci programı, uğruna tereddütsüz ölünecek davaya olan inancımızın sembolü olarak önümüzde duruyor. Yolumuza ışık tutuyor. Parti ve onun programından aldığımız güçle yürüteceğimiz örgütlü mücadelemiz, emperyalist-kapitalist düzene karşı savaşımızda hiçbir engel tanımayarak sürecektir.

Partinin Ümit ve Habip yoldaşların örnek kişiliğinde somutlanan programı altında birleşerek savaşalım. Partinin yol göstericiliği, başarımızın ve devrimin güvencesi olacaktır.

Kırşehir'den komünistler olarak, sınıfın ve devrimin partisini ve programını coşkuyla selamlıyoruz.

Yaşasın Marksizim-Leninizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kırşehir'den bir komünist

Parti içinde muhalif olarak Nazım:

“Benerci kendini niçin öldürdü?”

Ön açıklama notu: Bu yazıda, eserdeki kişi kodlamalarının çözümü, tarafımdan yapılmış değildir. Gerek Emin Karaca, gerek Yalçın Küçük ve gerekse dönemi anlatan tarihsel belgelerde sözkonusu kodlamaların çözümü yapılmıştır. Bu bakımdan yazı, daha önceden yayınlanmış çözümlerin bir derlemesi niteliğindedir.

Nazım, daha şairliğinin ilk yıllarında sosyalizme gönül vermiş bir ozandır. Fakat onun devrimci kişiliği salt gönül vermekle, siyasal atmosferi uzaktan izlemekle ve durumu estetize ederek aktarmakla sınırlı değildir. Nasıl ki sanatında baş yapıtlar yaratmışsa, siyasal mücadelesinde de kıyıda köşede duran, körü körüne onun bunun ardına takılan sıradan bir parti üyesi olarak kalmamıştır. Parti içinde tartışan, tartıştıran, eleştiren, her zaman devrimci duruşu inşa etme çabasında olan ve kavgayı yönetmeye talip bir devrimci kişilik profili çizmiştir.

Nazım, dönemin sosyalizmi temsil etmek iddiasındaki tek gizli muhalif örgütü TKP'nin bir üyesi/yöneticisidir. Bu konumu, şair kişiliğinin oturduğu döneme denk düşer. Sosyalizm ve bu uğurda verilen mücadele, Nazım'ın kaleminde estetize olmuştur. Nazım'ın eserleri, dönemin devrimci gençlerinin elinde illegal ders notları misyonu yüklenmiştir. Dönemin tüm sosyal sınıflarından birçok genç, “Nazımseverlik”le sosyalizme gönül vermiş, bunların birçoğu mücadelede önemli yerler tutmuştur.

TKP içinde muhalif Nazım

1 Ocak 1925'te İstanbul'da toplanan TKP 2. Kongresi'ne, KUTV (Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi) delegesi olarak katılan Nazım, MK'ya seçilir. Fakat birkaç ay sonra çıkan Tahrir-i Sükûn Kanunu, partinin o zamana kadarki legal çalışmasını ortadan kaldırdığı gibi, birçok üyesini de tutuklayarak İstiklal Mahkemeleri'ne çıkarır. TKP henüz yola çıkar çıkmaz yediği bu darbeden sonra, durum değerlendirmesi amacıyla, 1926'da Viyana'da bir konferans toplar. Çeşitli kaynaklara göre, konferansta, Nazım ve partinin Genel Sekreteri Şefik Hüsnü'nün yanında, Baytar Mehmet, Hamdi Şamilof, Faik Usta ve Vedat Nedim Tör bulunmaktadır. İçeriği tam olarak bilinmemekle birlikte, konferansta Nazım, Genel Sekreter Şefik Hüsnü'yü şiddetli eleştirir. Burada, partinin bir an önce kongreye götürülmesi ve MK'nın seçimle belirlenmesi ilkesi karar altına alınır.

1929'a gelindiğinde kongre hala toplanmamıştır. Kongrenin toplanmasından umudunu kesen Nazım ve bir grup TKP'li, alternatif bir oluşum için toplanırlar. Böylece Şefik Hüsnü'ye karşı alternatif TKP'nin ilk adımlarını atmış olurlar. Komintern, Nazım'ın TKP'sine, grubu dağıtması ve olanaklarını Şefik Hüsnü TKP'sine devretmesi talimatını gönderir. Nazım talimata uymaz. Böylece Nazım ve birlikte hareket ettiği yoldaşları, Komintern'in Türkiye seksiyonu olarak tanımladığı Şefik Hüsnü TKP'sinden resmen de atılmış olurlar.

Aynı süreçte Şefik Hüsnü tarafından Nazım'a yönelik karalama yazıları kaleme alınır ve bunlar Komintern'in Türkiye Seksiyonu'nun resmi görüşü olarak Komintern yayınlarında yayınlanır. Bu yazılarda; Nazım'ın başını çektiği hareket, “polis ajanı, Kemalizmin kuklası ve Troçkist muhalefet grubu” olarak suçlanır. Nazım'ın tutuklanıp hapse atılmasını da, “Kemalizm'in Nazım'ı bir komünist

önder olarak gösterip, işçileri şaşırtarak, onları polisin denetimine almak amaçlı bir yanıltmaca” olarak ifade ederler.

İşte bu koşullarda Nazım, “Benerci kendini niçin öldürdü?”yü yazar.

“Benerci kendini niçin öldürdü?”

Hikaye, Hindistan'da İngiliz emperyalizmine karşı Komünist Parti saflarında savaşan Benerci isimli bir devrimcinin etrafında döner. Fakat aslolarak, bahsettiğimiz dönemin TKP'sinin kodlanmasıdır.

Benerci, Komünist Parti'nin Kalküta İl Komitesi üyesidir. İl Komitesi'nin gizli bir toplantısı polis tarafından basılır. Yakalanan İl Komitesi üyelerinin altısı tutuklanırken, Benerci, İl Komitesi üyesi olduğu bilindiği halde serbest bırakılır. Arkadaşları Benerci'yi ajan olmakla suçlarlar. Yakın arkadaşlarından Somadeva da böyle düşünmektedir. Benerci moral bozukluğuyla intiharı düşünür. Ara diyaloglarla, Benerci kendilerini ele verenin, tesadüfen tanışıp duygusal ilişkiye girdiği İngiliz kadın olduğunu anlar. Bu sefer hapse atılır, durumu Somadeva'ya anlatınca o da inanır. Benerci artık hapiste bir kahramandır. Ve çıkıp hareketin başına geçmesi beklenmektedir. Fakat bu kez, artık eski niteliklerini kaybettiğini ve bu halde hareketin başına geçerse hareketi geriye çekeceğini düşünerek intihar etmek ister ve eder de.

Kim kimdir?

Hikayede, Benerci “haksız yere ajanlıkla” suçlanmaktadır. Nazım da, Viyana Konferansı'nda alınan, en kısa zamanda Kongre toplanması kararının uygulanmasından umudunu keserek 1929'da alternatif TKP'yi oluşturduğunda, Şefik Hüsnü ve Şefik Hüsnü tarafından partinin tek yetkilisi olarak atanan Hasan Ali Ediz tarafından “haksız yere” Kemalizm'in “ajanı” olarak suçlanır.

Hikayenin ikinci önemli karakteri Somadeva, “uzun zamandır Kalküta'dan uzakta” bulunmaktadır. Kalküta'ya gelmesi, Benerci'nin ajanlıkla suçlanmasından sonradır. Benerci hapistedir. Somadeva, Kalküta'daki “eylemlerin yöneticisi” olarak tasvir edilir. Eylemlerde fırtına gibi esmektedir. Ve Benerci'yi ajanlıkla en çok suçlayan kişi durumuna gelir. Benerci'nin ajan olduğunu kitleye teşhir eder, hücresinin penceresinden bakan Benerci'ye ilk taşı atar ve kitlenin de taşlamasını sağlar.

Somadeva'nın ölümü şöyledir. Somadeva hapse girer. Hapiste vereme yakalanır. Ölecektir. İntihar eder. Yani Somadeva mücadelesinden dolayı hapse düşmüş, bu nedenle sağlığı bozulmuştur. Burada intihar etmek istemesi, aynı zamanda sağlığının bozulmasına neden olan mücadeleyi bırakması demektir.

Nazım alternatif TKP'yi kurduğunda Şefik Hüsnü, “uzun zamandır uzaklarda”, Moskova'da Dış Büro sorumlusu olarak bulunan Hasan Ali Ediz'i tek yetkili olarak Türkiye'ye, “faaliyetin başına” getirir.

Hasan Ali Ediz'in, Türkiye'ye geldiğinde ilk icraat olarak, Nazım'ı polis ajanı, Kemalizm'in kuklası olarak TKP kitesine teşhir eder. Ardından hızlı bir faaliyete girerek, Kızıl İstanbul gazetesini çıkarır. Yaygın propaganda faaliyeti yürütür. 1938'de Ankara Harp Okulu Davası'ndan 15 yıl ağır hapis cezası aldıktan sonra nedamet getirerek, bir daha komünist faaliyet içinde bulunmayacağını garantisini verir. Hapse düşmesi, onun mücadeleden gördüğü zarardır. Mücadeleyi terkeder.

Hikayedeki bir başka karakter, Roy Dranat'tır. Roy Dranat, Benerci'nin eski bir kavg arkadaşısıdır.

Roy Dranat, Benerci'yle karşılaşmalarında Benerci'yi tanımlar:

“-Benerci sen
yüksek dağların çayırlarında biten
keskin kokulu
gözalan renkli bir otsun.

Fakat
deve-dikeninden
daha faydasız bir ot.”

Ardından, Benerci'nin, kendisinin ajan olmadığını kanıtlama çabalarını Donkişot'un erdemli hayalcılığına benzeterek, O'na öğüt verir:

“Benerci bil ki
neticeler çıkarmak
öyle mümkün değil ki...

Hayat öyle karışık.

Geç efendim bunları bırak,
akşamüstü serinlikte teferrüce (-gezintiye) çık...”

Kitapta, Roy Dranat hakkında bir dipnot vardır: “... Kavgadan ayrıldı. Şimdi ROY DRANAT, İngiliz emperyalizminin emrinde, sakalsız, pelerinsiz ve kılıcsız, rahatını arayan zavallı, mustarip bir faust'tur.”

Roy Dranat'ın ölümü şöyledir: Roy Dranat, Benerci'ye ajan olmadığını kanıtlayarak bırakıp, akşamüstleri gezintiyeye çıkmasını öğütlediği gibi, çıktığı bir akşamüstü gezintisinde soğuk alıp zatürreye yakalanarak ölür. Hastalık, boşvermenin bir sonucudur. Yaşama (mücadeleye) veda etmiştir.

Şevket Süreyya Aydemir, Nazım'ın TKP'den eski bir yoldaşdır. Daha sonra mücadeleyi bırakarak "Kemalist burjuvazinin emrine girer" ve Kemalizm'in resmi tarih yazarı olur. Faust, Goethe'nin ünlü eserinde, ruhunu şeytana satan bir zavallıdır.

Benerci, hikayede her ne kadar TKP içindeki muhalif Nazım olsa da, hikayenin gelişiminde yer yer Benerci'nin içinde bulunduğu durum üzerinden Şefik Hüsnü'ye atıf yapılır.

Yer yer Benerci kendini sorgular. Dışarıdaki hareketin başında olmasının hareketi gerileteceğini, kafasının artık eski elastikiyetinin kalmadığını söyler. İntihar etmelidir. Burada, Benerci'nin intiharı yanlış olarak betimlenmez. Hareketin başında olup onu geriletmektense, kendini öldürmesi ve dolayısıyla hareketin önderliğini yapamayacak oluşu bir erdem olarak gösterilir. Bu erdem, yapıtın bildirisi niteliğindedir.

Şefik Hüsnü, hareketi bir dönem Moskova'dan, bir dönem hapisten yönetmektedir. Konferans'la karar altına alınan Kongre'yi toplamamış, MK'yı seçimle değil, atamayla oluşturmaya devam etmektedir. Şefik Hüsnü'nün Genel Sekreterliği'ndeki TKP gerilemiştir. Benerci için, başta olup hareketi geriletmektense, ölmek yeğdir ve ölmüştür de.

Sonuç olarak

Nazım, ilk bakışta sadece sosyalizmin en duygulu, en coşkulu şairi olarak görülür. Ve sosyalizmi Türkiye'ye en estete anlatan sanatçıdır. Fakat O'nun asıl özü; kenarda duran, körü körüne onun bunun peşinden giden değil, işin merkezinde duran, örgüt sorunlarıyla ciddiyetle uğraşan, yükü omuzlamak için çaba sarfetmiş bir dava adamı kişiliğine sahip olmasıdır.

Bu çabalarının sonucunda bedel ödemekten kaçınmamış, bedel ödemenin ağırlığı karşısında davaya bağlılığından sapmamış ve zerre kadar yalınlaşmış yaşamamıştır. Somut olarak yaşadığı parti içi sorunları, olağanüstü yaratıcılığıyla ölümsüz destanlar haline getirecek kadar da mücadeleye karşı duygu yoğunluğu yaşamaktadır. Bu duygu yoğunluğu asıl olarak O'nun yaşamının merkezinde sosyalizm davası olduğunu göstermektedir. O'nu devrimci kimliğinden soyundurarak "sahiplenen" burjuvazinin sahtekarlara en iyi cevap, Nazım'ın eserleridir.

Nazım ve eserleri, Türkiye devrim tarihi, bizim olan tarihimizdir. Ölümünün 37. yılında sosyalizm mücadelesinde, aramızda.

F. Özgür

Kaynakça:

Benerci kendini niçin öldürdü?, Nazım Hikmet, Adam Yayınları, 1991
Nazım Hikmet'in şiirinde gizli tarih, Emin Karaca, Çınar Yayınları, 1995
Aydın Üzerine Tezler, Cilt-5, Yalçın Küçük, Tekin Yayınları, 1989

Devrimin ve komünizmin şairi

O mavi gözlü bir devdi
Koskocaman bir kavgayı sevdi
Devrimi sevdi...

Şiiri, yaşamı ve kavgasıyla dolu dolu yaşanmış bir ömürdür Nazım. Rüzgar kanatlı atların sırtında, sınırsız ve sınıfsız bir dünyaya yol alan kızıl şovalyesidir devrimin.

Mücadeleler tarihimizde renkli ve özgün bir sayfa, devrimci sanatımızın kitabında ise önsözdür.

Sabiha Sertel "Roman Gibi" adlı kitabında şu cümlelerle anlatır Nazım'ı ve şiirini.

"... Nazım edebiyatta yeni bir devrin müjdecisi idi. Şiirleri yalnız şekil bakımından değil, dil, muhteva bakımında da yeni eserlerdi. Nazım'ın kullandığı dil, en temiz bir Türkçe idi. Şiirlerinde halkın dilinde olmayan kelimeleri kullanmazdı. Nesir ve makalelerinde Arapça kelimeler kullandığı olurdu. Nazım, aruzda hecede vezin kalıplarını kırmakla kalmadı, şiir tekniğinde, muhtevasında da bir yenilik yaptı. Konuları toplumun içinden alıyor, buna kendi fikir mekanizmasının benliğinin damgasını vuruyordu. Nazım'ın eserleri yayımlandıktan sonra, serbest nazımla şiir yazan yeni yeni şairler edebiyat alanına katıldılar. Nazım'ın şiirlerinin etkisi yalnız gençler arasında değil işçiler, ressamalar, sanatkarlar arasında da yayılıyordu..."

Şiirlerini aşkı ve kavgasıyla beslemiştir Nazım. Aşkın ve kavganın en güzel şiirlerini yazmıştır. Köklerini doğduğu, yaşadığı ve mücadele ettiği her karış toprağın derinliklerine salarak boy vermiş bir çınardır o...

Kimliği milliyetini aşmış bir dünya şairidir. Kolombiya'dan Japonya'ya, Güney Afrika'dan Küba'ya, Yunanistan'dan Rusya'ya kadar dünyanın dört bir yanındaki insanları, onların acılarını kavgalarını, umutlarını, sevdalarını anlatır şiirlerinde. Tüm dünyadaki halkların ve işçi sınıfının içinde atar kalbi.

"Sayın halkları bütün ırkların
Endonezyalı, Alman, Eskimosu
Sudanlı, Çinli, Türkü, Ermenisi
Yahudisi, Arabı, Lehlisi, Rusu
Meksikalısı, Norveçlisi, Kırgızı
Abhazyalısı, Hintlisi, Kürdü, Fransız
Farsı, Liberyalı, İngiliz
Amerikalısı

ak, kara, kırmızı
tükenir mi saymakla
ve adını duymadıklarım
hepinizi, hepinizi
yerlere kadar eğilerek selamlarım
saygıyla, şefkatle, bahtiyar severim sizi
Ne birbirinden üstün
ne birbirinizden aşağı
gönlümün tahtında yan yana oturursunuz"

Güney Amerika'da dağlarda gerillalar okur bir yanda şiirlerini, bir yanda İzmir'de greve giden tütün işçileri... Bir yanda inci dişli zenci kardeş Robson okur, diğer yanda zindanlarda direnen tutsaklar.

Dünden bugüne hala kavgaya dostu, iş kardeşi yoldaşlarının dilinde Nazım'ın dizeleri, düşmanlarının ise kulaklarında.....

Nazım komünisttir... Sınırsız ve sınıfsız bir dünyaya inanır.

Devrimcidir... Bu dünyayı kurabilmek için mücadele

eder, savaşır.

Partilidir... Çünkü kavgasını verdiği sınırsız ve sınıfsız dünyayı kurabilmenin ancak örgütlü bir mücadele ile mümkün olduğunun bilincindedir.

Komünist, devrimci ve partili bir şair oluşu ise O'nun şiirini önemli oranda etkilemiştir. Diyalektik materyalizmin felsefesi ve marksist estetik anlayışı, şiirlerinin dokusunda ve içeriğinde bir biçimde hissedilir. Kavga şiirlerini güçlü kılan da, aşk şiirlerini farklı kılan da budur...

Peki, Nazım komünist olmasaydı, devrimci olmasaydı, partili olmasaydı, bu denli tanınmış bir şair olabilir miydi? Belki... Fakat o zaman "Nazım" olmazdı. Ve yüzlerce dize eksilirdi yaşamdan, ve binlerce sözcük şiirine kavuşmadan solar giderdi köşelerinde... Ve milyonlarca insan eksikliğini hissederdi bunun. O, "Nazım" olmayı seçti ve asla pişmanlık duymadı seçiminden. Yüzünün salt sanatın aynasından değil insanlığın aynasından yansıyan ışıl ışıl gülümsemesi bundandır...

Deliler gibi sevdi Münevver'i; terketti... Partiliydi, partisini eleştirdi; ihanetle suçlandı. Dünyadaki bütün çocukların mutlu olabilmesi için mücadele etti, kendi çocuğuna iyi bir baba olamadı...

Bu karşıtlıklar ona düşmanca yaklaşan siyasi çevreler için karalama vesilesi oldu. Sadece düşmanları değil, kimi zaman yol arkadaşı olarak gördükleri de bu konuları eleştiri, çekiştirme ve karalama konusu yapmaktan çekinmediler.

Kişileri ve olayları içinde buldukları süreç içerisinde değerlendirme anlayışından yoksun, taraflı, tek boyutlu ve kasıtlı bir yaklaşımdı bu. Nazım'ın sahip olduğu değerlere saldırmak adına onun yaşamına saldırdılar. Onun kişiliğinde devrim ve sosyalizmi karalama yoluna gittiler...

Oysa, bulunduğu koşulların, yaşadığı gelişmelerin ve deneyimlerin onun şiirini olduğu kadar düşünsel, duygusal ve eylemsel pratiğini etkilemesi son derece doğaldı.

Kadını aldattı belki, ama aşkı aldatmadı.

Partisini eleştirdi, fakat asla davaya ihanet etmedi.

Çoğu noktada partisini aşan bir devrimci oldu.

İyi bir baba olamadı, bu doğru...

Fakat çocuğunu sevmediği için değil, sürgünde yaşamak zorunda kaldığından sevmedi onu doya doya... Hep özledi, memleketini özlediği gibi...

Bir zamanlar O'nu "vatan haini" ilan eden gerici burjuva basını, şimdi "vatan şairi" diye bahsediyor Nazım'dan. Şiirlerinin basılmasını ve yayılmasını yasaklayarak adını zindanlarda unutturmaya çalışanlar, dizelerini okuyorlar bugün fütursuz bir utanmazlıkla. Yurttaşlıktan çıkarılanlar ikiyüzlü bir sevecenlikle bahsediyorlar Nazım'dan. Mezarını Türkiye'ye getirmekten, heykellerini dikmekten, adını caddelere vermekten bahsediyorlar. İnsan bedenini, düşlerini ve aşkı metalaştıranlar, şimdi de Nazım'a diktiler gözlerini.

Fakat fazla ileriye gidemiyorlar; çünkü Nazım'ın kim olduğunu bizim kadar onlar da çok iyi biliyorlar. Ufukta ay-yıldızlı değil, fakat orak-çekiçli kızıl bir bayrak gibi dalgalanıyor çünkü Nazım...

Uğur Deniz

Umut...

Uzun uzun çalan saatin sesiyle uyandım. Hiçbir ses insanı bu kadar rahatsız edemezdi. Elimi uzatıp kapattım saatin zilini, saatin sesini duymamanın rahatlığını hissettim bir an içimde. Bu sesi hiç sevmediğim halde saati çalması için kuran da ben değil miydim? Gülümsedim, uyku sersemliğiyle ve bir önceki günün yorgunluğunu atamamanın ahengiyle. Her tarafım tutulmuştu yatakta, öylece kalıp kendime gelmek istedim. Ta ki uyanana kadar... Hemen yataktan fırladım ve saate baktım, servisin kalkmasına yarım saat kalmıştı. Aceleyle elbiselerimi giydim ve sokağa fırladım. Aceleyle yürürken yüzümü yıkamadığımı farkettim. Aslında gerek de yoktu, nasıl olsa birazdan kapkara olmayacak mıydım. İşte gene güldüm kendi kendime, herşeyden bir olumlu yan çıkarmazsam olmazdı sanki.

Duraktaydı gene her sabah gördüğüm yüzler... Durağın köşesine geçmiş sigara yakıyordu gene, emekli olacağı günü bildiğim halde adını bilmediğim yaşlı amca. Çeyizini hazırlayan, evlenince çalışmayacağını söyleyen genç kızlar da oradaydı. İşte koşarak geliyordu, büyüyünce doktor olacağını söyleyen kaportacı çırağı. Oysa çok sürmeyecekti bu düşü, anlamaya başlamıştı artık doktor olmak için okuması gerektiğini, değişiyordu artık umutları. Hem mahallenin çocukları da okula gitmek için binmiyordu artık otobüse. Oysa hiç değişmezdi otobüs sıraları, ta ki kervana başkaları eklenene kadar.

Bugün bende bir şey var, herşeye gülüyorum. Umarım insanlar yanlış anlamazlar. Hergün

oturduğum koltuğun yanına varmıştım ki, koltuğun eskidiğini gördüm. Birkaç senedir oturduğum koltuğun döşemesinin değişeceğini düşünmek güldürmüştü beni. Aslında normaldi koltuğun eskimesi. Çünkü hiçbir koltuk dayanamazdı bu mahallenin istikrarlı yolcusuna.

Gene aklıma iş geldi ve yüz hatlarım gerildi bir an. Ya işe geç kalırsam, ya içeri almazlarsa diye düşündüm, ama iki-üç fırça attıktan sonra içeri alacaklarını da biliyordum. Tam bunları düşünürken çeyiz hazırlayan kızlardan biri telaşla saati sordu. Hemen kolumu kaldırıp saatime bakacaktım ki, kolumda saat olmadığını farkettim. Ona ancak saatim evde kalmış diyebilirdim. Oysa son bir-iki yıldır saatim olmamıştı benim. İçimi büyük bir huzursuzluk kaplamıştı, durup durup gülmenin karşılığı olmalıydı bu. Gene derin düşüncelere dalmıştım ki, ihtiyar amcanın öksürüğüyle kendime geldim. Otobüs şimdi başka bir duraktaydı. Adını bildiğim bir abla bindi önce, sonra da diğerleri. Konuşuyordu gençler, gecekonduların bilinen argosuyla.

Esmer çocuğun çalıştığı fabrika para vermiyormuş, şerefsizmiş patronları...

Uzun boylu olanın sigortası bile yatmıyormuş, şanslıymış esmer çocuk....

Esmer çocuk bırakacakmış işi, silsilesine söverken patronların, delikanlılık onda kalsınmış. O eşek olduktan sonra sırtına semer vuracak adam mı yokmuş. Kaç yerden çağırılmışlar, da o gitmemiş önceden.

Ayşe ablanın kızı evleniyormuş, artık çalışmaktan kurtulmuş kızcağız, oğlanı müdür

yapacaklarmış çalıştığı ambarda, vs., vs...

Bayır aşağı dikilmişti otobüs. Şehrin binaları görülmeye başlamıştı. Bekliyordu beyaz duvarlarda yazılamalar, ilgi görecekları günleri sabırla. Otobüs yolcusunu indirdi son durakta ve bir çarkın dışlınının yaşadığı gururla döndü bir sonraki turuna. İner inmez servisi, belki yakalarım umuduyla koşmaya başladı insanlar.

Bana bakıyorlardı, bana değil koşmama... Oysa alışmış olmalıydı. Çünkü onlar da koşuyorlardı servisin bir başkasına.

Tam hareket edeceken yakaladım servisi. Bindim ön kapıdan, arkadaşları selamlayarak boş yer aradım kendime. Aslında aramama gerek yoktu. Otobüsteki koltuğu nasıl ben ve birkaç kişi eskittiysek, servisteki oturduğum koltuğu da eskitmişik ben ve birkaç kişi.

Koltuğa oturup geriye doğru yaslandığımda kendimi güvenli hissettim. Yetişmişim. Artık ne ustabaşından fırça yiyecektim, ne de yevmiyem kesilecekti. Biraz sonra otobüs duracak ve Bülent binecekti. Ama Bülent'i göremedim... Sağa sola bakınırken Mehmet ağabeyle göz göze geldik. Ona Bülent'in neden gelmediğini sordum. Mehmet ağabeyin gözleri büyümüş sanki, etraftan bir şeyler saklar gibi bakarak usulca geldi yanıma oturdu ve Bülent'i polislerin götürdüğünü söyledi. Ardından ekledi; "Patavatsız, sağda-solda rastgele konuşursa olacağı buydu. Ona kaç sefer söyledim dikkatli ol diye, herkese güvenme diye". Ve bir daha konuşmadık.

Aslında doğru söylüyordu, daha önce birkaç kez ben de uyarmıştım onu. İnanıcı olan, bilincine saygı duyduğum bir kişinin bu türden bir hata yapmasını bir türlü anlayamadım ya da anlamak istemedim.

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Mücadelenin kültür cephesine daha fazla ilgi gösterilmelidir!

Gazetemizin 20 Mayıs 2000 tarihli sayısında yayınlanan Tahir Solmaz arkadaşın "Sınıf mücadelesi ve devrimci sanatın önemi" başlıklı yazısını anlamlı buluyorum.

Sürekli gündemimizde olan ve olması gereken sanat/kültür cephesini devrimci mücadelede daha etkin kullanmak durumundayız.

Sanat proletaryanın genel davasının bir parçası olarak görülmelidir. Kendi kültürünü geliştirmeyen bir sınıfın kendi özgürlüğüne kavuşması mümkün olmayacaktır. Sanatı sınıfın sosyalist değerleriyle yoğurmalı, sınıfa malederek, onun yaşamından beslenerek biçimlendirmeliyiz.

Aksi taktirde sanat birkaç kişinin ya da aydının çalışması olarak kalacaktır. Dolayısıyla sınırlanıp kısırlaşacak, bu darlıkla kendisini üretecektir. Böyle bir sanatsal üretimin ise, sınıfın değerlerini ve kültürünü yaşatmak ve geliştirmekten ziyade, burjuva kültürün yeni tonlarda üretilmesinden başka bir sonucu olamaz.

Bireyin düşüncesi, sanatsal eylemi, bilincinde

olsa da olmasa da, içinde bulunduğu toplumsal ilişkiler tarafından belirlenir. Bu nedenle sanatçılık ruhu sanatçının dünya görüşü ile sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Birçok sanatçı sık sık özgürlükten dem vurmaktadır. Eğer sanat burjuva kültürünü aşacak militan-devrimci bir özden yoksunsa, özgür de olamaz.

Böyle olunca, herşeyden önce sanatçının egemen burjuva ideolojiden koparak bilimsel felsefi bakış açısı ile ezilen sınıfın içinde, mücadele alanlarında sanatını icra etmesi gereklidir.

Onun dışındaki çalışmalar sistem içinde boğulmaya mahkum olacaktır.

Gazetemizi kültür/sanat cephesinde yetersiz buluyorum. Gazetemizde bu alandaki ürünlere daha fazla yer verilmeli ve okuyucular bu yönde teşvik edilmelidir. Elbette öncelikle görev bizlere düşüyor...

Ömrümüz

Ömrümüz, ıslak toprağın nemidir
Asidir aşkıdır yaralıdır
Yangın yeridir yüreğim
Gençliğim sığmaz törelere.

İhanetçiler salmışlar
sokak başlarına
Kan kusuyor namlular
Denizlerin derinliğidir ömrümüz
Kurşun dinlemez.

Konuşsak kelepçe vurulur
bileklerimize
Sussak yaşamaz ölürüz
Göğsümüz dağlara uzanır
bu yüzden
Dağlar kırsak tay gibi
Diktir serindir anaçtır.

Kimlik sorarlar ömrümüze
Oysa sınır tanımaz
Paramparça giysilerimiz
Ömrümüz ömrümüz
direnişin özetidir.

H. Yılmaz

H. Yılmaz

Gelir dağılımının en adaletsiz olduğu ülkeler sıralamasında, Türkiye beşinci sırada...

Ülkeyi emekçiler için yoksulluk cehennemine çeviriyorlar

Basında ve televizyonlarda ardı ardına bir dizi gelir dağılımı istatistiği yayımlandı. Bu istatistiklerde, dünya gelir dağılımının yanısıra, tek tek ülkeler ile bu ülkelerin çeşitli bölgeleri arasındaki gelir dağılımı tabloları yer aldı.

Yayınlanan bu gelir dağılımı tablolarından çıkan sonuçlardan biri, emperyalist ülkelerin dünya gelir dağılımında en büyük paya sahip olmalarıdır. İkincisi, dünya nüfusunun büyük bir bölümünü oluşturan ülkelerin, bu ilk dilimdeki ülkelerle aralarında gelir dağılımı konusunda ikinciler aleyhine giderek açılan bir uçurum olduğudur. Üçüncüsü ve en önemli bir sonuç ise, bu gelir dağılımı tablosunun sınıflar arasında giderek derinleşen büyük eşitsizlikleri ortaya koymasındır.

Görülüyor ki, eşitsizlikler üzerine kurulu olan emperyalist-kapitalist sistem, diğer bütün alanlarda olduğu gibi gelir dağılımı konusunda da eşitsizlikleri sürekli derinleştiriyor. Başka türlü de olamazdı; zira bu onun doğasına ve işleyiş yasalarına aykırıdır. Çıkarları birbirine taban tabana zıt sınıfların varlığı üzerinde yükselen bir sistemde, uzlaşma ve adil bir paylaşım değil, proletarya-burjuvazi karşıtlığından doğan çelişki, çatışma ve sınıf savaşmaları egemen olacaktır.

Emperyalist-kapitalist sistemin zayıf halkalarından bir olan Türkiye kapitalizmi de, diğer bütün sorunlarda olduğu gibi gelir dağılımı konusunda da benzer sorunları daha derinlikli bir biçimde yaşıyor. Dünya genelinde kapitalizmin yaşadığı kriz, bir dizi yapısal sorunla malul Türkiye kapitalizmine yansımaları da daha derinden gösteriyor. Bunun kendisini en iyi ve en açık şekilde gösterdiği alan ise, giderek derinleşen servet-sefalet kutuplaşmasıdır. Öyle ki dünya genelinde gelir dağılımının en adaletsiz olduğu ülkeler sıralamasında Türkiye beşinci sırada

bulunmaktadır.

Dünya genelinde olduğu gibi ülkemizde de gelir dağılımındaki eşitsizlik sürekli artıyor. Yakın geçmişte gündeme getirilen özelleştirme saldırısı, işçi ve emekçilerin sahip olduğu kısmi örgütlülüğü dağıtarak, sömürünün sınırlarını genişletmenin bir dizi olanağını boşa çıkararak, gelir dağılımındaki uçurumu derinleştiriyor. Bunu, sendikal örgütlülükler ile grev hakkı başta olmak üzere her türlü işçi-emekçi örgütlülüğünü dağıtarak, her hakka saldırarak yapıyor. Grev yasakları konusundaki son örnek ise lastik işçilerinin grev hakkının yasaklanması ile verilmiş oldu.

Bu sömürücü grup gelir dağılımı konusundaki utanç verici yerlerini dikkate almadan, lastik iş kolunda greve giden 3 bin işçinin grev hakkını "ülke güvenliğinin ve toplum sağlığının tehlikeye atıldığı" şeklindeki uyduruk gerekçeler ve aşağılık yalanlarla yasaklamaya gidebiliyor. Ülke güvenliği ve toplum sağlığına yönelik tehditler, işçi-emekçilerden, onların yasal ve meşru hakkı olan grev hakkının kullanılmasından değil, sermaye sınıfı ve onun devletinden geliyor. Ülke güvenliğine tehdit, ABD emperyalizmine bölgede koçbaşı olunarak, bunun ürünü saldırgan dış politikadan geliyor.

Yine toplum sağlığının tehlikeye atılması da, SSK'nın tasfiyesinde aranmalıdır. İzlenen düşük ücret politikası ile emekçilerin sağlık ve

tedavi giderlerini karşılayamayacak duruma getirilmesini olanaklı kılan politikalarda aranmalıdır.

Görülüyor ki buradaki asıl amaç, işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanarak ücretlerini korumanın ve geliştirmenin önüne geçmektir. Gelir dağılımı sıralamasında Türkiye'yi dünyanın en kötü ilk beş ülkesi arasına katma başarısını gösteren bu asalaklar takımı, anlaşılabilir ki bunu bile yeterli görmüyorlar. Bunun için de sefalet ücreti politikasının her şart ve koşul altında sürdürülmesini hedeflemektedir. Bunu olanaklı kılmak için de gerektiğinde uyduruk gerekçelerle grev ertelenmesine, gerektiğinde sendikaların tasfiye edilmesine, gerektiğinde ise, her hak alma eyleminin devlet terörüyle ezilmesine devam edilecektir.

İşçi ve emekçilerin gelir dağılımındaki adaletsizlikten, sömürünün sınırlanmasına, ekonomik haklarından, sömürüyü tamamen ortadan kaldırmaya kadar, tüm temel ve taktik sorunlarının yegane çözümü, kapitalizme karşı sosyalizm için savaştan geçiyor.

Kemal Toka/Gebze Cezaevi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyunal İşhanı No: 61 NIĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt İçi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt İçi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: 3002991-8 * TL için: 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için: 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde
görkemli bir sayfa:*

15-16 Haziran Direnişi!

Şanlı başkaldırının 30. yıldönümü yaklaşıyor...

**30 yıl önce sermaye uşağı hükümet ve
parlamento elele vererek sınıfın
kazanılmış haklarını gaspetmeye yeltenmişti...**

**Bu saldırı işçi sınıfının iki günlük
militan sokak eylemiyle püskürtülmüş,
saldırı yasaları parlamentodan geri çekilmiş,
gündemden çıkarılmıştı...**

**Kazanılmış haklar işçi sınıfının
görkemli direnişi sayesinde korunmuştu...**

**15-16 Haziran Direnişi
işçi sınıfının
bugünkü mücadelesine
yol gösteriyor!**